

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 23 / Sayı: 274 / Ekim 2004

KOMPLO VE İHANETE KARŞI MÜCADELE KÜRT HALKI İÇİN BİR ONUR SAVAŞIDIR

KOMPLO VE İHANETE KARŞI MÜCADELE KÜRT HALKI İÇİN BİR ONUR SAVAŞIDIR

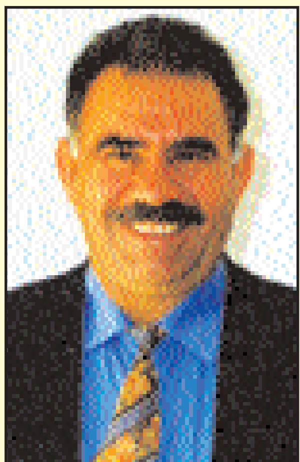
● Önderliğimiz komploya karşı mücadeleyi genel olarak bir onur savaşı olarak tanımlamıştır. Komployu boşa çıkarma, yenme tutumunu Kürt insanı ve halkı için onur sahibi olma, onur ve şeref kazanma olarak ifadelendirmiştir. Yani bu yer kürede halklar içinde onuruyla, şerefiyle yaşayabilecek özgür iradeli bir tutum kazanma, böyle bir duruşa ulaşma olarak tanımlamıştır. Ancak böyle bir tutumla komplonun yenilebileceğini, boşa çıkarılabileceğini ifade etmiştir. 24'te

KÜRT DEMOKRATİK SİYASETİ VE DEMOKRATİK TOPLUM HAREKETİ

● DTH tepeden örgütlendirilecek bir hareket değildir, halka dayalı halkla birlikte siyaset yapmayı esas alan bir yaklaşımla kendini örgütlemeye, hayat bulmaya çalışacaktır. Dolayısıyla zengin tartışmaların mümkün olan en geniş katılım ile yürütülmesi gerekir. Yöntemli, sonuç alıcı, doğru gündemde yürütülen bütün tartışmalar bu sürece güç katacaktır. Bu anlamda tartışmak iyidir. Kötü olan tartışmanın olmamasıdır. Doğru düşünceler ancak tartışarak ortaya çıkabiliyor. 7'de

KÜRT HALKI DEMOKRATİK ADİL BARIŞ İSTİYOR

● Kürt halkı barış istiyor, ama demokratik adil barış istiyor. Kürt özgürlük hareketi savaşın durmasını, silahların tümden susmasını istiyor, ama Kürt varlığının kabul edilmesini, örgütlenme ve demokratik mücadele özgürlüğünü de istiyor. Gerilla dağlara keyfi için çıkmadı, Kürt sorununun çözümü için dağlara çıktı. Dolayısıyla Avrupa'nın savaşın durdurulması ve barışın sağlanabilmesi konusunda hem Kürt özgürlük hareketine hem de Türkiye'ye dayatacağı taleplerinin olması gerekir. 2'de

BİR HALKI SAVUNMAK

ABDULLAH ÖCALAN

Avrupalılar ulus devlet olmadan demokrasiye pek rağbet etmiyorlardı. Ama faşizm deneyimi gösterdi ki, asıl öncelik demokrasiye verilmeden ulus devlet bile korunamaz. Önce ulus devleti sağlamlaştıralım, sonra demokrasiye sıra gelir anlayışı tüm yaşanan faşizm ve totalitarizm felaketlerinin sebebidir. Avrupa ne zamanki AB ile önce insan hakları ve demokrasi dedi, o zaman refah ve barışa açılan kalıcı yol da çizilmiş oldu. AB modeli de bu oluyor. Dünyayı Avrupa'ya çeken asıl sihirli güç!

Kaybettiren temel noktanın halkların komünal ve demokratik duruşunu esas almamaktan geçtiği kanısındayım. Ne kadar toplum analizleri yapılsa, strateji ve taktikler oluşturulup örgüt ve eylemler konulsa, hatta zaferler kazanılsa da, varılacak nokta yine sistemle en kötüsünden buluşmadır. 20. yüzyılın dahi devrimcisi Lenin "demokrasi dışında sosyalizme giden yol yoktur" derken temel doğruyu söylüyordu. Ama o bile, başta iktidar hastalığına bulaşınca, en kestirmeden sosyalizme gidilebileceğine inandı. 12'de

İçindekiler

KÜRT HALKI DEMOKRATİK ADİL BARIŞ İSTİYOR

AB düşüncesi Napolyon zamanından kalma eski bir düşüncedir. Burjuvazinin feodal çitleri kaldırmasıyla birlikte kapitalist gelişme nasıl hızlanıyorsa, sınırların kalkmasıyla bu gelişmenin daha da hızlanacağı düşüncesi bu biçimde açık belirtilmese de 18 ve 19. yüzyılda da düşünülmüştür. Kapitalist ulusal devletlerin mal ve sermaye ihracı için sömürgecilik ve işgalciliği önemli bir politika olarak benimsediğini biliyoruz. Dolayısıyla Napolyon'un Avrupa'yı birleştirip hakim olmak istemesi anlaşılırdır. Daha sonra da yine ekonomik nedenlerle böyle bir düşünce her zaman tartışılmıştır. II. Dünya savaşından sonra, ekonomik nedenlerin yanına sosyal, siyasal, kültürel etkenler de eklenince ortak Avrupa düşüncesi daha kapsamlı biçimde düşünülmeye ve geliştirilmeye başlanmıştır. İlk dönemlerde klasik sanayi'nin en temel ihtiyacı olan kömür ve çeliğin verimli değerlendirilmesi amacında bir ortaklıkla başlayan daha sonra "Ortak Pazar," "Avrupa Ekonomik Topluluğu" diye adlandırılan daha sonra da "Avrupa Birliği" olarak ifade edilen bir süreç yaşanmıştır. Avrupa ülkelerinin bu birliği ilk önce daha çok da Batı Avrupa olarak düşündükleri kesindir. Ancak, ekonomik güç olma ve pazarın genişletilmesi ihtiyacı coğrafi olarak da, düşüncenin yayılmasını da beraberinde getirmiştir.

Bizim açımızdan önemli olan Türkiye'nin AB'yle ilişkisini değerlendirmektir. Türkiye ile Avrupa arasındaki birlik süreci nasıl başladı? Türkiye hangi ihtiyacın ürünü olarak birliğe alınmak ya da dışında tutulmak isteniyor? Bunlara biraz daha yakından bakılabilir.

Türkiye'nin Avrupa ile bağı eskidir. Kaldı ki, Osmanlı İmparatorluğu önemli oranda da Avrupa coğrafyasında hüküm sürmüştü. Bu siyasal, sosyal, kültürel ilişkileri sıklaştırmıştır. Bu yönlü karşılıklı alış veriş olmuştur. İlk önceleri bir müslüman ülkenin hıristiyan toprakları işgal ederek yayılma istemi biçiminde Avrupa'ya doğru bir yönelme ortaya çıkarken daha sonraları bu eğilim Avrupa'da gelişen kapitalizmin ve bunun ortaya çıkardığı sonuçlara ilgi duyma biçiminde gelişmiştir. Her ne kadar daha çok kültürel ve coğrafi olarak, Osmanlı Doğu kökenli olarak görülse de, yarı Ortadoğulu yarı Avrupalı bir imparatorluktu. Dikkat edilirse, bugün Osmanlı İmparatorluğu'nun mirası olan yerler belirtilirken en çok da Balkanlardan söz edildiğini görüyoruz. Bu durum Osmanlı İmparatorluğu'nun mirası olan Türkiye'nin Batı ile ilgisinin yüksekliğini ortaya koymaktadır. Nitekim Türk milliyetçiliği de daha çok Balkanlar ve Avrupa'daki toprakların kaybedilmesinden sonra ortaya çıkmıştır. Kaldı ki, Anadolu coğrafyası da Batı kültürünün bir parçasıdır. Özellikle Osmanlı İmparatorluğu'nun kurulduğu merkez ve çevresi açısından bunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

> "II. Dünya Savaşı'ndan sonra gelişen soğuk savaş karşısında Avrupa'nın birleştirilmesi ihtiyacı her bakımdan artmıştır. NATO ile askeri ve siyasi bir şemsiye oluşturulması Avrupa'nın ortak tutum göstermesi açısından önemli bir gelişmedir. Özellikle 20. yüzyılın ikinci yarısında böyle bir askeri ve siyasi gücün ortaya çıkması, ekonomik, sosyal, kültürel yakınlığı hızlandırma açısından önemli bir şemsiye olmuştur."

Batılılaşma Türkiye'nin iki yüzyıllık rüyasıdır

Kapitalizmin yayılması ile birlikte Osmanlı'nın Batı'ya karşı ilgisinin arttığını görüyoruz. Bu dönemde ifade edilmeye başlayan ve Batılılaşma denilen iki yüz yıldır süren bir tartışma vardır ve bu kavram, Türk siyasetinin önemli kavramlarından biridir. Bir taraftan Türkiye Avrupa ile ilgilenirken diğer taraftan Avrupalılar hep Anadolu coğrafyasıyla ilgilenmişlerdir. Herhangi bir ülke gibi çok uzakta görmemişlerdir. Yalnız coğrafi anlamda değil, kültürel ve tarihi gerçeklikler açısından da böyle bir yakınlık her zaman duyulmuştur. Türkiye Cumhuriyeti hem kuruluş felsefesi açısından hem de kendisini Avrupa ülkeleri arasındaki çıkar çatışmalarının yarattığı denge içinde yaşatan politik tarzı itibariyle Avrupa ile yakın durmayı tercih etmiştir. Mustafa Kemal'in, gelişen Ekim Devrimi'yle Batı kapitalizmi arasındaki çelişkiyi iyi kullandığını biliyoruz. Batı'nın da Türkiye'nin Sovyetlere yakınlaşmaması için Türkiye ile yakından ilgilendiği bilinmektedir. Öte yandan Türkiye devletinin kurucusu Mustafa Kemal'in siyaset anlayışı, sosyal, kültürel tercihleri daha baştan itibaren Batı'ya yöneliktir. Hatta bunu üstten devlet gücüyle yönlendirmiştir. Bu özelliğiyle daha baştan itibaren Avrupa-Türkiye ilişkilerinin gelişmesinin maddi zeminleri döşenmeye çalışılmıştır.

Türkiye'de Batı değerlerini geliştirme çabası kolay olmamıştır. Çünkü kültürel kaynaklar, özellikle islamiyet Osmanlı'da güçlü bir kültürel ve sosyal olgu olduğu için bu değerler siyasal olarak da önemli bir araç olarak kullanılmıştı. Bu açıdan islamın kendini siyasal düşünce olarak da örgütlediğini ya da bir siyaset felsefesinin oluştuğunu söylemek mümkündür. Dolayısıyla Türkiye bir taraftan Avrupa'ya doğru kayarken diğer taraftan da kendi içindeki siyaset felsefesi çatışması yaşamıştır. Öte yandan Sovyet baskısını frenlemesi açısından ve Türkiye'nin islami dünyadan belli düzeyde kopuşunu Avrupa kendi çıkarına uygun gördüğünden Türkiye Cumhuriyeti'nin bu eğilimine arka çıkmıştır. Çünkü Türkiye'nin islami dünyayla bütünleşmesi, islam kültürlü coğrafyanın belli düzeyde güç olmasını sağlamaktadır. Türkiyesiz bir islam dünyası ister istemez parçalanmış olacaktır. Herhalde Avrupalıların zihinlerinde bu vardır.

II. Dünya Savaşı'ndan sonra gelişen soğuk savaş karşısında, Avrupa'nın birleştirilmesi ihtiyacı her bakımdan artmıştır. NATO ile askeri ve siyasi bir şemsiye oluşturulması Avrupa'nın ortak tutum göstermesi açısından önemli bir gelişmedir. Özellikle 20. yüzyılın ikinci yarısında böyle bir askeri ve siyasi gücün ortaya çıkması, ekonomik, sosyal, kültürel yakınlığı hızlandırma açısından önemli bir şemsiye olmuştur. Ya da Avrupa'nın birliği fikrine ivme kazandırmıştır. Soğuk savaş dönemindeki Sovyetler tehlikesi, yine savaş sürecinde yaşanan acılar, AB üzerindeki yoğunlaşmayı arttıran önemli bir etkendir.

Bu süreçte NATO'da yer alan Türkiye'nin Sovyetler karşısında öneminin daha da arttığı görülmektedir. Türkiye II. Dünya Savaşı'ndan sonra Avrupa'nın birçok kurumunda yer almıştır. Tercihini tamamen Batı'dan yana yapmıştır. Burada Türkiye'nin ekonomik, siyasi ve kültürel olarak hazır olup olmamasından çok jeopolitik kaygılar hem Avrupa açısından hem Türkiye açısından böyle bir yakınlaşmayı gerekli kılmıştır. Bu konu önemlidir. Türkiye'nin Avrupa'ya yaklaşırken ve birçok kurumunda yer alırken daha çok jeopolitik ve stratejik kaygılarının öne çıkması daha sonraki AB ile Türkiye ilişkilerini yönlendiren hatta belirleyen önemli bir etken olmuştur. Bu nedenle Türkiye Avrupa ilişkilerini incelerken bu boyutunu düşünmeden değerlendirmeleri yapmak birçok yanılgıyı beraberinde getirir. AB ile Kürt sorunu arasındaki ilişki, yine Türkiye'nin AB'ye girişiyle iç sorunlarını çözme arasındaki ilişkiyi değerlendirirken her zaman bu çerçeveyi göz önüne getirmek gerekir. Öte yandan Türkiye'nin durumunu, jeopolitik ve stratejik konumu ve Ortadoğu'da büyük güçler arasındaki mücadele çerçevesinde değerlendirmekte yarar vardır.

Bugün Ortadoğu'da özellikle de ABD ve Avrupa arasında bazen açıktan bazen gizli bir güç mücadelesi vardır. Dolayısıyla AB Türkiye ilişkilerinde bu boyutun da gözden uzak tutulmaması gerekir. Sadece ekonomik kriterler, siyasi kriterler, kültürel farklılıklar denilerek bu gerçeklik gözden kaçırılırsa sorun tam anlaşılamaz. Şu bilinmelidir ki, Türkiye açısından da AB açısından da dünya ve bölgeyi ilgilendiren siyasi çıkarlar ve stratejik kaygılar daha fazla öne çıkmaktadır. Dolayısıyla da Türkiye'nin AB'ye girişi ya da AB'nin Türkiye'yi içine almasında özellikle günümüz açısından esas etken stratejik bir konumdur demek daha da doğrudur. Belki on yıllar sonra jeopolitik ve stratejik konumdan daha çok başka etkenler böyle bir birliği güçlendirebilir, ya da böyle bir birliği ihtiyaç haline getirebilir. Ancak günümüzde AB Türkiye ilişkilerini değerlendirirken, jeopolitik ve stratejik konumun üzerinde önemle durulması gerekir. Nitekim, AB ve Türkiye'nin siyasi çevreleri görüntüde başka şeyler tartışsa da, esas olarak da bu konu üzerinde durduklarını iyi bir gözlemci rahatlıkla görebilir.

Türkiye'nin Avrupa ile ilişkilerinde ve AB'ye girmek istemesinde dün kendisini Sovyetler karşısında ayakta tutmak, Türkiye'nin birliğini sağlamak önemli bir etkendi. Türkiye özellikle siyasi birliğini sağlamak açısından dış güçler arasındaki çelişkiyi kullanmayı çok önemli görüyordu. Bunu siyaset tarzının en önemli özelliği olarak pratikleştiriyordu. Şimdi bu konuda bir paradoks ortaya çıkmıştır. Şimdiye kadar Avrupa'nın diğer güçler arasındaki çekişmesine dayanarak kendini yaşatmayı esas alırken ya da inkarcı, baskıcı politikalarını uygulamada Avrupa'nın desteğini önemli görürken, şimdi en kaygılı olduğu Kürt sorunu konusunda Avrupa'nın zaman zaman farklı taleplerde bulunması söz konusudur. Dolayısıyla Türkiye'nin AB'ye ilk girişindeki düşüncesinden farklı hatta tersi durumlar ortaya çıkmıştır. Bugün Türkiye'de AB konusundaki tartışmaların temeli de budur. Dün AB'ye giriş yanlısı olanlar bugün AB karşıtı haline gelirken, dün karşıt olanların bugün AB taraftarı haline gelmesi Türkiye'nin AB ile ilişkiler konusunda dünkü düşündükleri ile bugün düşündükleri arasında, özellikle Türkiye'nin en hassas olduğu konularda ters bir durumun ortaya çıkmasıyla ilgilidir. Bu durumu da, Türkiye'deki tartışmalara açıklık getirmek açısından dikkate almak gerekir.

Türkiye kültürü farklı da olsa içinde Batı genleri taşımaktadır

Türkiye AB'ye hazır mı hazır değil mi konusuna daha çok siyasal nedenlere bakılarak karar vermek doğrudur. Türkiye AB ile ilk kurduğu dönemdeki siyasal anlayışını değiştirip, özellikle çok kültürlülük konusunda belli bir ilerleme sağlarsa diğer alanlarda daha çok hazırlıklı hale gelebilir. Ne var ki, Türkiye Kürt sorunu ve çok kültürlülük konusunda belli bir yumuşama gösterse de Avrupa'nın Türkiye'nin jeopolitik konumuna verdiği değeri bildiğinden eski politikasında diretme imkanı bulmaktadır. Avrupa'nın durumunun böyle bir diretmeye imkan verdiğini görmektedir. Özellikle Ortadoğu'nun yeniden şekillenmesi sürecinde ABD-Avrupa, ABD-Rusya vb çelişkileri gören Türkiye, Ortadoğu'nun yeniden şekillenme sürecinde kendi konumunu kullanmak istemektedir. Bu temelde en fazla tavizi alarak bu süreci kotarmaya çalışmaktadır. Avrupa'ya giriş sürecindeki siyasal strateji de ve buna dayanan taktikler de bu çerçeve de geliştirilmektedir.

Türkiye'nin AB'ye hazır olup olmadığının iki temel ölçütü var. Biri Kürt sorununun merkezinde bulunduğu çok kültürlülük konusunda nasıl adımlar atacağı, diğeri ise Ortadoğu'da izleyeceği politikalarda ne kadar Avrupa yanlısı olacağıdır. Türkiye bu konuda tam netleşmemiştir. Avrupa'da bu konuda Türkiye'yi net olarak görmemektedir. Aslında esas olarak da Avrupa daha çok Ortadoğu konusunda Türkiye'nin kendi politikalarına uygun davranıp, davranmayacağını esas almaktadır. Kürt sorunu bundan sonra gelen ikincil sorunlardan biridir. Hatta Türkiye'nin bölge politikalarında Avrupa'ya ne kadar yakın olup olmayacağı konusunda kullanılan bir koz ve baskı aracı olarak görülmektedir. Tabii ki Avrupa Kürt sorununu hiç görmezden gelmemektedir. Böyle bir sorun yokmuş gibi davranamaz. En azından bu konuda da bazı ilerlemelerin olmasını istemektedir. Ancak Avrupa'nın eğer Türkiye stratejik anlamda siyasi olarak Avrupa'ya yaklaşırsa bu konuda Türkiye'ye anlayışlı davranacağı, çok sınırlı bazı adımlar atılmasını kendisi açısından yeterli göreceğini söylemek mümkündür. Özellikle Kürt halkı güçlü bir mücadele vermezse, kendi haklarını, özgürlüklerini güçlü ve etkili bir biçimde dayatmazsa Avrupa'nın böyle bir politika izlemekte hiçbir sakınca görmeyeceği, Kürt politikasını bu çerçevede izleyeceğini herkesin bilmesinde fayda vardır. AB ve Türkiye politikalarına böyle genel bir çerçevede bakış olursa ondan sonra Türkiye'nin diğer konularda ne kadar hazır olup olmadığı daha rahat değerlendirilebilir.

Eğer Avrupa siyasi yaklaşım konusunda Türkiye'nin kendi politikalarına hizmet eder pozisyona geldiğini düşünürse ekonomik ve kültürel olarak hazır olma konusunda çok zorlanmayacağını görmek gerekir. Kültürel farklılıklar, özellikle Türkiye söz konusu olduğunda bir araya gelinemeyecek düzeyde değildir. Türkiye'nin üzerinde yaşadığı coğrafya adım başı Batı kültürünün taşıyan bir coğrafyadır. Bu açıdan Türkiye halkının kültürü farklı olsa da içinde Batı genleri taşımaktadır. Batı kültürünün etkilerini taşıyan bir tarihsel geçmiş, coğrafi ve kültürel zemini vardır. Öte yandan Batılılaşma kavramı temelinde kültürel etkileşimin güçlü bir tarihsel zemini olduğunu görmemiz gerekir. Öte yandan son elli yılda kültürel etkiler giderek sosyal davranışlar ve yaşam biçimini etkileyecek düzeye varmıştır. Bu açıdan, Batı'yla bütünleşme açısından zemin önemli oranda yumuşatılmıştır, elverişli hale getirilmiştir. Öyle ki, neredeyse Türkiye'de yaşam eğilimi Ortadoğu ve islam etkisinden çok Batı'ya meyillidir. Hatta birçok islami çevrenin de bazı semboller dışında Batı gibi düşündüğü, Batı insanının reflekslerine yakın davranışları olduğunu söylemek mümkündür. Öte yandan Avrupa ile gidiş gelişlerin sıklaşması, milyonlarca işçinin Avrupa'da bulunması, bunların kültür getirip, götürmesi bu ilişkileri daha da geliştirmiştir. Bu yönüyle Avrupa ile Türkiye açısından kültürel çelişkinin bir uçurum ifade ettiğini söylemek yanlış olur.

Ancak burada dikkate alınması gereken bir konu vardır. Eğer Avrupa Türkiye'yi içine alırsa bir yönüyle Avrupalılık kimliğini kaybedecektir. Avrupalı buna ne kadar hazırdır? Bu da ayrı bir tartışma konusudur.

Biz Türkiye'nin AB'ye girmesine karşı değiliz. Türkiye'nin AB'ne girmesinin Ortadoğu ile Avrupa'nın yakınlaşmasında önemli rol oynayacağını düşünüyoruz. Sadece Avrupa'da bazı olumlu değerler gelmeyecektir, ya da Ortadoğu'ya yakınlaşmayacaktır. Aksine Ortadoğu'nun olumlu değerleri de Avrupa üzerinde etkide bulunacaktır. Sorunu sadece tek taraflı etkileşim olarak görmek yanlıştır. Türkiye ekonomik olarak da AB'ye çok uzak değildir. Bu yönüyle AB ile rahatlıkla bütünleşecek durumdadır. AB açısından Türkiye'de şu kadar ekonomik gelişkinlik olsun, bu kadar ekonomik gelişme yaşansın ondan sonra Türkiye'yi alalım diye bir yaklaşım yoktur. Ekonomik anlamda Avrupa için önemli olan mal ve sermaye dolaşımının alt yapısının ne kadar hazır olup olmadığı sorunudur. Türkiye'deki alt yapının belli düzeltmelerle AB'ye hazır hale geleceğini söylemek mümkündür. En çok tartışılan konulardan birisi ise emeğin serbest dolaşımı konusudur. AB buna kısa sürede izin vermeyecektir. Türkiye de bu konuda kısıtlamaların olduğu bir geçiş dönemine hazırdır. Dolayısıyla emeğin Avrupa'nın diğer metropollerine kayması biçimindeki bir kaygı çok temel etken değildir, bunun için tedbirler rahatlıkla alınabilir.

Hukuki olarak Türkiye'nin tam hazır olduğunu söylemek mümkün değildir. Avrupa'nın hukuku yüzlerce yıllık kapitalizmin gelişmesiyle olgunlaşmış, zamanla gelişmiştir. Türkiye bu konuda kapitalist kültürü yeni yeni yaşamaktadır. Bu açıdan hukukun bir çok alanında bu tür yetersizlikleri vardır. Zaten AB müktesebatı çerçevesinde binlerce sayfalık dokümanlar olduğu söylenmektedir. Tam üye olmadan önce hukukun her alanında birçok değişikliğe gitmesi gerektiğinin altı çizilmektedir. Bunlar yapılmayacak şeyler değildir, tabii Türkiye'de hala kara para vardır, hukuki olmayan evrensel ilkelerle bağdaşmayan sermaye birikimi yolları vardır. Yine iş hukuku açısından Avrupa'dan geri yönleri vardır. Bunların hepsi zamanla çözülecek durumlardır. Zaten Türkiye de, biz hemen Avrupa'ya gireceğiz demiyor. Bu konuda ucu bir noktadan sonra kapanacak bir müzakere süreci istiyor. Türkiye aslında on yıla da hazırdır, yirmi yıla da hazırdır. Bu konuda bir zorlaması yoktur. AB'ye girmek isteyen çevreler bu konuda kesin kabul edilip edilmeyecekleri konusuna kanaat getirmek istiyorlar. Böyle olursa onların da hemen beş yılda girelim diye aceleleri yoktur. Avrupa şu koşulları yerine getirin, hemen alalım dese bile Türkiye'nin yakın dönem açısından ne siyasi olarak ne de başka biçimde bu koşulları yerine getirecek durumda değildir. Hatta Türkiye de kendi koşullarını kabul ettirmek için süreci zamana yaydırmak istemektedir. Kendisinin belli düzeyde pazarlık gücü olduğunu görerek zaman kazanmaya çalışmaktadır. Bazı çevreler ise şimdi zaman kazanalım, bazı politikalar ile Avrupa'yı oyalayalım, mevcut sıkışık durumumuz giderildikten sonra üye olmayız demektedirler. Bu çevreler Türkiye'nin jeopolitik konumunun her kapıyı açacağını düşünen politika anlayışa sahip olanlardır. Bunlara göre ne Avrupa'ya ne ABD'ye tam bağlı olmadan güç dengeleri içinde daha etkin politika yapma imkanı vardır. Böyle bir stratejik yaklaşım içinde olan çevreler vardır.

Türkiye'de birçok çevre AB'ye girmeyi destekliyor

Bunların yanında giderek ekonomik güç odaklarının, siyasette belirleyici olduğunu göz ardı edemeyiz. Türkiye söz konusu olduğunda, siyaset ve askerlik hala önemli güç olmaya devam etmektedir. Çünkü jeopolitik konumdan dolayı siyaset sınıfının ağırlığı sürmektedir. Türkiye coğrafyasının jeopolitik konumundan dolayı siyaset hala her bakımdan değer ifade eden bir güce sahiptir. Ancak ekonomik çevrelerin ağırlığının da giderek arttığı

"Kürtler de AB'ye girişi istiyor. Türkiye'nin temel demokratik hakları kabul edip AB'ye girmesini şimdiye kadar sürdürülen inkarcı politika karşısında bir güvence görmektedirler. Tüm bunlar bir araya getirildiğinde Türkiye'nin sosyal olarak AB'ye hazır olduğunu, ekonomik olarak çok fazla sıkıntı çekmeyeceğini, kültürel olarak da söylendiği gibi büyük bir uçurum olmadığını görmekteyiz. Esas sorun Türkiye açısından siyasal olarak AB'ye ne kadar uyumlu olacağıdır."

açıktır. AB söz konusu olduğunda ekonomik çevrelerin AB'yi daha fazla istediğini söylemeliyiz. AB'ye girişin esas propagandacıları, lobicileri ve dayatıcıları ekonomik çevreler olmaktadır. AB, tabii ki Ortadoğu ve Türkiye dikkate alındığında siyasi istikrarı olan bir coğrafya ve siyasi bir bütünlüktür. Ekonominin gelişimi ve önünü görebilmesi açısından siyasi istikrar önemli ise AB tercihinin neden bu çevreler tarafından dayatıldığı anlaşılır. Kaldı ki, ekonomik entegrasyon da giderek hızlanmaktadır. Avrupa için böyle bir birlik, sermayenin serbest ve güvenli dolaşımı için iyi bir çerçeve olurken Türkiye sermayesi ise kendisinin alt bir sermaye grubu olarak, alt bir ekonomi olarak Ortadoğu ve Asya'ya yayılmada, avantajlı olduğunu düşünmektedir. Türkiye bir yönüyle Avrupa ekonomisinin Ortadoğu ve Asya'da taşeronluğunu yapmaya soyunmuştur. Bunun Türkiye'deki sermaye sınıfı açısından doğru bir değerlendirme olduğu düşünülebilir. Sermaye sınıfı böyle ekonomik kaygılar ile düşündüğünde AB'ye girişin hızlanmasını istediği için, siyasi ve hukuki reformlar konusunda en fazla da bu kesimin aceleci davrandığı ya da istekli olduğunu söylemek mümkündür. Dün iç sömürü ve baskıyla kendini geliştirmek isteyen Türkiye'nin sermaye çevreleri bugün liberal ve daha reformcu yaklaşımlarla yeni siyasal tercihlerde bulunması ekonomik yapılanmasındaki değişikliklerle ilgilidir. Emek sömürüsü ya da ithal ikame politikası ekseninde şekillenen ekonomi son yirmi yılda önemli değişikliğe uğramıştır. Bunu görmemiz gerekiyor. Orta sınıfta veya belli çevrelerde AB'ye girişte kaygı vardır. Ancak hakim olan eğilim AB'ye giriş yönündedir.

Halkın da, aydınların da önemli oranda AB'ye girme eğilimi içinde olduğunu görüyoruz. Geçmişte AB karşıtı olan siyasi islamın, şimdi istekli bir Avrupa yanlısı olması da Türkiye'deki AB yanlısı düşünceyi artırmıştır. İslamcılar sadece stratejik kaygılar ile AB ve ABD ile ilişki kuran bir Türkiye'nin siyasal rejimini çok fazla değiştirmeden kendisini sürdüreceğini görmektedir. Bunun da islamcı kesimleri zorlayan, islamcı kesimlere siyasal ve ekonomik anlamda yer vermeyen ve zorlayan bir politika olduğu bilinmektedir. İslamcı kesimler de bu politikayı aşmak açısından Türkiye'nin AB'ye girişini destekliyorlar. Ordunun, kemalist kesimin ve bunlara bağlı aydınların çok katı yaklaşımları sonuçta siyasal islamı geçmişteki tutumlarından farklı olarak AB yanlısı olmalarını beraberinde getirmiştir.

Kürtler de AB'ye girişi istiyor. Türkiye'nin temel demokratik hakları kabul edip AB'ye girmesini şimdiye kadar sürdürülen inkarcı politika karşısında bir güvence görmektedirler. Tüm bunlar bir araya getirildiğinde Türkiye'nin sosyal olarak AB'ye hazır olduğunu, ekonomik olarak çok fazla sıkıntı çekmeyeceğini, kültürel olarak da söylendiği gibi büyük bir uçurum olmadığını görmekteyiz. Esas sorun Türkiye açısından siyasal olarak AB'ye ne kadar uyumlu olacağıdır. Bu konu açısından bakılırsa AB'ye girme konusunda birçok yönüyle hazır değildir. Kısa sürede hazır olması da beklenmemelidir. Her şeyden önce Türkiye'nin Ortadoğu ve dünya konusunda Avrupa'nın politikalarını tümden benimsediği söylenemez.

AB'nin önemli ülkeleri olan Almanya ve Fransa'nın, ABD'ye yakın bir İngiltere'nin yanında bir de Türkiye'nin AB'ye girmesini sindirmesi söz konusu olamaz. Türkiye siyasal olarak politik tercihini Avrupa'dan yapmadığı müddetçe, Avrupa'nın tam üyeliği sonuçlandıracağını beklememek gerekiyor.

ABD, AB içinde İngiltere gibi kendi politikalarını savunacaksa Türkiye'nin AB'ye girişini destekliyor ve bu konuda AB'ye baskı da yapıyor. Nitekim, Bush'un Türkiye'nin AB'ye girişini destekleyen yaklaşımları ortaya çıktığında özellikle Almanya ve Fransa sert tepki gösterdi. Ancak Türkiye'nin ABD politikalarına endekslenmeden AB'ye girişine ise ABD karşıdır. Eğer Türkiye politik olarak Ortadoğu'da tümden Almanya ve Fransa endeksli bir çizgiye yakınlaşırsa ABD çeşitli yollarla Türkiye'nin AB'ye girişini engeller. Avrupa dışında tutarak kontrol etmek ister. Belki Türkiye'nin Avrupa'ya girişini radikal islam tehlikesini engelleme ve Batı değerlerini Ortadoğu'ya taşıma açısından olumlu görebilir. Böyle görmektedir de. Ancak büyük Ortadoğu projesinde Türkiye'ye önemli rol verdiğinden Türkiye'nin kendisinin politikalarıyla çelişkiye düşecek bir pozisyonda olmasını da istememektedir.

Türkiye'nin AB'ye girişinde böyle çok farklı siyasal çatışmalar, çelişkiler, senaryolar da etkili olmaktadır. AB tabii ki Türkiye'nin politik olarak kendi doğrultusuna girmesini ister ve bu çerçevede birliğe almayı hedefler. Şimdi, Türkiye üzerinde böyle bir mücadele vardır. Eğer bu mücadeleyi AB kazanırsa ,Türkiye'nin önündeki bütün kapalı kapılar ardına kadar açılabilir. Bu esas yöndür. Avrupa'da, siyasal karar alıcılardan ayrı bazı güç odakları ve dikkate alınması gereken değerler vardır. Avrupa her ne kadar Türkiye'nin jeopolitik konumundan dolayı AB'ye almayı esas etken olarak görse de Avrupa'nın yerleşik ve kamuoyunun kabul ettiği değerler var. Avrupa'yı Avrupa yapan kimliği var, bazı özellikleri var. Bu açıdan belirli demokratik reformların Türkiye tarafından gerçekleştirilmesini ister ve istemektedir.

Bu konuda Türkiye'nin önüne Helsinki de, Kopenhag Kriterleri konuldu. Bugün tartışılıyor, Kopenhag Kriterleri yerine getirilmiş mi, getirilmemiş mi! Türkiye, kriterleri yerine getirdiğini söylüyor. Avrupa ise tümden yerine getirilmediğini belirtiyor. Bunu açık ve net ifade etmiyor. Türkiye'deki çeşitli kesimleri ürkütmemek, Türkiye üzerinde politika yapma kabiliyetini sürdürmek açısından belirli adımlar atılmıştır, ama uygulama sorunları var demektedir. Türkiye'nin kriterleri tümden yerine getirmediğini böyle bir dille ortaya koymaktadır.

Türkiye, siyasi kriterler açısından AB'nin ölçülerine uymamıştır

Avrupa, Türkiye'nin siyasi kriterler konusunda tümden hazır olmadığını böyle söylemektedir. Bunun için de ucu açık müzakereler başlayabilir biçiminde bir formül ortaya konmuştur. Kim ne derse desin, bu durum Avrupa'da çeşitli çevrelerin ileri sürdüğü imtiyazlı ortaklık statüsüne uygun bir söylemdir. Bu söylemi daha çok Avrupa'da Hıristiyan Demokratlar dile getiriyor, yine Fransa'da sol sağ çeşitli çevreler dile getiriyor. Ama pratiğe bakıldığında, ilişkilere bakıldığında, en azından orta vadede imtiyazlı ortak statüsünün fiilen geçerli olacağını görüyoruz.

Bu gerçekler ışığında şunları söylemek lazım; Türkiye AB'ye hazır mı sorusu hem yanlış hem eksiktir. Aynı zamanda Avrupa, Türkiye'yi birliğe almaya hazır mı diye de sormak lazım. Bu iki yönden olumlu gelişmeler olursa, o zaman pratikleşebilir, bir birleşme süreci söz konusu olabilir. Şu anda her iki taraf da tam hazır değil. Avrupa, Türkiye'yi hazır olmaya zorlayacaktır. Türkiye de girmek istiyorsa Avrupa'nın hazır olması açısından bazı açılımları yerine getirmek durumundadır. Bugün şu açıktır; Türkiye'nin girmesinden çok alacakların iradesi önemlidir. Zaman zaman söyleniyor, Avrupa almak istiyor, ama sorun Türkiye'dedir. Bu bir yönüyle doğrudur. Türkiye tümden siyasal kriterleri yerine getirirse hazır olur. Doğru, ama Türkiye'nin yerine getireceği siyasal kriterler Avrupa'nın siyasal çıkarları ile örtüşürse Avrupa kabul eder. Bunu bilmekte fayda vardır. Bu konuda gerçekçi olmak gerekir.

Türkiye söz konusu olduğunda kriterler önemlidir, ama siyasi çıkarların örtüşmesi de önemlidir. Çünkü Türkiye, Polonya değildir ya da herhangi bir ülke değildir. Türkiye zaman zaman şöyle bir şey söylüyor. Başkalarına uygulanan kriterler bize de uygulansın, bize farklı uygulanmasın diyor. Bu çok sıradan, basit yaklaşımlardır. Yüzeysel bir kasaba politikacısının söyleyeceği şeylerdir. Türkiye bir Polonya değildir. Türkiye'nin AB'ye girişi, Macaristan, Çek Cumhuriyeti'nin girişi değildir. Nitekim, Türk yetkilileri de kendilerinin Macaristan ya da Polonya olmadıklarını bilmektedirler. Hatta girişinin Avrupa'ya ne kadar çok şey kazandıracağını anlatmaktadırlar. Açıktır ki, Türkiye'nin girişi, dünya politikalarını, Ortadoğu politikalarını etkileyecektir. Ya da Ortadoğu ve islam kültürüyle Avrupa kültürünün yeni bir karşılaşması ortaya çıkacaktır. Bunun gibi daha bir çok etken Türkiye'nin Polonya olmadığını göstermektedir. Bu açıdan Avrupa'nın daha dikkatli davranması, kaygılar taşıması, siyasal olarak birçok hesap yapması anlaşılırdır. Diğeri bize farklı kriterler uygulanmasın, başkalarına ne uygulanıyorsa uygulansın sözü sadece kamuoyuna yönelik, etkilemeye dönük sözler olabilir. Kaldı ki Avrupa, Türkiye'ye "sana farklı kriterler uygulayamam, sen de herkesin uyduğu kriterlere uyacaksın" dediğinde Türkiye bu sefer mızmızlık yapmaktadır. Benim koşullarım farklıdır, benim hassasiyetlerim var diyerek, Avrupa'nın diğer ülkelerden istediği koşulları kendi süzgecinden geçirmeye çalışmaktadır. Kürt sorununda bunu açıkça yapmaktadır. Hala Kürt dilini, kültürünü, kimliğini açıkça kabul etmeyerek siyaset yapma ve örgütlenme özgürlüğü önündeki engelleri koruyarak kendisinin farklılığını ortaya koymaktadır.

Dolayısıyla Türkiye, siyasi kriterler açısından AB'nin ölçülerine uymamıştır. AB istediği taktirde sen benim ölçülerime uymu-

"Türkiye AB'ye hazır mı sorusu hem yanlış hem eksiktir. Aynı zamanda Avrupa, Türkiye'yi birliğe almaya hazır mı diye de sormak lazım. Bu iki yönden olumlu gelişmeler olursa, o zaman pratikleşebilir, bir birleşme süreci söz konusu olabilir. Şu anda her iki taraf da tam hazır değil. Avrupa, Türkiye'yi hazır olmaya zorlayacaktır. Türkiye de girmek istiyorsa Avrupa'nın hazır olması açısından bazı açılımları yerine getirmek durumundadır."

yorsun diyerek Türkiye'yi almayabilir. Ama AB başka konularda siyasi çıkarları itibariyle tatmin olursa, bugünkü itirazlarını da geri çekebilir. Bu da ayrı bir konudur. Türkiye'yi kendi istediği çizgiye getirmediği müddetçe Avrupa, Türkiye'ye sen benim kriterlerime uymadın diyebilecek kozlara sahiptir. Çünkü Türkiye ev ödevini yerine getirmemiştir. Her bakımdan siyasi kriterleri yerine getirmemiştir. Bu konuda Avrupa'nın istediği siyasal kriterlerin yüzde otuzunu bile yerine getirmemiştir. Bunu rahatlıkla söylemek mümkündür.

AB'nin Kürt sorununa yaklaşımı ortaya konulan bu çerçeve içinde daha iyi anlaşılır. Zaten Avrupa'nın 20. yüzyıldaki tavrı bilinmektedir. Uluslararası komplo sürecinde PKK'ye dolayısıyla Kürt sorununa yaklaşımının ne olduğu daha açıkça görüldü. Bütün bunlardan çıkarılacak sonuç şudur, AB Kürt sorununa çıkarcı yaklaşmaktadır. Kürt sorununu Ortadoğu politikaları açısından kullanmak istemektedir. Şimdiye kadarki yaklaşımlarından ortaya çıkan gerçek budur. Hala Kürt sorununun çözümü konusunda net bir politika ortaya koyamamıştır. Tabii ki Avrupa kabul ettiği değerler açısından Kürt dilinin, kimliğinin, kültürünün ifade edilmesini zaman zaman dillendiriyor. Bu konudaki dillendirmelerine sadece sözde diyorlar demek de doğru değil. Ancak bir bütün olarak ele aldığında Avrupa'nın politikası Kürt sorununda ekonomik ve siyasal çıkarlar temelinde değerlendirdiği ortaya çıkmaktadır. Kürt sorunu ve Kürtler eğer bölge politikalarına hizmet eden bir araç ise üstünde duruluyor ve Kürt sorunu da bu temelde sıkça dillendiriliyor. Aslında bu durum Avrupa'nın Ortadoğu'da kapsamlı bir proje ortaya çıkarmamasıyla da ilgilidir.

AB dış politikada tümden bir birlikteliğe kavuşmuş bir oluşum haline gelememiştir. Bunun da yarattığı sorunlar yaşanmaktadır. Yalnız Avrupa'nın değil hemen hemen tüm ülkelerin Kürt sorununa bütünlüklü bir çözüm politikaları yoktur. Irak'ta farklı, Suriye'de, İran'da ve Türkiye'de farklı politikalar gündeme gelmektedir. Bu AB için de ABD için de, Rusya ve diğer ülkeler için de söz konusudur. Bölgedeki bir ülkede Kürt sorunuyla ilişkilenen bir devlet başka bir yerde egemen devletle iyi ilişki içinde olduğu için bırakalım Kürt sorununun çözümüne sıcak yaklaşmayı Kürt halkı üzerinde baskı oluşturan politikalara destek vermektedirler. Dolayısıyla bu durum Kürtlerin de her devletin Kürdistan'ın her parçasındaki politikalarının farklı olduğunu bilerek yaklaşması ve politika üretmesi gerekmektedir. Bir yerde Kürt'e olumlu yaklaşan diğer yerde olumlu yaklaşmamaktadır. AB'nin Kürt sorununa yaklaşımı da bu çerçevede değerlendirilirse daha gerçekçi sonuçlara varılabilir. Biz bu farklı politikaları doğru bulduğumuz için değil mevcut gerçeklik bu olduğu için bunun dikkate alınması gerektiğini söylüyoruz.

Konumuzla ilgili olan AB'nin Türkiye ilişkileri ve Kuzey Kürdistan'dır. Açıktır ki, Lozan Antlaşması'nı oluşturan Avrupa'ydı. Avrupa, Kuzey Kürdistan'da Türkiye'nin egemenliğini siyasi olarak kabul etmişti. Bu egemenliğin giderek inkarcı bir politika ve Kürtleri asimilasyon altında eriten uygulamaya dönüştürülmesine rağmen Avrupa sesini çıkarmamıştır. Çünkü bölge politikalarında daha çok Türkiye'yi esas almaktadırlar. Bu yüzden Türkiye'yi gözeten yaklaşımları olmuştur. Birçok isyana rağmen, Kürt halkının talepleri bilinmesine rağmen böyle bir sorunun olduğu görmezden gelinmiştir. Ancak önemli bir Kürt nüfusunun varlığı bilindiği için kendine yakın Kürtler ve kendi politikasında değerlendirebileceği Kürt örgütlerine yakın olmuştur. Ya da bunları dolaylı yollardan ve çeşitli biçimlerde desteklemiştir. Gelecek için hazırlamıştır. Gelecek için derken de çözümden çok kullanma, böylelikle Türkiye üzerinde baskı araçlarını artırmayı düşünmüştür. Türkiye üzerindeki baskı araçları ancak sorunlar arttığı müddetçe mümkündür. 20. yüzyılın politik tarzında ve kullanılan enstrümanlarda bu tür öğelerin, bu tür konuların kullanıldığını bilmekteyiz.

KONGRA GEL'i terörist ilan etmek Kürt sorununda çözümsüzlüğü dayatmaktır

Yakın zamana kadar Avrupa'nın Kürt halkına karşı nasıl politika izlediğini Başkan Apo, AİHM Savunmaları'nda kapsamlıca ortaya koymuştur. Bunun da *"tavşana kaç, tazıya tut"* olduğu görülmüştür. Zaman zaman AP Kürtlerden yana çeşitli kararlar çıkmaktadır. Ama bilindiği gibi AP'nin siyasi yaptırım gücü yoktur, belki manevi bir değeri, propaganda değeri, Türkiye üzerinde bir baskı gücü vardır, ama yaptırım gücü olmadığından çok etkili olamamaktadır. Öte yandan Türkiye, Avrupa'nın politikalarını bildiğinden bu manevi baskı olabilecek kararlardan da etkilenmemektedir. Hatta fazla ciddiye bile almamaktadır. Aslında Türkiye, Avrupa'nın Kürt sorunuyla ilgili politikalarını çözmüştür. Avrupa'nın Türkiye'nin jeopolitik konumuna, stratejik durumuna verdiği önemi bildiğinden kendi üzerinde çok fazla baskı yapamayacağını bu konuda belirli sınırlardan öteye geçmeyeceğini bilerek Kürt halkı üzerindeki eski politikasını ve inkarcılığını sürdürmektedir. Dolayısıyla, AB'nin Kürt sorununun çözümü konusunda Türkiye üzerindeki ağırlığının çok fazla etkili olmadığını belirtmekte yarar vardır.

AB'ye giriş sürecinde, Avrupa siyasi kriterlerin içine dolaylı olarak Kürt sorununu da yerleştirmiştir. Türkiye'nin bunları kolay kolay yerine getiremeyeceği düşünüldüğünden, bunun Türkiye'yi daha geç AB içine geçmek açısından zaman kazandıracağının hesabını yapmıştır. Tüm gerçekler şunu göstermektedir ki, AB dünyanın herhangi bir ülkesindeki ulusal ve/veya etnik sorunlar konusunda gösterdiği duyarlılığı Kürt sorununda göstermemektedir. Başka alanlarda bu konuda gerçekten demokratik ve tutarlı bir tutum gösteren Avrupa sıra Kürt sorununa geldiğinde tersi bir yaklaşım içinde bulunmaktadır, başka alanlarda doğru söyleyen Avrupa, sıra Ortadoğu ve Kürt sorununa geldiğinde şaşırıp, eveleyip gevelemektedir. Avrupa'yı Avrupa yapan özelliklerden uzak bir tutum takınmaktadır.

Etnik, dini azınlıklar konusundaki demokratik tutumunu, Kürt sorununda gösterememektedir. Öyle ki, Türkiye nasıl ki şimdiye kadar böyle bir sorun yokmuş gibi görmezden geldiyse, Avrupa da bunun farklı bir biçimi olacak, yaklaşımla Kürt sorununa açık bir şekilde değinmekten kaçınmaktadır. Katılım ortaklığı belgesinde görüldüğü gibi Kürt'ün ismini anmadan bazı sınırlı kültürel talepleri dillendirmektedir. Son raporda bu konuda bazı ilerlemeler olduğu söylenebilir. Çünkü tam üyelik konusunda müzakereye başlanacağı dönemde Kürtlerden hiç söz etmeseydi, tümden inandırıcılığı kaybedecekti. Ahlaki olarak da çok kötü bir duruma düşecekti. İkiyüzlü ve kendi değerlerinin yitirilmesini açıkça gören bir ruh haline gireceklerdi. Açıkça kendilerini bu konuma düşüreceklerdi. Bu nedenle belirli paragraflarda Kürtlerden söz edilmiştir. Bunu yaparken de Kürt halkı ifadesi kesinlikle kullanılmamıştır. Başka zamanlarda tüm diğer etnik topluluklar için halk kavramını kullanmışlardır. Ne var ki, Kürtlere gelince "Kurdish people" demekten özenle kaçınmışlardır. Raporda böyle bir ifadenin olmaması özenle bu kelimeyi kullanmaktan kaçınmanın sonucudur. Nedeni de Türkiye'yi ürkütmemektir.

Dünyada hiçbir yerde görülmediği biçimde sanki vebalı bir insan gibi Kürt sorunundan kaçınılmaktadır. Binlerce yılın örtülü, kapalı sorunu haline getirilen ve dünyanın gözünden kaçırılan Kürt sorunu, Avrupa'nın gözünde de örtülüdür. Açık seçik dillendirilecek özelliğe sahip değildir. Bunun nedeni de Ortadoğu'nun stratejik önemi, Kürtlerin buradaki yeridir. Ekonomik ve siyasi çıkarlar bu politikayı yönlendiriyor ve bunun sonucunda Kürt sorunu da bir ulusal sorun, bir etnik topluluk sorunu, hatta insan hakları sorunu bile olamıyor. Bir pazarlık konusu sorunu haline geliyor. Son rapordaki değerlendirmeler bile çok sınırlıdır ve örtülüdür. Avrupa'nın değerleri, genel yaklaşımı dikkate alındığında Kürt sorununun Türkiye ile bir pazarlık sorunu olduğu, Avrupa'nın Kürt sorunu konusunda Türkiye'yi çok fazla sıkıştırmayacağı görülmektedir. Özellikle uygulama sorunu demesi dikkat çekicidir. Biraz daha uygulamayı geliştirirseniz, anayasal güvenceler olmadan da bu sorunu çözülebilirsiniz gibi mesajlar vermektedir. Bu yaklaşımdan 'televizyonlar bugün haftada iki saat bunu günde dört beş saate çıkarır ya da bu konuda tam serbestlik sağlar, diğer konularda bazı uygulamalar geliştirirseniz, resmi düzeyde Kürtlerin varlığını kabul etseniz de etmeseniz de olur' gibi bir sonuç çıkmaktadır.

Avrupa'nın tutumu KONGRA GEL'e yaklaşımda açıkça ortaya çıkmıştır. Kürt sorunun çözümü esas niyet olsaydı ya da bu konuda bir politikası bulunsaydı Kongra Gel'i terörist ilan etmezdi. KONGRA GEL'in, Kürt halkının büyük çoğunluğunun üzerindeki etkinliği dikkate alınınca, çözüm arayan bir gücün KONGRA GEL'e böyle yaklaşması düşünülemez. KONGRA GEL'e terörist demek, sorumsuzca yaklaşmasını, Avrupa'nın çözüm konusundaki samimiyetsizliğini ortaya koymaktadır. Kürt sorununun çözümü üzerinde düşünülseydi KONGRA GEL ile ilişkilenip desteği alınarak, Kürt sorunu nasıl çözülebilir üzerinde bir yoğunlaşma yaşamaları gerekirdi. Çünkü KONGRA GEL'in varlığı, tutumu, yaklaşımı, durumu zorlaştırıcı değil, kolaylaştırıcı bir etkendir. Aksine KONGRA GEL'i terörist ilan etmek Kürt sorununun çözümünü sıkıntıya sokmaktır. Bundan da anlaşılıyor ki, Kürtler bir pazarlık sorunudur. Türkiye'den bir şeyler elde edilirse, kendi çizgilerini çekilirse, fazla rahatsız etmeden, Türkiye'yi de memnun edecek bir formül bulacaklardır. Kürtlerin değil de daha çok Türkiye'nin kabul edebileceği bir çözüme yatkın oldukları söylenebilir. Sorun Kürt sorunudur; ama Kürtlerin değil de Türkiye'nin kabul edeceği bir yaklaşımı esas almak, Avrupa'nın samimiyetsizliği, tutarsızlığını, demokratik bir yaklaşım gösteremeyişini ortaya koymaktadır.

AB, tabii ki Türkiye gibi inkarcı bir yaklaşım göstermiyor. Avrupa'nın Türkiye gibi Kürt sorununu inkar etmede herhangi bir çıkarı yoktur. Kürtler her türlü haklarını elde etse de bunun Avrupa için bir zararı olamaz. Avrupa Kürt sorununda çözümsüz yaklaşırken ya da tutarsız bir politika izlerken Türkiye gibi inkarcı bir yaklaşımla ele almıyor. O daha çok genel çıkarları gözetiyor. Özellikle Ortadoğu genel siyasetin merkez alanıdır. Demokratik değerler çerçevesinde zaman zaman Kürt sorununu dillendirmekte, ama ekonomik, siyasi çıkarlar söz konusu olduğunda Kürtlerin hakları, hukuku, evrensel değerler ikinci plana atılmaktadır.

Leyla Zana konusunda olduğu gibi bir kişinin düşüncelerinden dolayı hapse girmesi konusuyla ilgilenmektedir. Demokrasi ve insan hakları açısından bir kişinin bir milletvekilinin cezaevine girmesini Avrupa kabul etmemektedir. Bu anlaşılır bir durumdur. Ama Leyla Zana'ya gösterdiği duyarlılığı Kürt sorununa gösterememiştir. Bu da ısrarla Kürt sorunun, insan hakları sorunu, sınırlı haklar sorunu olarak gördüğünü ortaya koyuyor. Kürt sorununa bir ulusal topluluğun temel demokratik haklarını elde etme sorunu olarak bakmıyor. Ölçüleri de Türkiye bu temelde dayatmıyor.

Türkiye açısından demokratikleşme istediğini söyleyebiliriz. Türkiye'nin demokratikleşmesi isteniyor. Bunu her bakımdan kendi çıkarlarına görüyorlar. Özellikle Ortadoğu'yu etkileme açısından da Türkiye'nin demokratikleşmesini Batı değerlerinin daha hakim olmasını istiyorlar. Ancak nasıl ki Türkiye Kürtsüz demokrasi yaratmaya çalışıyorsa Avrupa da uygulamada Kürtlerin bazı haklarını kullandığı, ama Kürtün resmen, kimliğinin isminin tanınmadığı bir demokrasiye çok fazla itiraz etmiyor. Zaten Türkiye'nin Kürtsüz demokrasi çabaları da bundan ileri geliyor. Uygulamada bir şeyler geliştiririm, ama Kürtlerin kimliğini, varlığını kabul etmeden de AB'ye girerim. Benim demokrasim de böyledir, böyle bir demokrasi ile AB'ye girerim demektedir. Avrupa'nın Kürt sorununa yaklaşımı, Türkiye'nin AB'ye giriş sürecinde Kürtlerin bazı haklarını resmi olmasa da, fiili biçimde kullanacak duruma gelmesi olarak bakmaktadır. Ayrıca direk Kürt sorunu ile ilgili olmayan, demokratikleşme sorunu ile ilgili olan yüzde on barajının indirilerek, Kürtlerin parlamentoya girmesini de istiyor. Özcesi Kürtlerle ilgili bir yaklaşımı var. Ama şu açıktır ki, bu yaklaşımın düzeyinin ne olacağı daha çok politik dengeler ve pazarlıklarla ilgilidir. Bunun altını böyle çizmek gerekiyor. Eğer Kürtler ağırlığını koyabilirlerse bu pazarlık sürecinde Avrupa'nın Kürtler konusundaki isteklerinde çıtayı yükseltmesine yol açabilir. Kürtlerin dayatmasıyla AB'ye giriş sürecinde daha fazla şeyler yapması konusunda Türkiye üzerinde baskı kurabilir. Kürt sorunu, Türkiye ve AB arasındaki siyasal denklem böyledir.

Kürt sorununun çözümü demokratikleşmedir

Türkiye'nin AB'ye girişi ve giriş sürecinde Kürt sorununu nasıl çözeceği konusunda, Kürt tarafının, izleyeceği politika ve mücadele önemli olmaktadır. Ortadoğu gerçeği dikkate alındığında yine bölge ülkelerinin gerçeği dikkate alındığında Kürt sorununda temel güvence tek tek ülkelerin ve Ortadoğu'nun demokratikleşmesinde geçmektedir. Tek tek ülkelerin demokratikleşmesi Ortadoğu'nun demokratikleşmesine güç kazandırır. Ortadoğu'da demokratik eğilim geliştikçe tek tek ülkelerde de demokratikleşme düzeyi artar. Kürt sorununun çözümü de bu çerçevede gerçekleşir. Kürt sorununun esasının demokratikleşme olduğunu anlamak önemlidir. Kürt halkı sorununun çözümünün esasını bu çerçevede görürse, doğru stratejiler, doğru taktikler izleyebilir.

Kürt halkı Türkiye'nin AB'ye girişine karşı çıkması gibi bir strateji ve politikası olamaz. Kürtlerin çıkarı da insanlığın çıkarı da, Ortadoğu'nun çıkarı da Türkiye'nin AB'ye girişiyle örtüşür. Ancak önemli olan bu girişin nasıl olması gerektiğidir. Türkiye tümden demokratikleşerek, Kürt sorunu başta olmak üzere tüm konularda demokratikleşmeyi gerçekleştirerek mi Avrupa'ya girecek, yoksa demokratikleşmeden, Kürt sorununu çözmeden Avrupa'nın siyasi ve ekonomik çıkarları gereği mi AB'ye girecek? Tabii bu iki seçenek arasındaki fark özdedir.

Eğer Türkiye demokratikleşmeden ve Kürt sorununun çözümü olmadan AB'ye girerse bunun Kürt halkı açısından da, Ortadoğu halkları açısından da faydası olmayacaktır. Türkiye'nin AB'ye güçlü katkısı da olmayacaktır. AB içinde güçlü bir irade ortaya koyamayacaktır. Böyle bir girişte ister istemez AB, Türkiye'nin Kürt sorunundaki inkarcı, asimilasyoncu politikasına ortak olmuş olacaktır. Bu durumda Türkiye'de Kürt sorunu devam edeceğinden bu konuda AB'nin desteğini almak için –AB'nin özgür demokratik üyesi değil de zayıf konumu nedeniyle– AB'nin diğer ülkelerine bağlı bir pozisyona düşecektir. Gerçek anlamda demokratikleşmediğinden Türkiye'nin Ortadoğu ile ilişkilerinde genel demokratik değerlerden çok ekonomik ve siyasi çıkarlar gündeme gelecektir. Dolayısıyla Türkiye'nin AB'ye girişinin Ortadoğu'yu olumlu etkilemesi değil de, Ortadoğu için kullanılan bir ülke, bir halk yığını haline gelmesidir. Bu da bizim açımızdan, insanlık, Kürt halkı ve Ortadoğu halkları açısından olumlu görebileceğimiz bir Avrupa'ya giriş olamaz. Ya da böyle bir giriş olumlu sonuçlar yaratmaz.

Sorun, Kürt halkının ya da Kürt özgürlük hareketinin, Türkiye'nin AB'ye girişini isteyip istememesi değildir. Şu açıktır, '99'da Helsinki'de Türkiye için olumlu bir karar çıktıysa bunun nedeni Kürt halk Önderi Başkan Apo'nun o dönemdeki pozitif açıklamalarıdır. Kürt özgürlük hareketi o dönemde savaşı durdurmuş ve Türkiye'nin AB'ye girmesini desteklemişti. Böyle bir destek ortaya çıkınca AB de Türkiye'nin yaklaşımlarına olumsuz cevap verememişti, olumlu cevap vermek zorunda kalmıştı. Eğer bugün AB'ye giriş daha fazla dillendiriliyorsa bunun nedeni her şeyden önce Kürt özgürlük hareketinin '99'da savaşı durdurması ve Türkiye'nin AB'ye girişini olumlu görmesindendir. Böyle başlayan süreç Türkiye'de de çeşitli olumlu ekonomik, sosyal ve siyasal gelişmeler ortaya çıkarmıştır. Bu Türkiye'nin AB'ye giriş isteğini artırmış, AB de Türkiye'nin bu isteğini reddedememiştir. Hatta Türkiye'nin ekonomik, sosyal alandaki gelişmesini görünce bu alanlarda çok sorun yaşamayacağını siyasal kriterleri de belirli oranda çözdüğü zaman girebileceğini düşünerek yaklaşımlarıyla Türkiye'yi cesaretlendirmiştir.

Kürt halkının büyük çoğunluğunun AB'ye girişi istediğini biliyoruz. Hemen hemen Türkiye'nin AB sürecine karşı çıkan Kürt siyasetçisi yok gibidir. Dolayısıyla sorun buradan kaynaklanmamaktadır. Kürt halkı ve temsilcileri bir taraftan Türkiye'nin AB'ye girişini isterken diğer yandan da bu girişin demokratikleşmiş ve Kürt sorununu çözmüş bir temelde olmasını istemektedir. Avrupa'nın bunu dikkate alarak yaklaşması gerektiğini söylemektedir. Çünkü Türkiye'nin girişi sadece Türklerin değil Kürt halkının da girişidir. Kürtler de ister istemez AB'ye girmiş bir Türkiye içinde bütün haklarının, dil, kültür, kimlik özgürlüğünün, anadil eğitimini, serbest örgütlenme ve siyaset yapma özgürlüğünü isteyecektir. Eğer Türkiye Avrupa'ya girmeden önce Kürt sorununu belirli düzeyde çözemezse bu sadece Kürt halkıyla Türkiye'nin değil, Kürt halkıyla Avrupa'nın karşı karşıya gelmesi anlamına gelecektir. Bu nedenle birliğe giriş gerçekleşmeden önce Avrupa'nın bu sorununun çözümünde gereken duyarlılığı göstermesi gerekir. Özellikle 17 Aralık'tan önce Türkiye ile yapılacak görüşme ve diyaloglarda hala mevcut olan savaş durumunu gidermesini isteyebilir. Çift taraflı ateşkesin sağlanmasını isteyebilir. Diyalog yolunun açılmasını isteyebilir. Bunun için de operasyonların durdurulması, köy koruculuğunun kaldırılması, köye geri dönüşlerin sağlanması ve Kürt dilinin, kültürünün, varlığının kabul edilerek Kürt halkının demokratik haklarının güvenceye kavuşturulması temelinde barış ve demokratik çözüm sürecinin başlatılması gerekir.

Kürt halkı barış istiyor, ama demokratik adil barış istiyor. Kürt özgürlük hareketi savaşın durmasını, silahların tümden susmasını istiyor, ama Kürt varlığının kabul edilmesini, örgütlenme ve demokratik mücadele özgürlüğünü de istiyor. Gerilla dağlara keyfi için çıkmadı ya da arandığı için çıkmadı. Aksine Kürt sorununun çözümü için dağlara çıktı, varlık gerekçesi bu. Dolayısıyla Avrupa'nın 17 Aralık'tan önce barışın ortaya çıkması, savaşın durdurulması konusunda hem Kürt özgürlük hareketi tarafına hem de Türkiye tarafına dayatacağı taleplerinin olması gerekir. Kürt özgürlük hareketi barış ve demokratik çözüm için her türlü fedakarlığa hazırdır. Bunu defalarca ilan etmiştir.

Bu süreçte en önemli olan konu ise Kürt halkının duyarlılığı ve mücadelesi olacaktır. Kürt halkı güvencesini ancak örgütlülüğünde ve eyleminde görebilir. Çok muğlak, belirsiz sözler temelinde özgürlüğünü ve demokrasisini başkalarının insafına bırakamaz. Sorunun çözümü açısından kesin olan belirtileri, yaklaşımları, adımları görmesi gerekir. Bunun için de özgürlük mücadelesini geliştirmesi şarttır. Bu süreçte halk örgütlenerek taleplerini açık ve net ortaya koyabilmelidir. Türkiye'den taleplerde bulunabilir, Avrupa'ya dayatabilir. Eylemliliklerle kendi gücünü göstermediği taktirde Kürt sorunu Türkiye ile AB arasındaki pazarlıkta en geri seviyede tutulacaktır. Tartışma geri bir düzeyde seyredecektir. Kürtler Avrupa ile Türkiye arasında pazarlık konusudur. Bunu kesinlikle bilmek gerekir. Anlaşılmıştır ki Kürt sorunu esas olarak Avrupa'nın demokratik değerleri dayatması ya da Türkiye'nin demokrasiyi benimseyerek çözüme kavuşturulamayacaktır. Bugün Avrupa bazı şeyleri dayatıyorsa bunun nedeni Kürt sorununun Ortadoğu'da ve Kuzey Kürdistan'da ağırlığını ortaya koymasıdır. İnkar edilemeyecek bir biçimde kendini dayatmasıdır. Bu konu ne karar dillendirilecektir. Hangi düzeyde adımlar atılacaktır, açılımlar yapılacaktır. Bunu belirleyecek olan yine Kürt halkının özgürlük mücadelesidir, demokrasi mücadelesidir.

Devamı sayfa 23'te

İHANET KÜRT HALKININ TARİHSEL TRAJEDİSİDİR

PKK Yeniden İnşa Komitesi Üyesi Murat Karayılan ile yapılan Röportaj

Baştarafı sayfa 24'te

Bunun için özellikle KADEK'TEN KONGRA GEL'e geçişin sağlandığı KONGRA GEL'in Kuruluş Kongresi'nde, bir hayli çaba sergileyip oldukça da mesafe almışlardı. Tabii bütün bunları, kendi gerçekliklerini gizleyerek yapmaya çalışıyorlardı. Kongre'den sonra adım adım niyetleri ve gerçekleri açığa çıktıkça, hareketin kadroları tavır almaya başladı. Özellikle hareketi ikiye bölmek amacıyla 'reformcu' ve 'muhafazakar' biçiminde söylemlerle etkili olmaya çalıştılar.

Fakat burada bir bütün olarak Apocu hareket bir kez daha bir imtihan ve sınamayla karşı karşıya geldi. Hareketin kadroları bazı yetersizlikleri taşısa da çizgi dışı eğilimi fark ettikçe tavır sahibi olabilmiştir. Önderliğin müdahalesi, kadroların Önderlik çizgisindeki tutumu ve halkımızın gerçekten gelişen tavrı, bu ihanetçi güruhun boşa çıkmasını sağlamıştır. Şimdiden tümden boşa çıkarılmıştır diyebiliriz. Büyük oynamak istediler, ama büyük de düştüler. Bir kez daha Önderlik çizgisi zafer kazanmıştır.

Bu konuda sanıyorum bu çete güruhunun içinde bulunmuş olduğu psikolojik ruh halinin baskısı altında hareketimiz hakkında yine hareketin kadroları hakkında bir takım yanlış ve yanılgılı tespitler yaptılar. Hem onlar, hem onların arkasındaki güçler, Apocu hareket gerçekliği hakkında bir kez daha yanıldılar. Apocu hareket bir ideolojik-felsefik harekettir. Tüm kadroları, sempatizanları ve tabanı Önderliğe, Önderlik çizgisine inanarak katılmışlardır. Şu veya bu düzeyde yetkili olan kimselerin üzerinde etkili olması söz konusu değildir veya çok güçtür. Bu Apocu hareketin parçalanamaz, bölünemez bir hareket olma gerçekliğini ortaya koymakta ve bütün iç dış güçlerin çabalarına rağmen bu gerçeği pratikleştirmektedir. Yani bugün Apocu harekette bir bölünme yoktur. 30-40 kişi kaçıp gitmiştir. Ve tecrit-teşhir olmuşlardır. Yoksa normal bir harekette olsaydı bunlar bazı sonuçlar alabilirdi. Bunların çoğu çeşitli yerlerde sorumlu düzeyde görev yapan kişilerdir; en azından her biri kendi denetimindeki kadrolardan bir kısmını alıp götürebilirdi. Ama bunların şahsında yaşanan pratik ne oldu? En başta Irak sahasında bir çok örgüt ve kurum bunların sorumluluğunda kurulmuştu. Fakat çizgi dışılıkları ortaya çıkınca kendileri tarafından kurulan bu kurumların kadrolarınca bu kurumdan kovulmuşlardır. Kendisinin kurduğu kurum tarafından kovulan kişiliklerdir bunlar.

Bu grubun değişimden anladığı kendini satmaktır

Kendisi kurarken, parti adına, hareket adına hareket ettiği için kadrolar uymuşlardır. Ama Önderlikten kopuşları görüldüğü andan itibaren ciddiye alınmamış ve kovulmuşlardır. Bunların birinci kez kaçtıktan sonra tekrardan dağa dönmelerinin en temel nedeni Irak'taki kurumlarımızca, kadrolarımızca kovulmuş olmalarıdır. Tekrardan gelip sonuç almak istemişlerdir. Bu kez de kongre yapısı tarafından, tüm hareketin kadroları tarafından tasvip edilmediklerini görmüşler ve artık içte sonuç alamayacaklarını fark ettikleri için kaçmışlardır. Dış güçlere şimdi dayanarak sonuç almaya dönük çaba gösteriyorlar, ama bu da nafiledir. Bu anlamıyla bu grubun çok çeşitli oyunlarla yine dayandıkları imkanlarla hareket üzerinde uzun bir süreden beri kendilerini örgütleme çabaları hareketi tahrip etme ve parçalamaya, bozmaya dönük çabaları sonuç almamıştır. Harekete bazı zararlar vermiştir, bir kısım kararsız kadrolar bunların denetiminde yıpranarak, inançsızlaşarak hareketten kopmuştur. Bu doğru, ama bunlarla fazla kimse gitmemiştir. Bunların yaptığı özellikle Irak sahasında yaptığı kadrolar üzerinde oynama, duygularıyla inançlarıyla oynayarak inançsızlaştırmadır. Verdikleri zarar budur. Yoksa örgütleyebildikleri fazla kimse yoktur. Bu nedenle gücünü soruyorsanız, bunların herhangi bir askeri gücü yoktur. Bunlar askerlikten bucak bucak kaçan kişilerdir. Öyle bir varlıkları söz konusu değildir. Örgütsel ve siyasal bir güçleri de söz konusu değildir. İlk kaçışlarından bu yana parça parça toplam 30-40 kişilik bir grup olarak bizden kaçtılar. O kaçtıkları zeminde bizden öteden beri kopan, ayrı yaşayan bir takım kişilikler var, bunlardan bazı insanları rahat yaşam vaatleriyle kendilerine katabilirler. Bu anlamda sayıları artabilir, 30-40 değil de 70-80'e de çıkabilir. Bu onların güç olduğu anlamına da gelmez. Zaten kaçmış, bireysel yaşamın peşinde olan, devrimden, mücadeleden tümden kopmuş kişiliklerin bu ortamda yapacağı bir şey yoktur. Bu konuda siyasal olarak bitmişlerdir. Siyasal bir intiharı yaşayarak uşaklaşmayı tercih etmişlerdir. Bundan böyle bir uşak güruhu olarak varlık sürdürebilirler. Hatta mücadelemize karşı çeşitli biçimlerde zarar verici davranışlarda bulunabilirler. Bu anlamda parayla pulla bir takım güçleri de örgütleyebilirler.

Sayısal olarak kendilerini şu veya bu düzeyde artırabilirler. Bu o kadar önemli değil, önemli olan onların ideolojik ve siyasal olarak bitirilmişlikleridir ve içinde bulundukları konumun açıkça ortaya çıkmasıdır. Bu anlamıyla yaklaşıldığında herhangi bir siyasal ve askeri güçlerinin olduğundan bahsedilemez.

Evet partileşmek için inşa komitesi kurduklarını söylüyorlar ve sanıyorum ileride partileşmiş olduklarını da ilan edebilirler. Bir parti olduklarını yansıtabilirler. 70-80 kişiden veya daha fazla sayıdan oluşan bir ihanetçi güruhu olarak çeşitli aktiviteleri de geliştirebilirler. Fakat halkımızdan prim alabileceklerini, destek bulabileceklerini sanmıyoruz. Nitekim çeşitli düzeylerde halkımızın gelişen etkinliklerinde bunu açıkça görmek de mümkündür. Bu anlamıyla siyasal açıdan boşa çıkartılmış bir ihanetçi çete grubudur. Ancak etkili bir mücadele verilmez ise, ideolojik siyasal açıdan her anlamda teşhiri geliştirilmez ise, yine bir takım pratik tedbirler ön görülüp geliştirilmez ise, bunların parçalayıcı, bozguncu faaliyetleri artabilir. Bu anlamda halkımızın özgürlük mücadelesine çeşitli düzeylerde zarar verici pratiklerde bulunabilirler. Zaten şimdiden hareketimize karşı geliştirilen psikolojik savaşın temel öğesi olarak belli bir işlev görmektedirler. Bu konuda dayandıkları dış güçlerin de destek ve teşvikiyle çeşitli düzeylerde varlıklarını sürdürebilirler. Ancak bir siyasal hareket olarak örgütlenme, bu anlamda zemin bulma durumlarının gelişeceğini sanmıyoruz. Çünkü içine düşülen ihanet durumu çok barizdir. Halkımızdan hiç kimsenin ihanete prim vereceğini sanmıyoruz. Belki devrimden, mücadeleden yorulmuş, yıpranmış, kırılmış, küsmüş bazı kişiler orayı bir barınak görüp gidebilir, ama bu tür bir durumu olmayan hiç kimsenin bu ihanetçi çete grubunu ciddiye alacağını düşünmüyoruz.

Her şeyden önce bu siyasal bir çizgi değildir. Tamamen zıddına dönüşmüş, karşıtına dönüşmüş, karşıya geçmiş, taraf değiştirmiş bir güruhtur. Kendisine bir siyasal doğrultu belirleyebilirler. Bu doğrultunun yanlışları doğruları da olabilir. Bunun hiç bir anlamı yoktur. Burada önemli olan şimdi hangi tarafta olduğudur. Söylemlerinin içeriğinden ziyade, kime hizmet ettiğidir. Bu husus önemlidir ve esas ölçüde bu olacaktır. Kürdistan halkının en çok birliğe, bütünlüğe, güçlü bir duruşa sahip olduğu bir aşamada bu kadar tantanayla ortaya çıkan ve karşıt güçlerden yana bu kadar açık bir biçimde tavır geliştirerek halkımızın özgürlük davasına zarar veren kişilerin, halkımızdan yüz bulmaları ve sonuç almaları asla mümkün değildir.

– Kendilerini değişimci olarak tanımlıyorlar. Önderliği ve hareketi ise muhafazakar olmakla suçluyorlar. Osman ve birlikte hareket ettiği kişilerin böyle bir özelliği var mı? Onları bir araya getiren gerçekten değişim ve çözüm isteği mi?

– Bu kişiler önceden değişimci değil, daha çok muhafazakar yönleriyle tanınan ve bu konuda bir irade göstermeyen duruşları vardı. Öyle yenilikçi, değişimci hele demokrat ve insan haklarına saygılı özellikleri geçmişte görülmemiştir. Geçmişten beri biliniyor, eğer bu hareketin kadroları arasında acımasız ve kendini uygulayan, kimseyi dinlemeyen, kolektivizme gelmeyen, antidemokratik ve kişileri kolay harcayan diktatör ruh haline sahip kimseler varsa bunun öncülüğünü Osman unsuru yapmıştır. Ancak biliniyor ki, Önderliğimiz değişim dönüşümü '90'lardan itibaren gündeme koydu. '99'dan sonra da bunu kapsamlı biçimde bir projeye kavuşturdu. Ve özellikle AİHM Savunmaları'yla beraber değişim dönüşümü hareketin uluslararası komployu boşa çıkarmada ve başarıya ulaşmada stratejik bir hedef olarak gündemine koydu. Yani esas değişimi yürüten Başkan Apo'dur. Fakat bunlar son iki yıldan bu yana, özellikle de son yılda, birden bire değişimci kesildiler. Ama sözünü ettikleri değişim hareketi yeniden yapılandıran, çağdaş, demokratik uygarlık çizgisinde, demokratik bir örgütlenmeye dönüştürerek kitleselleşmeyi hedefleyen, bu temelde demokratik ekolojik toplum paradigması çerçevesinde yeni demokratik bir toplumu şekillendirmeyi amaçlayan ve bu temelde özgür bireyi, demokratik toplumu temel eksen alan bir değişim değil, fakat Önderliğimizin ön gördüğü değişim bu çerçevedeki bir değişimdir. Fakat bunların değişim dediği şey; "işte artık ABD dünya çapında sürece müdahale etmiş, bu temelde bölgeye de müdahale ederek Irak'a gelmiş, artık bundan böyle bütün düzenlemeleri bu güç yapacaktır, dolayısıyla buna tabi olmak gerekiyor" anlayışıdır. Bunların öngördüğü, ayrı bir iradeleşmeyi, bu anlamda demokrasi ve özgürlük mücadelesini bağımsız bir çizgide yürütmeyi değil, bunun artık anlamının yitirdiğini, dolayısıyla varolan konsepte dahil olması gerektiği biçimindeki bir değişimdir. Bunların öngördüğü değişim; mücadelesizliği ön gören, dolayısıyla bütün mücadele dinamiklerini ve onun militan duruşunu dağıtarak sıradanlaştıran, sadece bazı siyasal sloganlarla halka çağrı yapan, bu temelde bölgede gelişecek değişimin sonuçlarını bekleyip onun nimetlerinden yararlanmayı ön gören bir anlayıştır. Yani değişim dedikleri mücadelesizliktir. Halkın özgürlükçü demokratik iradeleşmesini ve bu temelde sonuç almasını ön gören bir değişim mantığı değil, çizgiden, bağımsız duruştan, iradeleşmeden vazgeçen, bu anlamda mücadeleyi gerekli görmeyen, tamamen kendisini gelişen uluslararası konsepte dahil eden bir değişim mantığı söz konusudur. Sözü edilen değişim; bizim kendi değişimimiz değil, ithal edilmiş bir değişim projesidir. Yani değişimle kasıtları budur. Değişimle kastettikleri bu olduğu için halkın özgürlükçü demokratik eğiliminde ısrar eden Önderlik ve tüm kişiler onlara göre muhafazakar olabilirler. Çünkü onların değişimden anladıkları, kendinden vazgeçme, tabi olmadır.

Bireysel yaşam çıkarı bu grubu birleştiren temel eksen oluyor

Bütün bunlarla birlikte, bunları bir araya getiren temel olgu, özünde kırılmadır, halkın özgücüne güvenme ve inanmayı yitirmedir. Bu anlamda tükenmedir. İdeolojik-felsefik gerçeğimizden ve devrimimizin yaratığı değerler birikiminden kopuşu yaşayarak artık sıradan bir yaşamı, düşkünce bir yaşamı esas alan eksendir. Onları bir araya getiren temel eksen budur, yoksa onların içindeki bir çok kişi değişimden bile anlamıyor. Hatta uluslararası güçlerin siyaseti nedir ne değildir, ondan da bir şey anladıkları yoktur. Düşkünce bir yaşam arayışı, kırılma, onları bir arada tutan temel olgudur. Hatta grubun kendi içinde birlikteliği yoktur. Biz hepsini tek tek tanıyoruz. Yıllarca birlikte yaşamışız. Çoğu birbirine karşı yıllarca tepkili kişiliklerdir. Hatta düşmanca tutumları olan kişilerdir. Örneğin bu gurubun öncüsü Osman gibi görülüyor, fakat tüm grup özünde Osman unsuruna karşı tepkilidir. Hiç birisi ona inanmamaktadır. Ama onu bir zırh gibi görerek, onun kullandığı soyadının altında kendilerini koruyabileceklerine, yaşatabileceklerine inandıkları için beraber hareket ediyorlar. Yoksa gerçekten ona, düşüncelerine inandıkları için değil. Bazılarının kendi içinde gruplaşması ve bütünleşmesi vardır, ama bir bütün olarak ele alındığında böyle bir durum yoktur. Bireysel yaşam çıkarı, onları bir noktada birleştiren temel eksen oluyor. Bu anlamda ABD'nin yarattığı zemin ve geliştirdiği konsepte göre hareket ederek bu yaşam arayışlarını pratikleştirmek istemektedirler. Bu anlamıyla bütün değerlerden kopuşu yaşamış, tamamen taraf değiştirmiş bir güruhun içinde bulunacağı psikolojik durumu da, hesaplamak gerekiyor. Aralarındaki çelişki didişme ne olursa olsun, bu çıkarları gereği birbirini kollayacakları, birbirine sarılacakları açık, ama bu ne kadar sürer o belli değildir, bunu zaman gösterecektir.

– Şu an Güney Kürdistan'da bulunuyorlar. Hangi güçlerle ne amaçla ilişkileniyorlar? Bu kadar karışık olan bir alanda nasıl kalabiliyorlar?

– Apocu hareket, Kürdistan'da bağımsız bir ideolojik çizgi olarak gelişip güçlenmiştir. Özellikle '90'lara doğru salt Kuzey Kürdistan değil, giderek diğer parçalarda da etkili olma sürecine giren Apocu hareketin, bu gelişimi hem Kürdistan'da hem bölgede ve hem de uluslararası düzeyde birçok gücün dikkatini çekmiştir. Öncelikle işbirlikçiliği esas almayan, işbirlikçi Kürt'e karşı özgür Kürt'ü geliştirmek durumunda olan ve bu temelde bir ideolojik, felsefik perspektifi Kürdistan'a yayan Apocu hareket karşısında, Kürt işbirlikçi kesimleri panikleyerek, çeşitli biçimlerde karşıt faaliyetlere geçmişlerdir. Kürdistan'da giderek gelişip güçlenen Apocu hareket, bölge düzeyinde dengeleri etkileyebilecek bir pozisyona gelmeye doğru yol alırken, uluslararası güçlerin böyle bir hareketi kendi çıkarları açısından tehlikeli görmelerinden dolayı hareketimize karşı uluslararası güçlerle, Kürt işbirlikçi güçlerin ortak tavrı, tutumu ve bu temelde uluslararası komplonun geliştirilmesi gündeme girmiştir. '92'de başlayan bu süreç 9 Ekim komplosuyla tırmanarak, direkt Önderliği hedeflemiş ve 15 Şubat 1999'da Önderliğin esaretiyle komplo süreci yeni bir aşamaya tırmandırılmıştır.

Buna karşı Önderliğimiz yeni bir stratejiyle çıkış yaparak komployu boşa alma, özgürlük ve demokrasi mücadelesini yeni bir paradigma temelinde boyutlandırmayı öngören, halka dayalı, çağdaş demokratik uygarlık çizgisini geliştirmiştir. Bu çerçevede gelişen mücadele Önderlik esir alınmasına rağmen, Önderlik çizgisinin eskisi gibi etkili bir biçimde varlığını sürdürmesi ve bağımsızlıkçı eğilimi bölgede temsil ederek yeni paradigma temelinde gelişim doğrultusuna girmesiyle beraber uluslararası komplocu güçler de yöntemlerini değiştirerek, farklı bir biçimde komplonun amaçlarına ulaşmayı öngörmüşlerdir.

Burada şunu vurgulamak gerekiyor ki; ABD öncülüğünde gelişen Ortadoğu'ya müdahale Önderliğimize karşı geliştirilen komployla startını vermiştir. Çünkü öncelikle bağımsızlıkçı bir çizgiye sahip olan Apocu hareket aşılması gereken bir engel olarak görülmüştür. Ama buna karşı Apocu hareketin yeni bir pozisyon alması ve bu temelde komployu boşa alarak, sonuçsuz bırakması söz konusudur. ABD'nin Irak'a müdahale etmesiyle beraber, Irak sahası bizim için sonuç alma zeminini oluştururken aynı zamanda uluslararası komplonun da hareketimize dönük çizgiden saptırma, özünden

boşaltma ve böylece etkisiz kılmaya dönük yeni konseptinin de uygun bir zemini haline gelmiştir. Bu kapsamda uygulanan politikalarla Irak sahası hareketimiz için tam bir batakhaneye dönüştürülmek istenmiştir. Özellikle 2003 yılı boyunca Irak'ta sorumlu bulunan unsurların çeteleşmiş olmaları ve önceden böyle bir çizgi dışı uğraş içinde olmaları ve bu konseptle bütünleşmeleri Irak'ı gerçek anlamda bizi yutma merkezi haline dönüştürme çabalarını kolaylaştırmıştır. Fakat hareketimiz buna müdahale etmiş, Irak zemininde bulunan kadroların önemli bir kısmı tavır alarak bu sürecin öncülüğünü yapan kişileri dışlamış böylece bu kişiler, Önderliğimizin çağrısıyla 2004'ün Newroz günlerinde Medya Savunma Alanları'na gelmişlerdir.

Buradaki geliş amaçlıdır. Irak sahasında istedikleri sonucu alamayan bu çete grubu, Medya Savunma Alanları'na gelerek kongre sürecinde sonuç almak istemişlerdir. Fakat kongredeki tartışma süreçleriyle gerçek yüzleri açığa çıktığından dolayı, kongre sahası onlar için bir sonuç alma yeri değil; tamamen sonuçsuz kalma, bütün yönleriyle deşifre edilme zemine dönüştürülmüştür. Bunun karşısında gerçekliklerinin açığa çıktığını ve hatta karar altına alınan soruşturmayla beraber bir bütünen açığa çıkacaklarını gören bu çeteci kişiler tekrardan kaçarak bu kez direkt YNK'ye sığınmışlardır.

Bu anlamda resmi düzeyde kaldıkları yer YNK'nin denetimindeki birkaç yerdir. Ama bununla birlikte Irak'ın farklı şehirlerine de gidip gelmekte ve bazı yerlerde kalmaktadırlar. Şu anda YNK sahasında bulunuyorlar ve YNK peşmergeleri tarafından korunuyorlar. Herkesle ilişkide oldukları, herkesin kendilerini desteklediği propagandasını yapmaktadırlar, ama bu doğru değildir. Her şeyden önce kaçmış, teşhir ve tecrit edilmiş bir gruptan söz konusu güçlerin aşırı beklentilere girmesi beklenemez. Daha çok yapabilecekleri kadar bunları kullanma, geliştirilmekte olan konsept çerçevesinde KONGRA GEL'i zayıflatmaya dönük devrede tutma politikaları vardır. Öyle ciddiye alma, onları güç yapmaya dönük destekleme durumu söz konusu değildir. KONGRA GEL'i zayıflatma, mücadeleyi yürütemez hale getirme, kendi deyimleriyle "savaşamaz" hale getirme konsepti çerçevesinde bunların kullanılması durumu söz konusudur. Yoksa bunları etkili bir güç haline getirme, yedeklerine alarak onlara bir rol biçme durumunun olacağını sanmıyoruz.

Bu ihanetçi grubun uşaklıktan başka yapacağı bir şey yoktur

Kaçışlarının üzerinden dört aydan fazla bir zaman geçmiştir. Hala bu yönlü herhangi bir sonuç alamamışlardır. Bu da onları daha çok KONGRA GEL'e karşı kullanma politikasının devrede olacağını göstermektedir.

Kısaca Irak sahasında, gerek Güney Kürdistan'da, gerek tüm Irak'ta dolaşabilme imkanlarına sahip kılınmış, bazı yerlerde koruma tedbirleri alınmış olsa da, fazla bir varlık göstermediklerinin açığa çıkmasıyla beraber daha çok konsept çerçevesinde onların değerlendirilmeleri ve bu doğrultusunda bir rol biçilmesi durumu olduğu anlaşılmaktadır.

– ABD ile ilişkilerinin olduğunu söylüyorlar. ABD bu ihanetçi çete eliyle ne yapmayı amaçlıyor?

– Gerçekten ABD'nin bunlarla ne düzeyde bir ilişkisinin olduğunu bilmiyoruz. Ama ABD'nin küçük bir grubu kitlesi, tabanı, gücü olmayan, sadece bazı iddialara sahip olan küçük bir grubu ciddiye alıp, ciddi ilişkiler geliştireceğini de sanmıyoruz. ABD'ye bağlı bazı istihbarat birimlerinin hareketimize dönük konsept çerçevesinde alt düzeyde bir ilişkiyle bunları yönlendirmesi daha büyük bir ihtimaldir. Bu çete grubunun daha çok KADEK temsilcileri olarak Irak'ta bulunurken ABD güçleri tarafından belli bir düzeyde ciddiye alınma durumu yaşanmıştır. Tüm Apocu hareketi etkileyebilecekleri sanılarak bunlara bazı perspektiflerin sunulduğu ve bunların da bu perspektifler doğrultusunda hareket ettiği anlaşılmaktadır. Eğer sonuç alabilselerdi, gerçekten hareket üzerinde etkili olma pozisyonunda olsalardı veya kopmuş olmalarına rağmen belli bir kitle gücüne ve tabana hitap edebilecek bir durumları söz konusu olsaydı belki de ABD tarafından belirli oranda ciddiye alınma durumu söz konusu olabilirdi. Ama bu durumda ciddiye alınacaklarını sanmıyoruz. Çünkü Kürdistan halk kitleleri tarafından ve kadro yapısı tarafından teşhir ve tecrit edilmiş dar bir grubun ciddiye alınması ve özellikle dayanılması akıl karı değildir. Bu tür konuları ABD herkesten daha iyi bilir. Bunlara mesafeli yaklaşıp, bunlar eliyle kendi konseptini ne kadar uygulayabilirse, yani ne kadar, KONGRA GEL'i zayıflatmaya dönük kullanabilirse kullanacaktır, yoksa ciddi resmi ilişkilere girmesi söz konusu olamaz. Belki alt düzeyde bazı birimler aracılığıyla, dolaylı bir takım yönlendirme sinyalleri çerçevesinde bunları kendi amaçları doğrultusunda kullanabilir. Bunun dışında öyle ciddi bir ilişkinin ya da desteğin gelişeceğini düşünmüyoruz.

Çünkü her ne kadar bu kişiler kendisini tümüyle ABD çizgisine yatırmış olsalar ve bu doğrultuda her türlü uşaklığı yapmayı kendilerine bir siyaset olarak bellemiş olsalar da herkes kilosuna göre ölçülür ve ona göre değer biçilir. Uşaklığın belli bir değeri varsa o kadarlık bir değer biçilir. Son tahlilde şunu belirtmek mümkündür: Aslında mevcut durumda sığınmış oldukları güçler tarafından bunların bir güç yapılması, güç haline dönüştürülmesi siyaseti söz konusu değildir. En fazla bunların kendi konseptleri doğrultusunda KONGRA GEL'e karşı kullanılma durumları söz konusu olabilir. Bunun dışında onları güç yapma, güç yapma doğrultusunda destek verme durumunun gelişeceğini sanmıyoruz. Çünkü bunların güç olma zemini ve ihtimalide çok zayıf görülmektedir. Kürdistan'da Başkan Apo'ya karşı herhangi bir kimsenin kitlelerde taban bulması, hele hele kadrolarımız içerisinde taraftar bulması söz konusu olmadığına göre, bu çeteci grubun akıbetinin de bundan öncekilere benzeyeceği, bunun dışında herhangi bir akıbetin bunları beklemediği kısa bir zamanda görülecektir. Gerçi geçen dört beş aylık zaman bunu bir hayli ortaya çıkarmıştır, ama önümüzdeki günlerde bu çeteci grubun akıbetinin de diğerlerine benzeyeceği herkes tarafından daha açık görülecektir. Bu açıdan herhangi ciddi bir güç, yaş tahtaya basmaz. Kendisini, politikasını bu tür dar biraz da mücadelede kırılmış, düşkünleşmiş, iradi bir güç olma konumunu yitirmiş gruplara yatırmaz. Bundan hareketle ABD'yle çok ciddi bir ilişkilerinin olduğunu veya olacağını düşünmüyorum. Bunu daha çok kendi propagandalarını yapma, kendilerini bir güç gibi göstermek için abartılı yansıttıklarını düşünüyorum.

– Türk basınında çeşitli gazetelerde röportajları çıktı. Bu röportajlarda Önderliğe ve harekete dönük açıklamaları var. Bu açıklamalarla neyi amaçlıyorlar? Bu derece açık saldırı yapma nedenleri nedir?

– Bilindiği gibi hareketimize karşı uluslararası konseptin ve Türk devletinin geliştirmekte olduğu bir psikolojik savaş hamlesi vardır. Bu çeteci unsurlar da hareketimize karşı yürütülen bu psikolojik savaşın bir parçası ve hatta temel öğesi olmuş durumdadırlar. Dolayısıyla harekete karşı, hareketin Önderliğine karşı çeşitli saldırı, karalama faaliyetlerini yürütüyorlar ve daha da yürüteceklerdir. Zaten bu çeteci gruba biçilen esas misyon da budur. Hareketi ve Önderliğini karalayarak kitleler üzerinde hareketin, Önderliğin varolan etkisini zayıflatmaya dönük yoğun bir çaba gösterecekleri çok açıktır. Buna Türk basını da ortak amaca hizmet ettikleri için zemin sunarak çarşaf çarşaf röportajlarla kamuoyuna duyurma görevini üstlenmiştir. Bunların temel misyonu Önderliği ve hareketi karalamaktır.

> "Hareketimize karşı uluslararası konseptin ve Türk devletinin geliştirmekte olduğu bir psikolojik savaş hamlesi vardır. Bu çeteci unsurlar da hareketimize karşı yürütülen bu psikolojik savaşın bir parçası ve hatta temel öğesi olmuş durumdadırlar. Dolayısıyla harekete karşı, Önderliğe karşı çeşitli saldırı, karalama faaliyetlerini yürütüyorlar ve daha da yürüteceklerdir. Zaten bu çeteci gruba biçilen esas misyon da Önderliği ve hareketi karalamaktır."

İnsan gerçeği halen çözümlenmiş bir olgu değildir. İnsan hakikatten, özünden, gerçeğinden kopuşu yaşadığında, insan bile diyemeyeceğimiz bir varlığa dönüşebilmektedir. Şimdi bu grubun işlevi artık yapabildikleri kadar harekete karşı yürütülen psikolojik savaşın iyi bir uygulayıcısı olmaktır. Zaten kendileri de belirtiyor: "KONGRA GEL'i aşmak gerekir" diyorlar. Yani "KONGRA GEL'i tasfiye etmek gerekir" diyorlar. Peki eğer zerre kadar bir yurtseverlik varsa, destansı direnişlerle ortaya çıkarılan bu hareketi tasfiye edersen acaba altmış yılda yarısını kurabilecek misin? Böylesine dev bir yapılanmayı tasfiye ettikten sonra yerine çözümü geliştirecek, iradeli duruşu sağlayacak bir örgütlenmeyi, bir özgürlük gücünü nasıl geliştireceksin? Açık ki bu Kürdistan halkının özgürlük davasında son şansıdır. Bugün Başkan Apo'nun önderliğinde Kürdistan halkı her alanda ve her dalda güçlü demokratik-ulusal kurumlaşmalara ulaşmıştır. Buna karşı fütursuz bir biçimde yönelim geliştirenlerin yurtseverlikle alakaları yoktur, demokratlıkla hiç alakaları yoktur. Bu tür anlamlı kavramlarla alakalı olan kişiler belki eleştirebilirler, ama tasfiyesini hedefleyen yönelimlere girmezler. Biz eleştiriye her zaman açığız. Kendi kendimizi herkesten çok eleştiren bir hareketiz, özeleştiri veren bir hareketiz. Hiçbir zaman eleştiriye tepki duymadık. Ama yapılmakta olan eleştiri değildir, yapılmakta olanı kendileri de belirtiyorlar "tasfiye etmek gerekiyor, aşmak gerekir" diyorlar. Tasfiye etmeye yönelmek olsa olsa düşman güçlerin amacı olabilir. Zaten burada bir yanlışlık söz konusu değil. Bu tür saldırıları yapan, hareketi tasfiye etmeye uğraşan kişiliklerin düşmandan daha düşman kesildikleri ve düşman güçlerinin iyi bir birer uygulayıcıları oldukları çok kesindir. Şimdi kontra tarzında örgütlenmiş, sadece ve sadece karşıtlığı esas alan, emperyalist metropollerde üstlenmiş, kimin kucağında neyi yaşadığı belli olan bir takım unsurların çeşitli siteleri geliştirerek harekete düşmanca saldırılar geliştirmeleri özellikle sadece ve sadece karşıtlık temelinde yönelim içinde bulunmaları başka nasıl izah edilebilir. Açık ki halkımızın gelişen özgürlük mücadelesine oldukça kinli, halkın gelişen hareketi çözüm sürecine ulaşırken, çözümü dayatırken onlar habire hareketi ihbarlamaya, bir ajanın bile yapamayacağı suçlamalarda bulunmaya devam etmektedirler. Şimdi bu yeni işbirlikçi ihanetçi çete de bu koroya katılmıştır. Çok ilginçtir aynı tarzı, yöntemi izlemektedir. Bu bir kontra hareketidir. Kontranın anlamı karşıtlıktır. Bunların da işi gücü karşıtlık yapmaktır, halkımızın özgürlük davasına, Özgürlük hareketine musallat olmuş, karşıtlıktan başka bir hiçbir şey düşünmeyen, yapmayan unsurlardır.

Özgürlük amacı olan herkes gelip Kürdistan'da çalışabilir

Elbet teki halkımız bu tür hayınane çabayı sürdürmekte olan unsurlara karşı gereken cevabı veriyor ve daha verecektir. Bunların halkla herhangi bir alakaları ve ilişkileri yoktur. Kinleri, tepkileri zaten tecridi yaşamalarındandır. Tek görevleri parazit yapmaktır, ihbarcılık yapmaktır, ihbarcılığa bir meşruiyet kazandırmaktır. Son ihanetçi çete grubunun temel görevi hareketle, KDP'nin, YNK'nin, ABD'nin, Irak hükümetinin arasını bozmaktır. Fitne fesatçılıkla, yalancılıkla, ihbarlayarak her gün çarşaf çarşaf isimler yayınlayıp bunları ihbarlayarak güçleri birbirine düşürmektir. İyi ki kimse çok dikkate almıyor, ciddiye almıyor. Dikkate alınsa hemen bir saldırıyı tertipleyecekleri, güçleri birbirine bırakacakları çok açıktır. Temel meslekleri fesatçılıktır. Bunu da kamuoyuna açıklama adı altında yapıyorlar. Ne kamuoyu ne de halkımız böyle şeyleri dinlemez. Tüm bunları uluslararası ajan şebekelerine hizmet adına yapmaktadırlar. Bu açık ajanlıktır. Bu yönlü kurulan sitelerin temel amacı budur. Biz hareket olarak bunları ciddiye almıyor ve cevaplama gereğini de duymuyoruz. Çünkü bizim işimiz, gücümüz var, öyle boş şeylerle, kontravari açıklamalarla zaman geçirecek vaktimiz yoktur. Halkımızın gündemi, mücadelenin gündemi çok açıktır. Bütün işlevleri her şeyi çarpıtmadır, muğlaklaştırmadır. Yalan yanlış şeyleri ortaya atarak, harekete karşı geliştirilen psikolojik savaşın iyi bir uygulayıcıları olmaktır. Bunun karşılığında ne kadar para alıyorlar bilemiyorum. Ama bir yerlerden beslendikleri ve bir şeyleri aldıkları açıktır. Yoksa bu kadar musallat olamazlar.

Kürdistan zemini herkese açıktır. İstiyorlarsa gelip kendileri de çalışsın. Kendilerini halkımıza kabul ettirsinler. En iyi yurtseverlik Kürdistan'da olmayı gerektirmiyor mu? Demokratlığın gereği halkın tercihini gerektirmiyor mu? Buyrun gelin eğer halkımız sizi tercih ederse lider de olabilirsiniz. Ama kaşarlanmış ruh halleriyle ve envai türden verdikleri zararlarla halktan tecrit olmuşluklarını tepkiyle, kin kusarak bir intikam alma çabasına dönüştürüyorlar. Fakat halkımız gereken cevabı vermektedir.

– Bu süreçte hem Türkiye hem de mücadelenin diğer alanları açısından kısa vadede ne gibi yönelimler olabilir? Bunun karşısında yapılması gerekenler nelerdir?

Bunların yapacakları temel yönelim yukarıda da belirttiğimiz gibi hareketimize karşı geliştirilen tasfiye konseptinin uygulayıcıları olarak sürekli bir biçimde harekete karşı anti-propagandayı geliştirmektir. Çeşitli konularda sürekli parazitler yaratarak, dedikodular üreterek ortamı bulandırmak, halkın ve kadronun moralini bozmak olacaktır. Bunu daha çok yapacaklardır. Günümüzde iletişim araçları İnternet, teknik ve benzeri araçların gelişkin olduğu biliniyor. Bütün bunları kullanarak, sürekli anti-propagandalar geliştirmek, yapılan her şeye saldırmak, ihbarlamak gibi yöntemlerle zarar vermek olacaktır. Yani temel yönelimleri daha çok bu çerçevede gelişecektir. Saflarda kararsızlığı yaratma, kitlelerin bilincini bulandırma, moralsizliği yayma temel amaçları olacaktır. Yapabilirlerse telefonlarla, çeşitli iletişim araçlarıyla birtakım çevrelere uzanarak kendilerine kontra yandaşlar örgütlemeye de çaba göstere bilirler. Ama bu konuda zemin bulmaları güçtür. Çünkü hiçbir meşruiyetleri yoktur. Harekete karşıt olan kesimler zaten belirginleşmiştir. Şimdi onların yapacakları hareketin saflarında, kitlesel tabanında zaaflara oynamadır, çelişkileri derinleştirmedir. Ondan yararlanarak özel savaşın yöntemlerini uygulamadır. Bunun dışında yapabilecekleri herhangi bir şeyin olacağını sanmıyorum. Başka bir şey yapacak güçleri yoktur.

– Bu ihanetçi grubun Türkiye'ye gelme yönünde istemleri var. Bununla neyi amaçlıyor olabilirler? Türkiye'nin bunlara yaklaşımı ne olacak? Türkiye'de kendilerini örgütleme güçleri var mı? Bunu geliştirmek için ne yapabilirler?

– Bu gurubu ihanete sürükleyen temel olgu rahat yaşam arayışlarıdır. Dolayısıyla eğer Türkiye onlara rahat yaşam olanaklarını sunarsa tabii ki Türkiye'ye dönebilirler. Ama Türkiye'nin bunları kabul etmesi şüphelidir. Çünkü bir sadelikleri yoktur. İlkel milliyetçi bir anlayışla, çeşitli dış güçlerin telkinleriyle hareket eden kimselere hiç kimse kolay kolay güvenmez. Dolayısıyla bugün Türkiye hareketimizi yıpratmak, geriletmek için onları kullanıyor olabilir. Onlardan yararlanmaya çalışabilir. Ama onlara güveneceğini sanmıyorum. En temelde dayandıkları güçlerin bile onları tutarlı bir güç haline getirme hedefinin olduğunu da sanmıyorum. Bu gruba daha çok Apocu harekete karşı kullanma yaklaşımı ön plandadır. Herkes kullanabildiği kadar kullanacak ondan sonra bir tarafa atacaktır. Bu tür ihaneti yaşamış bütün kişilere, gruplara, aşiretlere yönelik yapılmış olan şey budur. Kendi davasından uzaklaşmış, geçmişini inkar eden, bağlı olduğu değer yargılarıyla ters düşen bir kimseye ciddi olarak hiçbir güç değer vermez. Hele bu özellikle Kürt ise hiç değer bulmaz. Kürt'ün dost için de düşman için de değer bulmasının tek yolu, kendinde ısrar etmesi, tutarlı, ilkeli bir biçimde öz gücüne dayanarak kendini güç yapmasından geçmektedir. Kuşkusuz bunu yapabilmek öncelikle kendi toplumsal gerçekliğinden hareketle dünya gerçekliğini doğru okumak, çağcıl bir bakış açısına sahip olmak ve bu temelde kendi halk gerçekliğini ve potansiyel gücünü açığa çıkararak iradi bir güç olmak ve örgütlülüğe kavuşturmakla mümkün olabilecektir. İşte Başkan Apo'nun ve hareketimizin yapmak istediği şey de budur. Bunu yapan dost karşısında da, düşman karşısında da onurlu bir duruşu sergileyebileceği gibi değer bulması ve saygın bir konuma sahip olması da mümkün olabilecektir. Yoksa oraya buraya yamanan, öz gücünden kopan, ona karşı inançsızlığı yaşayan kimselere hiç kimse bir değer de, anlamlı bir misyon da biçmez. Bu tür kişilere biçilecek tek şey kullanabildiğin kadar kullanabilmektir. Hizmete koşturabildiğin kadar koşturmak, işi bittikten sonra bir kenara atmaktır. Nitekim tarihimizde ihanet eden bu tür kişilerin, aşiretlerin örneği çoktur. Sonuçta bir tarafa atıldıkları bilinmektedir. Şimdi bu ihanetçi grup da istediği kadar bağırıp çağırsın, istediği kadar doğruları söylediğini ifade etsin, hatta doğruları da ifade edebilsin, yaptıklarının anlam kazanması mümkün değildir. Çünkü temelden kayışla beraber, değerlerinden kopuşla beraber siyasal bir intihar yaşanmıştır. Yurtseverlik ve demokrasi zemininden çıkan bir kimse bu değer yargılarına istediği kadar sözde sahip çıksın hiçbir anlamı olmayacaktır. Nitekim bu grubun durumu da böyledir. Dolayısıyla, "Türkiye'ye gelmeleri durumunda ne yaparlar diye soruluyor" bana göre yapabilecekleri hiçbir şey yoktur. Hatta şimdi bulundukları konumda kendilerine tanınan bazı imkanlara dayanarak karşı devrim faaliyetleri açısından bir işlev görmektedirler. Türkiye'ye gelişleri durumunda bu işlevleri de bitmiş olacaktır. İşlevsel olmalarının tek yolu samimi itiraf yapan unsurlar gibi devletten yana hareket etmek ve bu anlamda halkın özgürlük ve demokrasi davasına karşı devletin birer piyonu olarak rol oynamaktır. Bunun dışında bir rol oynamaları mümkün değildir.

Kuşkusuz kendi yaklaşımları birebir böyle olmayabilir. Başka hayallerle sözüm ona çözüm gücü olabilmek veya kendilerini daha barışçıl göstermek için bu türden istemleri ileri sürerek kendilerini gündemde tutmak, özellikle Türkiye gündeminde tutmak istemiş de olabilirler. Büyük ihtimalle bu tür sözleri buna dönüktür. Kendilerini gündemde tutmaya dönük bir söylemdir. Her halükarda içine düştükleri pozisyon gereği tek işlevleri kalmış olmaktadır. Apocu harekete karşı yapabildikleri kadar mücadele etmek, hareketin kazanımlarını hedeflemek, zayıflatmak ve böylece dayandıkları güçlerden arzuladıkları yaşam olanaklarını ve prestiji sağlamak olacaktır. Bunun dışında bu grubun yapabilecekleri veya oynayabilecekleri başka bir rol yoktur.

KÜRT DEMOKRATİK SİYASETİ VE DEMOKRATİK TOPLUM HAREKETİ

Ali Yılmaz

Demokratik Kürt hareketi yeni bir mecraya girmiştir. Yeni dönem, yeni doğrultu Demokratik Toplum Hareketi (DTH) ile anlam kazanacaktır. Şu saatten sonra böyle bir hareket gerekli miydi, değil miydi tartışması yerine, sorunun özünü teşkil eden hareketin nasıl, hangi çerçevede geliştirileceği, nasıl pratikleşeceği üzerinde tartışmak daha gerçekçi olacaktır.

Hemen belirtmek gerekir ki; DTH, klasik ve alışılagelen hiyerarşik bürokratik bir anlayışla ve tutumla değil, yepyeni bir zihniyetle, oldukça demokratik bir şekilde oluşacaktır. Yani hazır reçetelerle üsten belirlenen, sadece bir grup insanın yaratıp geliştireceği bir hareket olmayacaktır. Bu tür bir zihniyete ve yönteme dayalı gelişen oluşum, hareket ve partilerin ne gerçekten halk için varolan, halkın taleplerini esas alan ne de katılımcı çoğulcu ve demokratik bir nitelik kazandıkları görülmüştür. Zaten DTH'yi zorunlu bir ihtiyaç olarak gündemleştiren önemli bir neden de eskinin çokça eleştirilen bu bürokratik, halkla tam bütünleşmeyen zihniyet ve pratiği olmaktadır. Dolayısıyla yeni bir hareket/parti derken kast edilen, amaçlanan eski ve yetmez pratikleri büsbütün aşma gerekliliğiydi.

Yeni olmanın zorlukları, sorunları kadar avantaj ve olanakları olduğu da bilinmektedir. Her şeyden önce yaşamsal, vazgeçilmez toplumsal ihtiyaçlarımız var. Siyasetimiz geliştireceğimiz hareketle bu zeminde varlık buluyor. Dolayısıyla varolan sorunları, yetersizlikleri geride bıraktıracak bir başlangıç, bir yenilenme başlı başına büyük bir moral ve heyecan kaynağıdır. Ancak sorunlar, yetersizlikler bize ait olduğuna göre bunları aştıracak zihinsel dönüşümü yaratmak, politik, pratik araçları geliştirmek, uygulamak da bize düşmektedir. Yani kendi içinde kendine özgü zorlukları olan bir süreçtir. Kuşkusuz sorunlar bireysel, grupsal vs sorunlar değildir. En genel tanımıyla toplumsal, zihinsel sorunlardır. Bunları aşmanın yolu da; bireysel çabalar ve yeteneklerden öte, kolektif çabanın ve emeğin ortaya konmasıdır. Tam da bu nedenle halka dayalı demokratik bir sürecin işletilmesi güçlü tartışmaların yapılması gereğinden bahsediyoruz.

Zaten süreçte bu yönlü gelişiyor. DTH'nin dillendirilmesi ile birlikte Kürtler çok yönlü bir tartışma sürecini yaşıyor. Olması gereken de budur. Çünkü ortada Kürt sorunu denen bir sorun var. Ve bütün ağırlığı ile çözümü dayatıyor. Türkiye'nin demokratikleştirilmesinin de en temel halkasını teşkil ediyor. Bu sorun sadece Türkiye'nin de değil, bütün bölgenin en temel ve can alıcı sorunudur. Bölge ülkeleri bu soruna çok yakından ilgilidir. Başta ABD olmak üzere, bölgeye yeni bir düzen verme iddiasında olan güçler yakından ilgilidir. Bölge politikalarının yakın geleceğinin en temel bileşenlerinden biridir, Kürt sorunu. Gittikçe daha fazla gündemleşeceği, tartışılacağı açıktır. Bu sorun özellikle Ortadoğu açısından çözümsüz bir biçimde, 20. yüzyıldan 21. yüzyıla devredilen en temel sorunlardan biridir. 20. yüzyılın başında ve sonunda olduğundan daha çok 21. yüzyılın başında Kürtlerin, uluslararası güçlerin bölge politikalarında bir enstrüman olarak kullanılmaya çalışıldığı ve çalışılacağı anlaşılıyor. Bu politikanın niteliği ve sonuçları konusunda, gerek Ortadoğu'da gerek dünyanın farklı yerlerinde yaşanan oldukça öğretici örnekler vardır. Baş ucumuzdaki Filistin sorunu bütün yıkıcılığı ile gözler önündedir. Emperyalist politikaların halkaları birbirine kırdırtarak ekonomik, siyasal stratejik çıkarlarını nasıl hayata geçirmeye çalıştığına yabancı değiliz. Bu tehlike her zamankinden daha çok bugün geçerlidir. Bölgesel güçlerde çağdışı, çözümsüz, bastırmacı yaklaşımlarında ısrar ediyorlar. Kürtler de 20. yüzyıl boyunca önemli bir varlık mücadelesi verdiler. Özellikle 20. yüzyılın son çeyreğinde gelişen Özgürlük hareketi ile kendisine biçilen ölümden beter statüyü reddettiğini; zorluklar, acılar, büyük bedeller pahasına geliştirdiği kahramanca mücadele ile ortaya koydu. 20. yüzyıla da Kürt sorununun çağdaş, demokratik yollarla anlamsız acılara ve kayıplara yol vermeyecek bir biçimde çözümü için kendini ideolojik, politik, örgütsel olarak yenileyerek girdi. Bu çağında gereğiydi. Böyle bir ortamda Kürtler için yeni trajediler, acılar kadar, özgürlük ve demokrasi de imkan dahilindedir. Hangi yönün gelişme sağlayacağı, büyük oranda Kürtlerin kendilerini nasıl bir tarihsel perspektifle, zihniyetle konumlandırıp, örgütlediklerine bağlı olacaktır. Böyle bir durumda en çok tartışan, arayış içinde olanın Kürtler ve onun demokratik örgütleri olması doğal olandır. Eğer bir gafleti yaşamak istemiyorlarsa, Kürtlerin yapacağı en doğru şey; kendi geleceklerine sahip çıkarak, demokratik mücadelesini vermesi, bu doğrultuda kendini çok güçlü örgütlemesi, çağdaş özgürlükçü bir bilinçle kendini donatmasıdır. Böyle bir zeminde ve tarihsel süreçte gelişen DTH tartışması aynı zamanda Kürtlerin kendi geleceklerini tartışması, ona sahip çıkması onu örgütlemesi anlamına geliyor. Bu perspektifle yaklaşmak sorumluluklarımızın, görevlerimizin büyüklüğünü ve ciddiyetini de ortaya koyuyor. Bu DTH'yi geliştirirken her yer ve aşamada, yürütülen bütün tartışmalarda göz ardı etmeden mutlaka dikkate almamız gereken bir nokta oluyor.

Sonuç alıcı tartışma bir demokrasi bilinci ve kültürü sorunudur

DTH tepeden örgütlendirilecek bir hareket değildir, halka dayalı halkla birlikte siyaset yapmayı esas alan bir yaklaşımla kendini örgütlemeye, hayat bulmaya çalışacaktır. Dolayısıyla zengin tartışmaların mümkün olan en geniş katılım ile yürütülmesinde büyük fayda vardır. Yöntemli, sonuç alıcı, doğru gündemler ekseninde yürütülen bütün tartışmalar, bu sürece güç katacaktır. Bu anlamda tartışmak iyidir. Kötü olan tartışmanın olmamasıdır. Doğru, güçlü düşünceler ancak tartışarak ortaya çıkabiliyor. Her şeyden önce bu bir demokrasi bilinci ve kültürü sorunudur. Doğru, sonuç alıcı, yararlı tartışmalar için bu bilinç ve kültür gerekir, ancak bu sürecin kendisi de bu bilinç ve kültürün gelişmesinde başlı başına bir katkıdır.

Herhangi bir konuda ya da herhangi bir sorunla ilgili bir tartışma niçin yapılır? Şüphesiz ortak aklı bulmak, açığa çıkarmak içindir. Yanlış olan bir şey varsa doğrultu kazandırmak, eksik olanı tamamlamak için tartışılır. Netice itibariyle amaç demokrasi bilinci ve mekanizmalarıyla sorunlara çare bulmaktır. Şayet tartışma buna hizmet ediyorsa, evet, doğrudur, anlamlıdır. Yoksa burada bir ilkellik, kültürsüzlük veya oyun bozanlığın olduğu açıktır. İçerikten yoksun, ilkesiz, amaçsız tartışmalarla doğru sonuçlara varmak düşünülemez. Eğer tartışma adına en nadide değerler sıradanlaştırılır, her şey sıfırlanır ve sulandırılırsa bunun adı demokratik tartışma değil, olsa olsa Bizans tarzı tartışma ya da Bizans oyunu olur. Bunun da ne halka ne de söz konusu anlayış ve tutum sahiplerine kazandırmayacağı açıktır. O halde dürüst olmak gerekir. Tartışırken amacımız nedir? Amaç, özgürlüğe ve demokrasiye en çok muhtaç olan bir halkın bu mücadelesine katkı yapmaksa; duruşun, dilin, zihniyetin, tarzın ve üslubunda buna uygun olması gerekir. Yok öyle bir niteliğe sahip olmayanımız varsa bu demektir ki böyle hayati, tarihi bir mücadeleye mevcut düzeyiyle henüz katkı ve katılım gerçekleştirebilecek durumda değildir. Böyle olanlarımızın ideolojik, politik, ahlaki vb her açıdan kendini güçlü eğitmesi, bilgi birikimleriyle kendini donatması gerekir. Yoksa insan böyle bir durumdayken hem kendine hem de adına hareket ettiği mücadeleye zarar verir. Bütün bunların ötesinde bireyci, bencil, makam-koltuk arayışında olanlar varsa bunlarında bu harekette bulunamayacağı, yerinin bu hareket olmadığı bilinmelidir. Zira, bu halk büyük bedelleri, acıları göğüsleyerek bugünlere geldi. Şimdi de büyük tehlikelerle yüz yüzedir. Yaşamsal sorunlar ile boğuşmaktadır. Hiç kimsenin böyle bir halkın değerleri üzerinde oynamaya, bireysel çıkar hesapları yapmaya hakkı yoktur. Halkta buna müsaade etmez.

Yeterli tartışma olmadan hareketin başlamaması gerektiğini düşünen bazı arkadaşlar, hatta çevreler olabiliyor. Dikkat edilirse, bizde konuya tartışmanın önemine vurgu yaparak başladık. Mademki DTH'ye büyük önem atfediyor, güçlü bir hareketin oluşumunu hedefliyorsak, tartışma sürecinin nitelikli olmasında büyük yarar vardır. Şu ana kadar yeterince tartışma yapılmamış olabilir, doğrudur. Ancak bunu doğal karşılamak gerektiğine inanıyoruz. Zira, henüz olgunlaşan bir düşünce, atılan bir pratik adım yok. Tartışmaların geliştirilmesi bile bir hazırlığı, planlamayı gerektiriyor. Asıl tartışmalar bu aşamadan sonra hareketin oluşumu ile iç içe birlikte gelişecektir. Zaten hareket olgusunun doğası gereği de bu böyledir. Ayrıca direk bir pratikleşmeye gidilmiyor. Önce bir hareket olarak örgütleniyor. Bunun temel nedeni zaten gerekli düşünsel, örgütsel, kadrosal hazırlığın yapılabilmesine bu doğrultuda tartışmaların yürütülebilmesine imkan yaratmaktır. Ancak tartışmadan kasıt bir fikir kulübü tarzında tartışmak, salt akademik, entelektüel tartışmalar ile sınırlı kalmak ise bu hareket olma amacı ile ters düşebileceği gibi hareketin oluşumunu belirsiz bir zamana ertelenmesine yol açar ki, bu da pek çok açıdan zarar verecektir. Dolayısıyla, tartışmalar yetersizdir, doyurucu tartışma gerekir derken, bunu hareketin oluşumunu sınırsız bir geleceğe ertelemenin gerekçesi yapmanın doğru olmayacağı açıktır. Zira halkımız büyük bir beklenti içindedir ve bu beklentili, tartışmalı sürecin şimdiden bile Kürt legal demokratik siyaset alanında önemli ölçüde bir boşluğa yol açtığı belirtilebilir. Siyasetin boşluk tanımayacağını da hepimiz biliyoruz. Özellikle bizim gibi sorunları yaşayan ve çeşitli hesapların, müdahalelerin muhatabı olan bir halk için bu çok daha geçerlidir. Bu noktada, "bekleyelim, görelim, gelişmeleri izleyelim" gibi bir yaklaşım mantıklı ve doğru bir yaklaşım değildir.

En güzel düşüncelerin, yine doğru tutum sahibi en nitelikli bireylerin halkla birlikte geliştirilecek bu tartışma sürecinde ortaya çıkacaktır. Bu anlamda, DTH'nin geliştirilmesi için zamanlama açısından erken değil, geç bile kalınmıştır denilebilir. Kaldı ki her şeye sıfırdan da başlamıyoruz. Düşünsel, politik, pratik açıdan önemli bir birikim ve tecrübeye sahibiz. Dağınık olmakla, doğru konumlandırılıp, pratikleşmekle birlikte çok önemli bir insan potansiyeline sahibiz. Halkımız da bütün yoksunluklarına, zorluklarına rağmen politiktir, önemli ölçüde bilinçlidir, özgürlük ve demokrasiyi yaratma, sorunlarına çağdaş-demokratik yollarla çözme konusunda istek, azim ve kararlılık sahibidir, değerlerine bağlıdır. Önemli olan hareketin belli bir plan ve program esasına göre, doğru gündemle, demokratik biçimde en geniş ve yaygın halk katılımlarıyla tartışılmasıdır. Hareketin gerçekten tabandan gelişmesi, halkın demokratik iradesiyle şekillenebilmesi için, belirttiğimiz tartışmaların sağlıklı ve doyurucu sürdürülmesi oldukça büyük bir önem taşımaktadır.

Tartışmalar eskiyi çağrıştıran bir zihniyet ve sorumsuzluk anlayışıyla yapılır, birileri bu tartışma zeminlerini kendini konuşturma, tatmin etme, deşarj olma, kendi kabul ret ölçülerine göre kendince birilerinden hesap sorma vb düzeyine çekerse, işte halkın demokrasi ve özgürlük mücadelesine en büyük zarar bundan gelir. Bunun için, daha en başta en geniş ve doyurucu tartışmanın gereğini vurgularken dürüst olmak gerekir diye bir kayıt düştük. Böyle tutum sahipleri olursa halk bunlara ne konuşma imkanı tanımalı ne de tartışma platformlarına almalıdır. Yeni bir hareket, DTH diyorsak, bunun üslubu, anlayışı ve tarzı, her şeyi önce kendinden başlatma biçiminde olmalıdır. Yani, birilerinden hesap soracaksak önce kendimizin hesap vermesi doğru, yapıcı olan yaklaşımdır. Genel yaklaşım olarak da, sorgulanacak olan bireyden çok zihniyet ve tutum olmalıdır. Ve hepimizin, insan denilen sosyal varlığın her şeyden önce anlayan bir varlık olduğuna inanarak birbirimize anlayış, hoşgörü göstermemiz, hatta deyim yerindeyse şans tanımamız gerekiyor. Halkın mücadelesini yükselterek yücelmek ancak böyle olur. Bunun için yüreğimizi, bilincimizi birbirine katarak halkın karşısına çıkmalıyız. Birbirini dışlayarak, suçlayarak ne kimse büyür ne de ideali ve hedefi ne olursa olsun halka hizmet edebilir. Aslında geçmiş parti örneklerinden, yaşanan fedakarlıklar kadar açmazlara ve yetmezliklere de yabancı değiliz. Bu anlamda, zamanı geriye çekip ısrarla geçmişin sorunlarını kısır döngü içerisinde tartışmanın bir anlamı ve yararı yoktur.

Tüm enerjimizi, imkanları ve zamanı, tarihin ve topulumun önümüze koyduğu sorunları çözmeye dönük değerlendirebilirsek anlamlı bir tutum içinde oluruz. Bunun yolu demokrasiyi geliştirip kurumlaştırabilmektir. Bunun içinde 'ben Kürt halkının ve demokrasinin mücadelecisiyim' diyenlerin en başta kendilerinin demokrat olmaları, kendi iç demokrasilerini yaratmaları gerekiyor. Bu da özünde bir kültür ve bilinç olayıdır. Ve bu konuda yetersizliklerimizin olduğu açıktır. Demokrasi; bilinç bulanıklığını, kafa karışıklığını, kararsızlığı, çözümsüzlüğü yaratma, işleri adeta ortada bırakma değil, aksine açıklık, şeffaflık, irade ve çözüm gücü geliştirme olayıdır. Halkın sorunlarına büyük bir heyecan, moral, aşk ve tutkuyla sarılmak da böyle gelişebilir. Siyasal hayatta çoğu kez zihniyet bulanıklığı, politik darlık, örgütsel ve pratik sorunlara kalıcı ve sürekli çözümler yerine; yüzeysel, palyatif çözümlerle yetinme biçiminde karşımıza çıkan yetersizlikler özünde, bizlerin demokrasi bilincimizin ve kültürümüzün, çağı, olay ve olguları anlama ve yorumlama gücümüzün yetersizliklerinden kaynaklanmaktadır. Bu konudaki yetersizliklerimizi eğitimle, çeşitli tartışma platformlarıyla gidermek gerekiyor. Düşünsel ideolojik netlik beraberinde politik yaratıcılığı, esnekliği de getirir. O zaman temel görevleri, faaliyetleri daha büyük bir inançla, başarıyla yerine getirmek mümkün olacaktır.

Artık başkasının Kürt'ü olma dönemi kapanmıştır

Hepimizi üzen ve bizde öfke uyandıran sorunların varlığı değil, akıl ve yeteneğimizi imkanlarla doğru birleştirememek, kendimizde olanı sırf kendi yetmezliklerimizden dolayı tam ve doğru, başarı temelinde sunamamaktır. Yoksa egemen sistemin kalemşörleri ve sözcülerinin iddia ettikleri gibi halkımızın demokrasi mücadelesinde bir gerileme bile söz konusu değildir. Aksine yılların birikim ve kazanımları üzerinde her alanda ve her düzeyde demokrasimizi daha güçlü kurma ve geliştirme imkanlarına düşünsel olarak da, pratik tecrübe olarak da sahibiz. DTH ile de özünde yapmaya çalıştığımız budur. Çağa, gelişmelere paralel kendimizi dönüştürmeye daha üst düzeyde bir örgütlülüğe ve temsiliyete kavuşturmaya, varolan sorunlarımızı bu perspektifle çözmeye çalışıyoruz.

Dikkat edilirse, genelde içinde yaşadığımız çağ kaos nitelikli olarak değerlendirilmektedir. Bu, genelde bölge, Türkiye ve Kürdistan içinde geçerli ve doğru bir tanımlamadır. Şüphesiz bu tür dönemlerde felaket tellallığı yapanların, inançsızlık, moralsizlik ve kafa karışıklığı yaratmaya dönük dezenformasyonun, yine, müzevirliği adeta meslek belleyenlerin olacağı açıktır. Zaten bakıldığında, Kürt hareketinin adeta her cenahtan bir saldırıyla karşı karşıya olduğu görülmektedir. Yoğun dezenformasyonla birlikte neoliberalizmin ideolojik saldırıları eşliğinde yaşanan bir kültürel yozlaşma var. Çağın yüksek teknik imkanları bu yönlü etkin bir biçimde kullanılmaktadır. Yine, postmodernist, nihilist hatta dünyanın ve ideolojilerin sonu gibi değerlendirmelere sıkça rastlanıldığı bir olgudur. Ufku ve bilinci yorumlama gücü, moral değerleri yetmez olanların bütün bu saldırılar karşısında etkilenmemeleri, farklı arayış ve çaba sahibi olmamaları düşünülemez. Bunlar işlerin hep kötü gittiğini, bir daha düzelmenin söz konusu olmayacağını düşünen halkın demokratik meşru mücadelesi ve öz iradesi yerine çözümü daha çok egemen sistem içerisinde ve başka güçlerde arayan, özne olmaktan çıkmış, iradesiz, deyim yerindeyse kendini kaderciliğe bırakmış kişilikler ve anlayışlar olmaktadır.

Bugün bu tür anlayış ve arayış sahiplerinin yoğun olduğu biliniyor. Özellikle Güney Kürdistan eksenli yaşanan gelişmeler, bu tür anlayış ve arayışlara güç vermiş görünüyor. Özgürlük hareketinden yaşanan kopuşlarla birlikte gelişen işbirlikçi teslimiyetçi çetecilik bu tehlikenin boyutlarını ve potansiyelini görmek açısından öğreticidir. Bu tür arayışların geçmişte olduğu gibi bugün de uluslararası desteğinin olduğu biliniyor. Tarihten de biliyoruz ki egemenlerin 'Kürt kapanı' denen bir politikaları vardır. Bu politika 'başını kaldırdığında ez, etkisiz ve tepkisiz kaldığında ise her türlü insanlık dışı muameleler mubahtır' politikasıdır. Bu politikanın içerisinde; Kürt'ü kendi kirli çıkarları için kullanma, Kürtleri birbirine kırdırtma, boğazlama başvurulan bir uygulama olarak süre gelmiştir. Ancak artık Kürt halkı bilinçlenmiştir. Dolayısıyla, başkasının Kürt'ü olma dönemi kapanmıştır. Kürtler açısından ağır basan, egemen olan yaklaşım budur. Bu anlamda Özgürlük hareketinin Kürtlere en büyük kazanımı özgürlükçü, bağımsız düşünce olmuştur. Bilimsel çağdaş düşünce Kürdistan'da, Kürt halkının bilincinde önemli bir yer edinmiştir. Artık Kürtler her türlü toplumsal sorunu bilimsel yöntemlerle ele alıp çağdaş, demokratik, özgürlükçü temelde çözme imkanlarına sahiptir. Bu çok büyük bir kazanımdır. Kürtler, üzerinde ki ideolojik, siyasal, askeri, ekonomik, sosyal, kültürel baskıları karşılayabilecek güçte ve birikimdedir. DTH, bu perspektifin halklaşması, toplumsal sorunlara uyarlanması hareketidir.

Bütün bunları belirtirken şu gerçeği de göz ardı etmememiz gerekiyor; Her toplum, her halk gibi Kürtler de farklı sınıflardan, kategorilerden oluşan bir halktır. Kürt kimliğinin kültürel haklarının varlığının kabul ettirilmesi ve hayata geçirilmesi genel de her Kürt'ün ortak talebi ve birleştireni olmakla birlikte, her sosyal ve sınıfsal grubun farklı gelecek tasavvuru, çıkar ve hesaplar içinde olabileceği sosyal bilimin de gereği olan bir olgudur. Bu anlamda özellikle günümüz açısından ön planla çıkan üç eğilimden bahsedilebilir. Birincisi; ilkel milliyetçi eğilimdir. Bunun arkasında çeşitli uluslararası güçlerin, en azından konjoktürel olarak varlığı, desteği söz konusudur. İkinci bir eğilim; varolan statüko içinde en azından fiziki varlığını devam ettiren, düşünsel, ruhsal olarak bu gerçeği kabullenmiş Kürtler oluyor. Üçüncü ve en önemli olanı ise; demokratik çizgidir. Bu perspektifle bakıldığında, adeta 'Kürtler bizim tapulu malımızdır' gibi bir yaklaşımın doğru olmadığı görülecektir. Aslında her gün yaşadığımız, karşı karşıya olduğumuz gerçeklik de budur. Dolayısıyla bilimsellikten uzak, iyi niyetli yaklaşımlarla "Kürtler birdir, Özgürlük hareketi etrafında kenetlenmiştir, başka politik arayışlara girmezler" demek doğru olmaz. Fakat güçlü bir ideolojik duruş tüm toplumsal kesimlerin taleplerini, ihtiyaçlarını gözeten, birleştiren; programlaştıran bir yaklaşım olursa, örgütlenmede, pratikte esnek kapsayıcı yaklaşımlar sergilenebilirse, bu halkın büyük bedellerle yarattığı bu zemin üzerinde farklı arayış ve heveslerin yaşam imkanı bulamayacağı, herhangi bir geleceklerinin olmadığı belirtilebilir.

İşte böyle tarihi, kritik bir süreçte kuruluş tartışması geliştirilen DTH'ye büyük görevler düşmektedir. DTH'nin en başat görevi, Kürt halkını legal demokratik siyaset alanında temsil etmek, bu doğrultuda halkımızın tüm mücadele potansiyelini açığa çıkarmak, demokratik iradesini oluşturmaktır. 21. yüzyılda halen kimliksiz, evrensel kabul gören en temel insani haklarından yoksun bir halkın, meşru demokratik mücadelesini vermesi, bunun için kendi iç örgütlenmesini, birliğini ve demokrasisini kurması en doğal hakkıdır. Zaten siyasal ve sosyal bilim gereği de bu böyle olmalıdır. Kürtlerin legal demokratik siyaset sahnesinde kendilerini temsil etmelerinin hayati önemi vardır. Eğer bu böyleyse, bunun adı ve bunu yürütecek olan güç de DTH olacaktır. Bu, Türkiye'nin ve bölgenin kendi dinamiklerine dayalı demokratik dönüşümü yaşamasına da en büyük katkı olacaktır.

Dolayısıyla, başta Kürdistan olmak üzere tüm Türkiye'ye göçertilmiş Kürtleri kendi çatısı altında toplamak, birleştirmek DTH'nin temel hedefi olmalıdır. DTH'nin bu misyonla oluşması şüphesiz ki ne coğrafik ne etnik ayrımcılık anlamına gelir. Bu tarz bir değerlendirme somut koşulları, sorunları göz ardı eden bir değerlendirme olacaktır. Çünkü, Kürt sorunu çözülmüş bir sorun değildir. Kürt sorunu salt 5-10 bin gerillanın topluma kazandırılması sorunu kesinlikle değildir. Birçok boyutu olan bir sorundur, halen çok büyük oranda çözümsüzdür. Ayrıca, Ortadoğu'da, Kürtleri de içine alacak milliyetçi bir çatışma zemini var ve bu güçlüdür. Özel savaşın gelişme riski var. Dolayısıyla ya çatışmalı bir tarz hakim olacak ya da çağdaş demokratik siyasal yollarla sorunlar çözülecek. DTH'nin asıl rolü de burada açığa çıkmaktadır. Kürt sorunun demokratik yollarla çözümüne en anlamlı, yaşamsal katkı Kürtlerin kendi demokratik iradelerini örgütlemeleri olacaktır. Meseleye bu perspektifle bakmanın daha doğru olacağına inanıyoruz.

> "Kürt demokratik mücadele alanında belki de ilk kez üstten değil, tabandan halkla birlikte tartışılarak geliştirilecek bir hareket, parti oluşumu hedeflenmektedir. Bu siyasal harekette amaç halka iyi yöneticiler seçmek değildir. Amaç gerçekten yetkin, demokratik bilinci ve kültürü gelişkin bir halk yaratmaktır. Siyaset anlayışımızda halk adına siyaset yapma değil halkla birlikte, halka dayanan siyaset esastır."

Demokratik siyaset demokratik parti gerektirir

Kaldı ki; DTH, inkar ve şovenizme karşı olduğu gibi milliyetçiliği ve her türlü ırki çağrışımları beraberinde getiren anlayış ve tutumlara da karşıdır. Kürtlerin kendi demokratik örgütlülüğünü yaratmaları hiçbir biçimde milliyetçiliğe yorumlanamaz. Bu egemen sistemin kalemşörlerinin demagojik söyleminden öte bir değer taşımaz. Bu anlamda her sosyalist devrimci-demokratın DTH'ye güç ve destek vermesi hatta içinde yer alması gerekir. Kürtleri örgütleme hedefi Kürtler dışında hiç kimsenin o harekette yer almayacağı anlamına gelmez. Aksine programını, ilkelerini benimseyen herkes bu harekette yer alabilmelidir. Ayrıca DTH Kürdistan'daki tüm etnik ve dini kimliklerle hak ve taleplerine sahiplenen saygılı, gerçekten temiz kardeşlik duygularına dayalı bir ilişki ve ittifak anlayışı, arayışı içinde olacaktır. Aynı şekilde Türkiye emekçi halkı, devrimci demokrat tüm ilerici güçleri ile halkların kardeşliği, özgürlük ve demokrasiye dayalı güncel, dönemsel ve stratejik anlamda her türlü ittifak ve birlikteliklere büyük değer verecek ve bu doğrultuda ortak mücadeleyi esas alacaktır.

Dikkat edilirse yazımızın başından itibaren hep DTH'nin geliştirilmesinde mümkün olan en geniş katılımlarla, doyurucu tartışmaların yapılması gereğine vurgu yapmaya çalıştık. Çünkü Kürt demokratik mücadele alanında belki de ilk kez üstten değil, tabandan halkla birlikte tartışılarak geliştirilecek bir hareket, parti oluşumu hedeflenmektedir. Bu siyasal harekette amaç halka iyi yöneticiler seçmek değildir. Amaç gerçekten yetkin, demokratik bilinci ve kültürü gelişkin bir halk yaratmaktır. Siyaset anlayışımızda halk adına siyaset yapma değil halkla birlikte, halka dayanan siyaset esastır. Bilinen, yaygın olan siyaset tarzı devlet odaklı, iktidar amaçlı siyasettir. Temel amacı iktidara gelmek, geldikten sonra da ne yapıp ne edip orada kalmaktır. Bunun içinde her yol mubah görülmektedir. Bu siyaset anlayışında halkın katılımı seçimlerle sınırlıdır. Bu siyaset anlayışı demokratik değil, demagojiktir. Her türlü yozlaşma, yolsuzluğa açıktır. Halktan kopuktur. O nedenle toplumun demokratikleştirilmesine de ciddi bir katkısı yoktur. Oysa bizim siyaset anlayışımız devlet odaklı, iktidar amaçlı değil, toplumsal talepleri esas alan, toplumsal güçlere dayanan onlarla birlikte siyaset yapmayı esas alan bir anlayıştır. Asıl demokratik siyasette budur. Bunun için de her şeyden önce hareketin, partinin kendisi demokratik bir şekilde oluşmalı, demokratik olmalıdır.

Bu konuda Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın şu değerlendirmesi çok önemlidir, "demokratik siyaset, demokratik parti gerektirir. Devlet odaklı olmayan toplumsal talepleri esas alan partiler ve yan kuruluşları olmadıkça, siyasal yaşamın demokratikleştirilmesi beklenemez." İşte bu nedenledir ki demokratik bir hareket ve parti oluşumunu bu denli önemsiyoruz. Demokratik bir parti başta Kürt siyasetinin demokratikleşmesine, sonra da Türkiye siyaset yaşamının demokratikleşmesine büyük katkı sunacaktır.

DTH'nin oluşum tartışmalarına kadınların ve gençliğin katılımı sağlanmalıdır. Bu, güçlü bir hareketin oluşumu açısından oldukça önemlidir. Kadın ve gençliğin üst düzeyde katılımını sağlayamayan bir hareket halka dayalı siyaset yaptığını iddia edemez. Partileşme aşamasında da kadın ve gençlik örgütlülüğünün güçlü bir şekilde yaratılmasının büyük önemi vardır. Demokratik siyasal mücadelede bu iki kesimin rolü ve yeri vazgeçilmezdir. Belki ileriki sürecin sorunları olarak değerlendirilebilir ancak parti örgütlenmesini sadece il, ilçe örgütlülükleriyle sınırlandırmayıp, mahalle ve köylere kadar bu örgütlülüğü yaymak halkın daha güçlü, etkin, sürekli katılımın sağlayacaktır. Böyle demokratik bir partinin çeşitli meslek örgütleriyle, STÖ'lerle de ilişkileri, paylaşımları güçlü olmalıdır.

Gerek program aşamasında, gerekse pratik politik mücadele sürecinde kadın, gençlik, çocuk, sağlık, eğitim, ekoloji vb sorunların ele alınıp çözümlerin ortaya konması, bu kesimlerle mümkün olan en geniş birlikteliklerin sağlanabilmesi, demokratik mücadelenin en temel görevlerindendir.

Görüldüğü gibi DTH büyük bir görev, misyonla karşı karşıyadır. Bu hareketin bileşenlerinin, kadro ve çalışanlarının her şeyden önce haklı ve meşru bir mücadele sahibi olduklarına dayanarak, başaracaklarına dayalı inançları büyük olmalı ve gerçekten tarihin kendilerine atfettiği bu rolü başarıyla yerine getirebilmeliler. Geçmiş pratiklerin olumsuzlukları heyecansızlığa, moralsizliğe, inançsızlığa değil, daha geniş bir zihin açıklığına ve halkımızın beklentilerini karşılamaya gerekçe olmalıdır.

Geçmişte çokça eleştiri konusu yapılan; partinin yeterince demokratik bir işleyişe sahip olmaması, inisiyatifsizlik, bunun yol açtığı bürokratik işleyiş, sorunlara her güç getirilemediğinde çözümü başka yerlerde arama, dolayısıyla çoğu kez dışarıdan yapılan anlamsız müdahaleler, partiyi ve çalışanları zorlamıştır. Ancak dikkat edilirse, bu zorlanma bir sonuçtur. Önemli olan buna yol açan zihniyet ve yetmezlikleri ortaya çıkarmak ve bundan arınmaktır. Bir partinin yetkili karar organları, inisiyatifi, iradesi olur. Bu organların halkla ilişkileri yoğun, siyaseti gerçekten halkla yapan, kendileri sadece bir koordine görevi gören, kararlarını özgür tartışma yoluyla demokratik bir biçimde alan, dolayısıyla kendine yeterli bir niteliğe sahip olması gerekir. Olması gereken bu iken, karar alma gücünden yoksun, tartışma kültürü ve demokratik işleyişi bir tarafa bırakan, kurullarını işletmeyen, birbirini boşa çıkaran anlayış ve tutumların yol açtığı çözümsüzlük ister istemez beraberinde dışarıdan müdahaleleri getirmiş, kendisi çözüm ve çare gücü olması gerekenler çareyi parti dışında arayabilmişlerdir. Burada tek yönlü bir yetersizlikten ziyade, karşılıklı birbirini besleyen iki olumsuzluk söz konusudur.

İşte DTH bütün bunlardan muazzam dersler çıkartarak, gerçekten demokratik bir parti, hareket olma sınavını vermekle karşı karşıyadır. Hareket gerçek gücünü kendi bilinç, yetenek ve kültüründen halkı eğitme, siyasete halkla yapma ve halkı karar süreçlerine katmaktan alacaktır. Artık şikayet, serzeniş yerine kendi yaptığından sorumlu olma bunu da demokratik bir zihniyetle, yeni bir heyecan ve moralle yapma esas alınmalıdır.

Siyasette açıklık önemli bir ilkedir. Kendini halkın denetimine açık tutan, halkla tartışarak siyaset yapan bir harekette, halkın kimlerin görevlendireceği kimlere onay vereceği, kimleri onayladığı halkın demokratik irade, eğilim ve seçimine bağlı olacaktır. Böylece hiç kimse birileri tarafından önüm kesildi, tıkatıldı vb yakınmalarda bulunamayacağı gibi hiç kimsenin de halka rağmen siyaset yapamayacağı açıkça görülecektir.

Bu hareket yüreği, bilinci demokrasi ile Kürt halkı ile olan herkes için bir şanstır. Geçmiş kırgınlıkları, sorunları bir tarafa bırakan birleştirici bir rol oynamalıdır. Gerekli zihinsel açıklık, politik öngörü demokratik anlayış ve hoşgörü, sorumluluk bilinci ile katılım gösterildiği takdirde başarılı olmamak için hiçbir neden yoktur. Bunun için koşullarda son derece uygundur.

KOMPLO VE İHANETE KARŞI MÜCADELE KÜRT HALKI İÇİN BİR ONUR SAVAŞIDIR-I

9 Ekim komplosunun altıncı yıldönümünde bu konuyu bir kez daha değerlendirmek ve yedinci yıl görevlerimizi, yedinci yılda yaşanabilecek olası gelişmeleri, bunlar karşısında almamız gereken tutumları değerlendirmek gerekmektedir.

Yedinci yılı doğru anlayabilmek, olası gelişmeleri ve görevlerimizi doğru tespit edebilmek için altı yıllık tarihin doğru anlaşılması, altı yılda yaşananların doğru kavranması gerekmektedir. Bu altı yıl nasıl geçti, ve bu altı yılda komplocu güçler, uluslararası gerici sistem ne yapmak istedi, ne kadar görüşme, tartışma, anlaşma yapıldı? Komplonun başarısı için ne kadar imkan, maddi değer sevk edildi? Tabii bunun karşılığı olarak da, bütün bu güce, imkana ve ittifaka dayalı saldırıları boşa çıkarmak, başarısız kılmak için nasıl bir ruh, duygu, düşünce davranış içinde olundu, nasıl bir mücadele yürütüldü, nasıl direnildi ve bu altı yıl hangi yollarla yaşanılır hale getirildi? Tüm bunların doğru anlaşılması ve derinliğine kavranılması gerekmektedir. Bunun için de komplo gerçeğinin, uluslararası komplonun ne olduğu ve neden gündeme geldiğini doğru anlamak gerekmektedir. Neyi amaçlıyordu, hangi yöntemleri kullandı? Şimdi ne durumda? Kürt halkı, PKK, Önderlik, Ortadoğu halkları ve insanlık açısından ne anlam ifade ediyor, bu hususların da doğru kavranması gerekiyor. Yedinci yılı anlamak altı yılda yaşananları doğru anlamaktan geçmektedir. Altı yıllık mücadeleyi anlayabilmek de uluslararası komplo gerçeğinin doğru, derinliğine kavranmasını gerektirmektedir. Bu konuda Önderliğimizin kapsamlı değerlendirmeleri vardır. Kuşkusuz komplonun tam ve bütünlüklü kavranması o değerlendirmelerin özümsenmesinden geçmektedir.

Uluslararası komploya karşı mücadelemiz devam etmektedir

Önderliğimizin 9 Ekim ardından, yaptığı çözümlemeler vardı. Komployu bütün yönleriyle en kapsamlı çözümleyen değerlendirme o değerlendirmedir. Bu değerlendirme, saldırıların azgınca yöneltildiği ve ona karşı direniş içerisinde olunduğu, direnişe yönelindiği ortamda yapılmıştır. Önderliğimiz daha sonra Roma'da komployu daha da derinliğine çözümleyen değerlendirmeler yapmıştır. Elbetteki en bütünlüklü, özlü, bütün boyutlarıyla çözümleyen, amaçlarıyla birlikte komploya katılan güçlerin, komploda yer alış biçimlerini de yerli yerince değerlendiren çözümleme, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne sunulan savunma olmuştur. Komployu ortaya çıkaran tarihsel gerçeklik, uluslararası ve bölgesel, siyasal yapı, Kürdistan üzerindeki inkar ve imha sistemi, bu sistemi yırtmak, Kürt halkının özgür ve demokratik yaşam çerçevesinde geleceğe yürüyüşünü gerçekleştirmek için yürütülen mücadele ve bu mücadeleye karşı inkar sisteminin yürüttüğü saldırılar, bu saldırıların 9 Ekim 1998'de ulaştığı boyutlar, değişik güçlerin komploya katılış nedenleri, biçimleri, komplodan sağladıkları çıkarlar en ayrıntılı ve somut bir biçimde Demokratik Uygarlık Manifestosu olarak adlandırdığımız AİHM Savunması'nda ortaya konulmuştur. Önderlik, komplonun tarihsel toplumsal nedenlerini, güncel uluslararası ve bölgesel siyasi sistemden kaynaklanan yönlerini ortaya koyduğu gibi, komploya karşı mücadele çizgisini de ortaya koymuştur. Bu hem demokratik uygarlık manifestosunda vardır ve hem de daha somut, daha planlı ve stratejik, taktik bakımdan daha fazla çözümlemeyi içeren düzeyde de "Bir Halkı Savunmak" isimli yine AİHM için hazırlanmış değerlendirmede vardır.

Önderliğimiz komploya karşı mücadeleyi genel olarak bir onur savaşı olarak tanımlamıştır. Komployu boşa çıkarma, yenme tutumunu Kürt insanı ve halkı için onur sahibi olma, onur ve şeref kazanma olarak ifadelendirmiştir. Yani bu yer kürede halklar içinde onuruyla, şerefiyle yaşayabilecek özgür iradeli bir tutum kazanma, böyle bir duruşa ulaşma olarak tanımlamıştır. Ancak böyle bir tutumla komplonun yenilebileceğini, boşa çıkarılabileceğini ifade etmiştir. Onun için de komploya karşı savaşımı bireyden topluma, ruhsal, duygusal düzeyden meşru savunmaya, ideolojik mücadeleden siyasi örgütsel mücadeleye kadar, insan ve toplum yaşamının bütün alanlarını içine alan bütünlüklü bir mücadele olarak değerlendirmiştir. 6 yıllık süre içerisinde komployu başarısız kılan, komploya karşı mücadeleyi var eden, komplo karşısında direnme ve zafer kazanma umudunu, inancını, gücünü ortaya çıkaran böyle bir mücadeleci yaklaşımı esas alınmıştır. Bu yaklaşımın bu biçimde geliştirilmesi, uluslararası komplo gerçeğinin doğru, derinlikli anlaşılmasına bağlıdır. 6. yıldönümünde bunun yeniden yeniden değerlendirilmesi gerekmektedir. Yanılgılara düşmemek, her şeyden önce komplonun 7. yılına doğru yaklaşabilmek, 7. yıl görevlerini doğru tespit edebilmek ve o görevleri başarıyla yürütebilecek bir mücadele içerisine girebilmek, böyle bir mücadelenin bilincini, kararlılığını, azmini, cesaretini ve fedakarlığını yaratabilmek gerekmektedir. Her şeyden önce 7. yılın gerektirdiği mücadeleci konumda olabilmek, görev ve sorumluluklara sahip çıkabilmek, komplo gerçeğini doğru ve tam anlamaktan geçmektedir. İnsan bazı yanılgılı yaklaşımların olduğunu hissedebilmektedir. "Komplo bu altı yıl içerisinde başarılı olamadıysa, o zaman hiç başarılı olamaz" gibi çok düz, komploya karşı mücadele gerçeğini doğru derinlikli anlamayan tutumlar görülebilmektedir. Bu altı yılda komplo deşifre ve teşhir edildiyse, tarihsel, toplumsal, siyasal yönleri açığa çıkarılıp komploya karşı belli bir mücadele ortaya çıkarıldıysa, sonuç alındığını, komplonun artık etkisiz hale geldiğini, amaçlarından vazgeçtiğini, hala büyük bir saldırı gücü olmadığını düşünen ve sürece de bu temelde yanlış, yetersiz yaklaşan tutumlar söz konusudur. Komplo karşısındaki duruşta gevşeyen, hatta komplodan korkan, komplo karşısında yenilen ruhlar, dolayısıyla komploya teslim olan tutumlar vardır. Komplo karşısında kendini kandıran, yalpalayan, görev ve sorumluluklara büyük bir bilinç açıklığıyla, dirayetle sarılmayan yaklaşımlar da vardır. Bütün bunlar bize 7. yılda başarı kazanmanın öyle kolay, kendiliğinden bir duruşla sağlanamayacağını göstermektedir. 7. yılın da başarıyla kazanılabilmesi, 7. yılda da komplonun boşa çıkarılması, başarısız kılınabilmesi için çok bilinçli, planlı, azimli, gayretli, örgütlü bir mücadele içerisinde olunması gerekmektedir. Yanlış, yanılgılı, yetersiz, pasif, gevşek, örgütsüz tutumlardan kesinlikle kurtulunması gerekmektedir. Yoksa öyle rahat bir duruşla, "6. yıldır bir sonuç almadı, hiç alamaz' gibi düz bir mantıkla yaklaşıldığı taktirde. komplo karşısında sağlam durulamayacak, başarılı olunamayacak ve 7. yıl kazanılamayacaktır. Bu tür duruşlar, ruh halleri, anlayışlar kuşkusuz komplo gerçeğinin doğru anlaşılamamasından, kavranılamamasından, yanlış, hatalı anlayışlardan, yaklaşımlardan kaynaklanmaktadır. Diğer yandan da komploya karşı mücadele etme cesaret ve fedakarlığını yaratamamaktan kaynaklanmaktadır. Komplo karşısında bükülen, dizleri titreyen, irade ve direnme gücünü kaybeden tutumlardan kaynaklanmaktadır. Bazıları bunu komplonun aşıldığı, hatta komplonun iyi olduğu, çözüm olduğu, Kürt insanı için yaşam yarattığı gibi çok yanlış, teslimiyetçi, haince diyebileceğimiz anlayışlara düşüncelere kadar da götürmüşlerdir. Komploya teslimiyeti, komplo karşısında bükülmeyi, birçok aldatıcı sözle örtmeye, maskelemeye çalışmışlardır. Bunları da tabii bu yıldönümü vesilesiyle değerlendirmek, anlamak, nedenlerini ve neyi amaçladığını yeterince görmek ve bu çerçevede de komploya karşı mücadeleyi, komplo karşısında her türlü zayıflığı, teslimiyeti, ihaneti içeren anlayış ve tutumlara karşı mücadele ile geliştirebilmek gerekmektedir. 7. yılda ancak böyle bir tutum içerisinde olunursa başarılı olunabilecektir. Bu bakımdan, komployu iyi tanımak için komplonun uygarlık tarihi ile bağını görmek gerekmektedir. Neolitikten günümüze gelen toplumsal gelişme süreciyle, bunun içinde sınıflı toplum uygarlığıyla, Mezopotamya'da ve Ortadoğu'da bu temelde yaşanmış, dünyaya dağılmış bir uygarlık sistemiyle bağını görmek gerekmektedir. Bu bakımdan da çok basit, yüzeysel bir yaklaşım içinde olunmamalıdır.

Dünya sistemi Ortadoğu'nun paylaşılması üzerinden yaratılmıştır

Tüm bunların dışında komplonun Avrupa'nın 200 yıllık Ortadoğu'ya dönük yayılma süreciyle bağı görülmelidir. Milliyetçilik temelindeki ideolojik yayılma, I. Dünya Savaşı'na varan askeri yayılma, Ortadoğu'da yeni bir statüko yaratmayı, Ortadoğu'yu bölüp parçalamayı, kendine bağlamayı öngören siyasi yayılma, tüm bunlar 19. yüzyıl boyunca Avrupa'nın Ortadoğu'ya yönelik yayılımını ve 20. yüzyıl başında da sağladığı başarıyı ifade etmektedir. İdeolojik, siyasal, askeri bakımdan 20. yüzyılın ilk çeyreğinde I. Dünya Savaşı ile birlikte bunun bir bölge sistemi haline geldiği bilinmektedir. Ortadoğu'nun siyasi statükosu böyle bir yayılma temelinde oluşmuştur. Dünya sistemi de Ortadoğu'nun paylaşılması üzerinden yaratılmıştır. Bu statükonun Kürdistan'ı bölüp parçalayan, Kürt'ü yok sayan ve yok etmek için de gerekli ekonomik, sosyal, askeri, kültürel politikaları ve idari sistemleri geliştiren bir statüko, bir dünya sistemi olduğu bilinmektedir. Bunu öngören, yaratan bir askeri yayılma, savaşla ve bütün bunlara yol açan bir ideolojik yayılmayla, milliyetçi saldırganlıkla karşı karşıya bulunulmaktadır. Bunları doğru anlamak, bugün uluslararası komplo biçiminde ortaya çıkan saldırganlığı böyle bir ideolojik siyasi sistemle doğru ilişkilendirebilmek, bağlayabilmek gerekmektedir. Uluslararası komployu bu sistemdeki değişiklik arayışıyla da bağlayabilmek önemlidir. Özellikle '90'ların başından itibaren ABD-Sovyet bloklaşması temelinde yürütülen mücadelede gelinen noktanın, Sovyet sisteminin dağılması ve bu temelde ABD hakimiyetine dayalı yeni bir dünya yaratma arayışıyla, mücadelesiyle bağlantısı da doğru kurulmalıdır. Bu mücadeleyi bugün herkes 'III. Dünya Savaşı' olarak tanımlıyor. Dünyaya hakimiyet kurmak isteyen ABD, dünya çapında bir savaş içerisinde olduğunu açıkça ifade etmektedir. Bu savaşın temel yürütülme alanının da Ortadoğu olduğunu herkes görmekte, bilmekte, söylemekte, yaşamaktadır. Bunun '90'ların başında Körfez Savaşı ile başlayan, adım adım günümüzde Irak işgali ile bölgesel müdahale düzeyine getirilen bir süreç olduğu açıktır. Tabii bir de uluslararası komplonun dünya çapında sistem değişikliği arayışıyla, ya da kapitalist sistemin Sovyet bloğunun çözülmesi temelinde kendini yeniden restore ederek bir küresel dünya egemenliği haline getirme arayışı, çabasıyla bağı vardır. Bu gerçeklikle de bağı da görülmelidir. Bütün bunların yanında Kürdistan'ın zayıflıklarıyla, Kürt toplumunun, Kürt insanının bu kadar baskı, saldırı altında içine düşürüldüğü zayıflık ve geriliklerle bağı vardır. Örgütsüzlük, dağıtılmışlık, bölünüp parçalanmışlıkla bağı vardır. Bütün bu gelişmeleri, kendine yöneltilen saldırıları doğru, yeterli göremeyen, anlayamayan, görüp anlasa da onun karşısında mücadele etmeye güç getiremeyen, kendini örgütleyemeyen, donatamayan zayıflıklarla bağı vardır. Bütün bunları yenmek üzere ortaya çıkarılan, büyük bir özveri, ruh, düşünce ve davranış pekliğiyle geliştirilen Özgürlük mücadelesinin gelişim düzeyiyle de bağı vardır. Kürdün köle, parçalı, egemenlik altına alınmış olma durumunun aşılması, özgürlükçü bir temelde devrimci yöntemlerle yıkılmasının bölge ve dünya çapında yarattığı siyasal değişiklikle, saydığımız bütün bu tarihsel ve güncel siyasi askeri gelişmeleri tersine çevirme durumuyla da bağı vardır. Hem uluslararası ve bölgesel düzeyde gelişen tarihsel sistemin gerçekliğini, hem bu sistemi restore etme çabalarını boşa çıkaracak, Kürt'ün sistem karşısında bilinçsiz, örgütsüz zayıf durumunu aştırtacak, özgür, iradeli bir Kürt insanı ve toplumu temelinde Kürdistan'ın bölgeye birlik ve demokrasi yayan gelişimi temelinde bütün bunların boşa çıkarılmasına karşı tarihsel, güncel olarak bu siyasi gerçekliğin kendini egemen kılmak üzere yürüttüğü saldırı olma durumu vardır. Bu temelde komplo 200 yıllık bir milliyetçilik tarihine ve bu temelde yürütülen siyasi, askeri yayılmaya ve hegemonyaya dayanmaktadır ve Kürdistan üzerindeki inkar ve imha sisteminin günümüzde aldığı siyasal biçimdir. ABD öncülüğünde yürütülen küresel sermaye hakimiyetinin başarıya gitmesi için yöneltilen bir saldırıdır. Bütün bunların başarıya götürülebilmesi için de Kürdistan'da gelişen özgürlük bilincinin, hareketinin, önderliğinin tasfiye edilmesi gerekmektedir. Komplo durup dururken ortaya çıkan bir saldırı değildir. Komplo, söz konusu gericiliğe karşı en devrimci temelde, özgürlük, eşitlik demokrasi doğrultusunda ulusal, sosyal özgürlüğü yaratmak üzere yürütülen mücadelenin gerici sistemi yıkmakla yüz yüze geldiği, bunu yıkacak, özgürlükçü bir temelde değiştirecek bir iradeye, güce, örgütlülüğe ulaştığı bir ortamda gerçekleşmiştir.

Komplo tarihsel ve güncel olarak uluslararası ve bölgesel düzeydeki gerici sistemi ayakta tutmak, gerici egemenliği, egemen sınıf, ulus, cins egemenliğini ayakta tutmak üzere gerçekleştirilen bir saldırıdır. Bütün bunları tehdit eden Kürt'ün özgürlük bilincini, iradesini, örgütlülüğünü ve mücadelesini yıkmak, ortadan kaldırmak, tasfiye etmek ama-

"Komplo 200 yıllık milliyetçilik tarihine dayanmaktadır. Aynı zamanda Kürdistan üzerindeki inkar ve imha sisteminin günümüzde aldığı siyasal biçimdir. ABD öncülüğünde yürütülen küresel sermaye hakimiyetinin başarıya gitmesi için yöneltilen bir saldırıdır. Bütün bunların başarıya götürülebilmesi için Kürdistan'da gelişen özgürlük bilincinin, hareketinin, önderliğinin tasfiye edilmesi gerekmektedir."

"6. yıl aslında 9 Ekim ile başlayan saldırı sürecinin çok daha yaygın, kapsamlı olarak yürütüldüğü bir yıl olmuştur. Bu da, komplo zayıflatılsa, deşifre edilse, Önderliği ve hareketi imha etme, tasfiye etme amaçlarının başarısı engellense de, tamamen ortadan kalkmadığını, yok edilmediğini göstermektedir. Komplo, amacına bağlı bir temelde planlı olarak amaçlarını başarıya götürmek üzere halen devam etmektedir."

cıyla geliştirilen bir saldırıdır. Bu yüzden basite almamak, gelip geçici bir olgu olarak görmemek gerekmektedir. Bütün yanılgılı yaklaşımlar hep bu gerçekliği görememekten, doğru anlayamamaktan kaynaklanmaktadır. Aynı şekilde kendini kandırmalar, aldatmalar da bu gerçekliği fazla abartmaktan, büyütmekten, ondan korkmaktan kaynaklanmaktadır. Ne bu gerçekleri görmeyen, anlamayan, tarihsel güncel dayanaklarını doğru değerlendirmeyen, dolayısıyla da kendini yeterli bir bilince ve örgütlülüğe ulaştırmayan bir durumda olunmalı, ne de bu gerici saldırı gerçeğini haddinden fazla abartan, büyüten, ona karşı mücadele edilemezmiş gibi gören, gösteren, çekinen, korkan, karşısında yalpalayan ona teslim olan bir konumda olunmalıdır. 6 yıllık tarihsel gerçeklik bu iki anlayışı da mahkum etmektedir. Komployu boşa çıkarmak, alt etmek için yürütülen her mücadeleci adımda komplo da kendini yeniden kararlaştırarak, planlayarak yeni taktiklerle saldırı konumuna geçmektedir. İnkar sistemini ayakta tutmaktan öyle kolay vazgeçecek, politika sistemini değiştirecek, inkarı aşan bir politika yaratacak durumda değildir. Bu konuda kimse yanılmamalıdır. Mevcut sistem, inkarı başarıya götürmek için her türlü dağıtıcı, tasfiye edici, imha edici yönteme başvurmaktan, her türlü oyunu, komployu tezgahlamaktan uzak durmayacak olan bir gerçekliğe sahiptir. Bu, altı yıllık mücadele içerisinde defalarca ortaya çıkmış bir gerçekliktir. Bu temelde komployu basit bir olgu olarak ele almak büyük bir yanılgı olacaktır. Diğer yandan geçen altı yılın bize öğrettiği, kanıtladığı başka bir gerçeklik de komplonun her şeye muktedir olmadığı olgusu, komploya karşı mücadele edilebileceği, geriletilebileceği gerçeğidir. Nitekim altı yıllık mücadele gerçeği içerisinde komplo deşifre edilmiş, amaçları, bileşenleri, yöntemleri ortaya çıkartılmış, güncel amaçları başarısız kılınmıştır. En azından komplo ile mücadele içerisinde yaşayan bir örgüt ve halk gerçekliği söz konusudur. Bu da komplonun her şeye muktedir olmadığını, alt edilebileceğini, komploya karşı mücadele edilebileceğini, komplo karşısında ayakta durulabileceğini, direnilebileceğini, komplonun darbelenebileceğini, hatta yenilebileceğini göstermektedir.

9 Ekim'le birlikte başlayan süreç bir imhayı dayatma süreci olmuştur. Önderliğimiz 15 Ekim 1998'de yaptığı değerlendirmede 9 Ekim saldırısını kendisine yönelik bir imha saldırısı olarak tanımlamış, 15 Şubat'a kadar geçen sürecin hepsi imhayla dolu bir süreç olmuştur. Komplonun amacının Önderliği imha etmek, PKK'yi dağıtmak ve Kürt halkı üzerindeki inkar sistemini başarıya götürmek olduğundan asla kuşku duymamak gerekmektedir. Komplo ancak bu şekilde doğru anlaşılabilir ve tanımlanabilir. Sezgileri, örgütlü ve disiplinli hareket tarzı, tedbirleri ve en önemlisi de yaşanan anı gerçekçi, somut çözümleme kabiliyetiyle Önderlik bu imha sürecini boşa çıkarmıştır. Yoksa imha kendiliğinden önlenmemiş, boşa çıkarılmamıştır. Ve bu hiç de kolay olmamıştır. İmhanın boşa çıkarılmasıyla komplo bir yönüyle başarısız kılınmış, ama tümden yenilgiye uğratılamamış, ortadan kaldırılmamıştır. 15 Şubat gerçeği ardından İmralı sürecinin gelişimine bağlı olarak NATO çevreleri, dost düşman Avrupa'nın ve Türkiye'nin birçok gücü tarafından hareketimiz için '99 Ağustos'una kadar bir ömür biçilmişti. Komplonun amacı ve planlaması bu çerçevedeydi. Fakat bu planlamanın boşa çıkarılması, komploya karşı mücadele edilebileceğini, komplonun geriletilebileceğini göstermektedir. Dünya gerici sisteminin altı ay ömür biçtiği bir süreçte, örgüt ve mücadele gerçeğini altı yıla yaymak, 7. yıl için daha güçlü, daha azimli, daha örgütlü, planlı bir mücadeleye hazırlanıyor olmak, elbetteki komplonun ne kadar geriletilmiş olduğunu, komploya karşı eğer doğru bir anlayış, bilinç, plan, örgütlülük ve taktik içinde olunursa başarıyla mücadele edilebileceğini, komplonun geriletilip yenilgiye uğratılabileceğini açıkça göstermektedir.

11 Eylül bir sistem içi çatışmadır

Bunun dışında 6. yılda komplo ve komploya karşı mücadelenin ortaya çıkardığı bazı gerçekler vardır. Komploya dair bazı önemli yeni bilgilerin ortaya çıkması, belgelere ulaşılabilmesi, dolayısıyla komplonun nasıl gerçekleştiği ve neyi amaçladığına yönelik yeni gerçeklerin ortaya çıkma durumu söz konusudur. Önderliğe yönelik uygulamalar açısından, İmralı sürecinin tanımlanması, cezaevi sürecinin değerlendirilmesi, diğer yandan pazarlıklar açısından açığa çıkan gerçeklikler vardır. Bazı belgeler yayınlanmış, Önderliğe de ulaşmış ve Önderlik de onları deşifre etmiştir. ABD neden böyle bir komployu planlayarak Başkan Apo'ya karşı bir saldırı içerisine girmiştir? Dönemin başbakanı olan Ecevit'e sorduklarında *"hiç düşünmedim, onu sorgulamadım"* demiş. Oysa araştırmacılar, Önderliğimizin komplocu yöntemlerle Türkiye'ye teslim edilmesinin Türkiye'nin ABD'nin Irak politikasını desteklemesi karşılığında olduğunu belgelerle ortaya koymuşlardır. Bu komployu düzenleyen, yürüten, pratikte uygulayan kişilerin başında gelen eski Yunanistan Dışişleri Bakanı Pangalos da ABD'nin Irak saldırısı ile karşılaşınca bu gerçeği *"ABD'nin Irak işgalini görünce ABD'nin PKK Başkanı'na karşı neden bu kadar saldırgan davrandığını daha iyi anladım"* sözleriyle ifade etmiştir. Bu, her şeyden önce ciddi bir pazarlık yapıldığını göstermektedir. Komplo öyle karşılıksız, çıkarsız, pazarlıksız düzenlenmemiş, planlanmamıştır. Diğer yandan ABD'nin Irak'ı işgal etme, ele geçirme planının ve bu temeldeki çabasının '98'den itibaren varolduğunu, Irak'ı ele geçirebilmek, Saddam Hüseyin rejimini devirebilmek, Irak'ı işgal edebilmek için Önderliğin ve PKK'nin tasfiyesini gerekli gördüğünü ortaya çıkarmaktadır. Bütün bunlar, ABD'nin Irak saldırısının neden ve amaçlarını daha açık bir şekilde ortaya çıkaran, ABD'nin Irak'a saldırma kararını ne zaman vermiş olduğunu gösteren, bunun 11 Eylül 2001'de gerçekleşen uçak saldırılarıyla bağlı olmadığını net bir biçimde ortaya çıkaran önemli bilgi ve bulgulardır. ABD bunun hazırlıklarını adım adım yapmıştır ve bu hazırlıklardan bir tanesinin de Başkan Apo ve PKK'nin tasfiyesi, Kürt hareketinin denetlenip dağıtılması olduğu gerçeği ortaya çıkmıştır. Bu anlamda 11 Eylül saldırılarının da ABD'nin Irak'a ve Ortadoğu'ya müdahalesi için bir neden değil de aslında bir gerekçe, bir hazırlık anlamını taşıdığı gerçeğini açığa çıkarmaktadır.

Önderliğimiz 11 Eylül'ü, sistem içi çatışma olarak değerlendirmiştir ve şimdi bu gerçek çok daha açık bir şekilde görülmektedir. Aslında ABD-El Kaide çatışmasının karşıt sistemler çatışması değil de kendini restore etmekle yüz yüze olan, restorasyon temelinde yenilenmek zorunda kalan sistemin iç çatışması olduğu açıkça görülüyor. Dolayısıyla bu düşmanlık öyle farklı güçlerin düşmanlığı değil, aynı amaca hizmet eden, aynı güçler tarafından yönlendirilen farklı güçlerin çatıştırılması olmaktadır. Bütün bunlar ABD'nin '98 yılından itibaren Irak'ı işgal etmeye karar vermiş olduğunu göstermektedir. 11 Eylül'den sonra bunun olduğu, Irak işgalinin 11 Eylül'le bağlantılı olduğu, Saddam Hüseyin yönetiminin El-Kaide ile bağlantılarından kaynaklandığı ya da kimyasal silahlar ürettiği için olduğu gibi gerekçelerin hiçbirisinin doğru olmadığı açığa çıkmaktadır. Bütün bunlar neden değil, esas nedeni gizlemek için yaratılan gerekçelerdir. Esas neden küresel sermaye hakimiyeti, böyle bir hakimiyet için yönlendirdiği, denetlediği bütün güçleri süper sermayenin, uluslar üstü sermayenin kullandığı gerçeğidir. Diğer yandan böyle bir hakimiyetin esas nedeni, 11 Eylül saldırıları gibi ya da kimyasal silahlar bulundurma değil, böyle bir hakimiyeti kan üzerinde tesis etmeye çalışmadır. Bu da Önderliğimizin, küresel sermaye hakimiyetinin halkların kanı üzerinde gerçekleştiği görüşünün doğrulanması anlamına gelmektedir. Bütün bu gerçekler bir araya getirildiğinde ortaya çıkan gerçek, uluslararası komplonun da bir küresel sermaye saldırısı olduğudur. ABD'nin Ortadoğu müdahalesi aslında Irak saldırısıyla değil, uluslararası komployla başlamıştır. Hatta daha da temellendirildiği taktirde, Körfez krizi ve savaşı böyle bir bölgesel müdahalenin başlangıcı olarak değerlendirilmelidir. Önderlik bunu böyle değerlendirmiş, tanımlamış ve bölgede yaşananın bir dünya savaşı olduğunu III. Dünya Savaşı'nın yaşandığını kabul etmek gerektiğini belirtmiştir. Ama bu savaşın 11 Eylül ile başlayan bir savaş değil de, '90'ların başından itibaren Sovyet sisteminin çözülmesiyle başlayan bir savaş olduğunu ve esas itibariyle de Ortadoğu'da yürütüldüğünü değerlendirmiştir. Şimdi bütün bunlar bu bilgilerle birlikte açığa çıkmakta, netleşmektedir.

Komplonun altıncı yıl gerçeğinin elbette ki başka yönleri de vardır. Altıncı yıl, en kapsamlı, en şiddetli mücadele yıllarından birisi olmuştur. Uluslararası gericilik, 9 Ekim komplosunun altıncı yılına yeni, kapsamlı, planlı ve büyük bir saldırıyı dayatmıştır. Bu gerçek bugün çok daha net ve kesin bir biçimde açığa çıkmıştır. Bu saldırının ABD'nin Irak'ı işgal etmesi zeminine dayandığı ve içten bölmeyi, dağıtmayı, tasfiye etmeye hedeflediği açıktır. Dolayısıyla örgüt içine yöneltilen teslimiyetçi, ihanetçi çizginin komplonun 6. yılında örgütü içten dağıtarak uluslararası komplonun tasfiye amacını gerçekleştirmeyi hedeflediği, tamamen komplo ile bağlı, onun bir iç uzantısı olduğu açıktır. Bu, ABD'nin Irak müdahalesine, onun Irak'ta yarattığı zemine dayanmaktadır. Diğer yandan uzun savaş yıllarında ortaya çıkan yıpranmaya, yılgınlığa, kırılmaya, cesaret ve fedakarlığı kaybetmeye dayanmaktadır. Bunları örgütleyerek bir iç ihanete, teslimiyete dönüştürme biçiminde gelişmiştir. Komploya karşı onu daha çok geriletebilmek için hareketin yeni bir mücadele sürecine girmesiyle geri çekilme, toparlanma, kendini eğitip hazırlama sürecinden çıkıp her alanda kendini yeniden örgütleyerek komploya karşı daha aktif, etkin, darbe vurucu ve daha başarılı sonuçlar alıcı yeni bir mücadele sürecine yönelimiyle de bağlıdır. Tamamen hareketin bu temeldeki pratikleşmesine karşı onunla bağlı, onu boşa çıkarmayı, etkisiz kılmayı hedefleyen bir temelde gelişmiştir. Bu bakımdan 6. yıl aslında 9 Ekim ile başlayan saldırı sürecinin çok daha yaygın, kapsamlı olarak yürütüldüğü bir yıl olmuştur. Bu da, komplo zayıflatılsa, deşifre edilse, Önderliği ve hareketi imha etme, tasfiye etme amaçlarının başarısı engellense de, tamamen ortadan kalkmadığını, yok edilmediğini göstermektedir. Komplo, amacına bağlı bir temelde planlı olarak amaçlarını başarıya götürmek üzere halen devam etmektedir. Bu bakımdan komplonun geriletilmesi, darbelenmesi, zayıflatılması söz konusu edilebilir, ama komplonun aşıldığı, ortadan kalktığı, komplonun kalmadığı biçimindeki görüşler, değerlendirmeler kesinlikle yanlıştır ve bir çarpıtmayı ifade eder.

1998 Washington anlaşması uluslararası komplonun hazırlanma anlaşmasıdır

ABD'nin, Avrupa, Türkiye ve bölge devletlerinin tutumu, Kürt işbirlikçiliğinin tutumu bu konuda çok somuttur ve zayıflamış, gerilemiş de olsalar hiçbirisinde bir değişiklik söz konusu değildir. 9 Ekim-15 Şubat arasındaki süreçte olduğu gibi güçlü pazarlıkları ve birlikleri olmayabilir, iç birlikleri açısından belli bir dağılmayı yaşamış da olabilirler, ama yine de bütün bu güçler uluslararası komplonun başarısından yana olan bir tutum içindedirler. Tüm bu güçler komploya basit bir temelde değil, siyasetleri komplonun amaçlarıyla uyuştuğu, inkarı kırmak isteyen Kürt özgürlük hareketinin tasfiyesinden yana olduğu için katılmışlardır ve halen de bu siyasete bağlıdırlar. 9 Ekim komplosunun başlangıç sürecini hatırlayalım. Bunun 17 Eylül 1998 Washington anlaşmasıyla başladığından hiç kuşku duyulmamalıdır. Bu anlaşmayı ABD hazırlamış ve Türk devleti de katılmış ve razı olmuştur. Anlaşmayı yapanlar ise KDP ile YNK'ydi. Bizzat Celal Talabani ve Mesut Barzani kendileri imzalamışlardır. O imzalar aslında Önderliğe yöneltilen saldırının düğmesine basma imzasıydı. O anlaşmanın dördüncü maddesi, PKK'nin terör örgütü olduğu ve Güney'den çıkartılması gerektiği görüşlerini onaylamıştır. Anlaşma sonrasından itibaren daha da yoğun ve sürekli olarak bunun propagandası yapılmış ve bunun üzerinden eyleme geçilmiştir. Tabii bu anlaşmanın açık olan kısmıdır, bunun dışında gizli yapılan anlaşmaların da neye dayandığı, nasıl uygulandığı ve ne kadar pratikleştirildiği bilinmemektedir. Bilinen gerçek, Kürt işbirlikçiliğinin Başkan Apo ve Kürt özgürlük hareketine saldırılması için uluslararası gericiliğe yetki verdiği, çağırdığıdır. Bu anlaşma, başta ABD olmak üzere dünya gericiliğine, PKK ve Önderliğe karşı saldırı için bir çağrı niteliği taşımaktadır. 9 Ekim saldırısı da bunun üzerinden geliştirilmiştir. Halen bazı belgeler yeni yeni ortaya çıkmaktadır. Örneğin şu ortaya çıkmıştır ki; Suriye üzerindeki baskıyı TC devleti, gözle görüldüğü gibi Hatay'da Kara Kuvvetleri Komutanı değil, bizzat ABD Başkanı Suriye Devlet Başkanı Hafız Esad üzerinde uygulamıştır. Murat Yetkin'in açığa çıkardığı, yayınladığı belgeler. Clinton'un Hafız Esad üzerindeki baskıları, Hüsnü Mübarek'in Hafız Esad'a uyarıları, telkinleri komployu başlatmıştır. ABD, Önderlik ve PKK üzerine bu biçimde somut, açık gelme ve dünya siyaseti içerisinde bunu uygulama gücünü Washington anlaşmasıyla, Kürt işbirlikçiliğinin davetine dayanarak kazanmıştır.

Sonuç olarak komplocu güçlerin 9 Ekim sürecinde nasıl ittifak kurmuş, hangi amaca bağlı olarak hareket etmişlerse, benzer tutum ve yaklaşımları bugün de devam etmektedir. ABD, PKK'yi, gerillayı tasfiye etmek için elinden geleni yapmaktadır. İki yıldır PKK'yi dağıtmak, tasfiye etmek isteklerini, amaçlarının bu olduğunu, bu konuda Türkiye ile sadece yöntem konusunda bir ayrılıklarının, çelişkilerinin olduğunu açıkça ifade etmektedirler. Türkiye'nin öngördüğü askeri saldırı yönteminin başarı kazanmayacağını, 20 yıllık pratik içerisinde yürütülen askeri saldırılarla sonuç alınamamış olmasına dayandırarak ifade etmektedirler. Yöntem konusunda Türkiye ile ayrılıkları olsa da amaç noktasında herhangi bir farklılıkları söz konusu değildir.

AB de bu güçler tarafından çeşitli biçimlerde kullanılmaya çalışılmaktadır. Birliğin açıkladığı raporda da, Türkiye ile ilişkiler çerçevesinde Kürt sorununu, Kürtleri nasıl kullanmak istediği gözler önüne serilmiştir. Bununla bağlantılı olarak Kürt işbirlikçiliği de, bu saldırının, teslimiyetçi, ihanetçi iç saldırının arkasındaki temel güç olmaktadır. Nasıl ki Eylül 1998'de Önderliğe yönelik saldırının adeta sözcüsü, propagandacılığını yaptıysa, Celal Talabani bugün de teslimiyetçi, işbirlikçi çizginin saldırısının sözcülüğünü, öncülüğünü, liderliğini yapmaktadır.

Komplonun 6. yıl gerçeğinin en önemli özelliği, gericiliğin daha kapsamlı, daha planlı ve örgütü içten dağıtmak, tasfiye etmek amacına yönelik yeni bir saldırıyı örgüte ve gerillaya dayatmış olmasıdır. Uluslararası komplo 9 Ekim'de, Önderliğin etkisizleştirilmesi, imha edilmesi halinde örgüt parçalanır, dağılır, örgütü bir amaca bağlama, mücadeleye sevk etme iradesini kimse gösteremez düşüncesinden hareketle Önderliğe yönelik oldukça planlı, amaçlı bir imhayı öngören bir saldırı olarak başlamıştır. İngiliz istihbaratının o süreçte yayınlanan bir raporu Önderliğin '93'ten itibaren izlendiğini, uzun bilimsel incelemelerin yapıldığını ortaya çıkarmıştır. Bu raporda, PKK hareketinin siyasi bilinçten uzak, derin aşiretçi feodal etkiler altında yaşayan, bir siyasi amaç etrafında birleşmekten çok bir güç etrafından birleşen köylü bir topluluk olduğu, Önderlik etrafında birleşilmiş olmasının da onun ideolojik, siyasi çizgisinden, amaçlarından değil de güç yaratmış olmasından kaynaklandığı, dolayısıyla bu güç ortadan kaldırılırsa bu topluluğun bir arada kalamayacağı, dağılacağı, bir amaca bağlanamayacağı belirtilmiştir. Eğer komplo 9 Ekim'de doğrudan ve yalnızca Önderliğe saldırdıysa bu değerlendirmeden yola çıkarak saldırmıştır. Kürt bireyini, Kürt toplumunu bu temelde değerlendirdikleri için hızlı ve başarılı sonuç almak amacıyla da güç olarak gördükleri Önderliğe saldırmayı esas almışlardır. Önderliğimizin böyle bir komplocu saldırıyla imha edilmesi, etkisizleştirilmesi halinde, çok fazla sürece yayılmadan mevcut örgüt yapısı ve kadro topluluğunun parçalanıp, dağılıp yok olacağını umut etmişlerdir. Bu süreci komplonun birinci aşaması olarak değerlendirmek gerekmektedir.

15 Şubat'ta Kenya'da tam komplocu bir tarzda, herhangi hukuki, yasal bir çerçeveye dayanmaksızın Önderliğin kaçırılmasıyla komplonun belli ölçüde amacına ulaştığını varsaymış ve bu temelde harekete altı aylık bir ömür biçmişlerdir. Fakat Önderliğimizin imhayı önlediği gibi, mahkeme sürecinde de komplocuları teşhir etmesi ve örgüte stratejik değişim temelinde yeni bir çıkış yaptırması, '99 yazından itibaren içine girilen yeni stratejik, taktik çalışma sürecinin VII. Kongre ile bir karara, planlamaya dönüşmesi karşısında komplocular amaçlarının tam gerçekleşmediğini, Önderliği imha etmeseler de, etkisizleştirmelerine rağmen PKK'nin tasfiye olma, dağılma hesaplarının tutmadığını görmüşlerdir. Bunun üzerine 2000 yılında hareketimiz için oldukça önemli olan yeni bir saldırı dayatmışlardır. İçten provokatif, tasfiyeci eğilimleri, işbirlikçi çete kalıntılarını aktifleştirmeyi, dıştan da YNK ile İran'ın planlayıp yürüttükleri, Türkiye'den de destek aldıkları kuşatmayı dayatmışlardır. Bu saldırıyla amaç, YNK-İran arasına sıkışmış olan örgüt yapısını, gerilla gücünü kuşatmaya alıp teslim olmaya zorlamaktı. Bu güçler 2000 yılının sonunda böyle bir hedefe ulaşmayı öngörmüşlerdir. Bir yandan Türkiye'den destek almış, bir yandan da Türkiye'ye karşı daha fazla kullanabilecek imkan elde etmeyi öngörmüşlerdir. YNK'nin geliştirdiği

"Komplocu güçler 9 Ekim sürecinde nasıl ittifak kurmuş, hangi amaca bağlı olarak hareket etmişlerse, benzer yaklaşımları bugün de devam etmektedir. ABD, PKK'yi, gerillayı tasfiye etmek için elinden geleni yapmaktadır. İki yıldır PKK'yi dağıtmak, tasfiye etmek isteklerini, amaçlarının bu olduğunu, bu konuda Türkiye ile sadece yöntem konusunda bir ayrılıklarının, çelişkilerinin olduğunu açıkça ifade etmektedirler."

bu kuşatmaya karşı 2000 yılı güzünde gösterilen direniş, gerçekten de komploya karşı mücadelede çok önemli yere sahip olan bir direniştir. O direnişçileri saygıyla, minnetle anmak gerekmektedir. Bu direniş esnasında 100 civarında şehit verilmiştir. En belirsiz, muğlak olunan bir dönemde, neyin ne olacağının çok belli olmadığı, bilinmediği bir ortamda, birçok çevrenin PKK için, Önderlik için kurşun sıkacak kimsenin kalmadığını söylediği, bunun propagandasını yaptığı bir süreçte Önderliğe sahip çıkmanın, PKK ve Önderliği savunmanın, özgürlük düşüncesine, inancına bağlı olmanın, halkın geleceğini savunmanın en kahramanca tutumunu göstermiştir bu şehitlerimiz. En zayıf ortamımızda, Apocu çizginin Kürt insanında ne tür bir duygu, bilinç yarattığı, Kürt bireyini ne denli değiştirdiği somut örnek olarak bu mücadele içinde görülmüştür. Komplocular en büyük yanılgıyı burada yaşamışlardır. Birinci yanılgıları, Önderlik etkisizleştirildiğinde örgütün tümden dağılacağını, bir amaç bağlılığından çok güce bağlı olunduğunu değerlendirerek yanılmışlardı. İkinci yanılgılarını da kuşatma altında direnmeden teslim olunacağını sanarak yaşamışlardır. Aslında bu direniş sadece YNK kuşatmasını kırmamış, o kuşatmanın arkasında olan uluslararası komplonun örgütü ve gerillayı teslim alma, dağıtma, tasfiye etme amacına en ağır bir darbeyi de vurmuştur.

“Terörist” kararı almak aslında savaş ilan etmek anlamına gelmektedir

Bundan sonraki süreç ise aslında genel olarak bir hazırlık süreci olarak geçmiştir. Bu süreci yeni bir saldırı sürecinin mayalanması olarak değerlendirmek yerinde olacaktır. Komplonun beşinci yılı, yani 2003 yılı başından itibaren ABD'nin Irak'a askeri müdahalesine paralel olarak 2000 yılından çok daha kapsamlı olarak içten ve dıştan dağıtmayı ve tasfiye etmeyi amaçlayan komplonun üçüncü büyük planlı saldırısı hareketimize dayatılmıştır. Buna mücadelemize yönelik en kapsamlı saldırılarından biri de denebilir. 2000 yılındakini aşan, askeri olarak zayıf olsa da, örgütsel, ideolojik saldırı düzeyi ile çok boyutlu bir saldırı gündeme gelmiştir. Önderliğin büyük bir çaba ve mücadeleyle Kürt insanında yarattığı değişimi, yenilenmeyi özgür iradeli birey olma, direnişçi güç kazanma, durumlarını boşa çıkarma temelinde bireydeki zayıflıklara dayanarak onları tahrik ederek, kışkırtarak, besleyerek, geliştirerek bu temelde içten ideolojik ve örgütsel bir saldırı olarak bu üçüncü saldırı gerçekleşmiştir. İçten yürütülen bu saldırı aslında dıştan da bir kuşatmaya da dayanmıştır. ABD'nin Irak'ı askeri işgal altına alması, halklar açısından, özgürlük ve demokrasi güçleri açısından YNK'nin Kandil'i kuşatmasından daha ileri düzeyde bir askeri kuşatmadır.

Türkiye ile YNK ile ittifakı benzer bir askeri kuşatmayı ifade etmektedir. Eğer içten böyle bir ideolojik, örgütsel saldırı dayatılıyorsa, teslimiyetçi, ihanetçi bir çizgiyi dayatma temelinde örgüt içten bozulmak, dağıtılmak, eritilmek, tasfiye edilmek isteniyorsa, bunun bir dış dayanağı da vardır. Dıştan askeri, siyasi, ekonomik bir kuşatmaya bağlı olma durumu da var. Bu süreçte sadece içten bir ihanetle değil, birçok yönden saldırılarla da karşı karşıya kalınmıştır. Ekonomik ambargo, çok ileri düzeyde sürdürülmüştür. Avrupa'daki, Türkiye'deki maddi imkanlar üzerine saldırılar gerçekleştirilmiş, hatta gerillanın denetim altında tuttuğu sahaları bile daraltarak özellikle oralardan maddi imkan elde etmesini engelleyerek, farklı alanlardan maddi imkan almasını önleyerek adeta ekonomik, mali ambargo altında tutup gerillayı yaşayamaz hale getirmeyi öngörmüşlerdir. Siyasi baskı çok daha ileri bir düzeye çıkarılmıştır. Bunun en bariz örneği de 28 Mart seçimlerinde görülmüştür. DEHAP hem kapatma tehdidi altında tutulmuş hem de bütün partiler onun karşısında birleştirilerek boğulmaya çalışılmıştır. Aynı şekilde bütün demokratik kurum ve kuruluşlar üzerinde çok şiddetli bir baskı süreci geliştirilmiştir. Avrupa'daki kitleler, aktif destek vermemeleri yönünde yine yoğun bir tehdit, baskı altında tutulmaya çalışılmışlardır. Ortadoğu düzleminde ise söz konusu iç ideolojik, örgütsel saldırı, Türkiye-Suriye-İran üçlü siyasi bloğuna, Türkiye'nin KDP ve YNK'yle, Irak'ta yönetimi yürüten güçlerle siyasi ittifakına ve tabii sürekli olan Türk-ABD ilişkilerine dayandırılarak yürütülmüştür. Türkiye bir yandan ABD ile en ileri düzeyde pazarlık yapmaya ve ABD'nin siyasi baskısını hareketimiz üzerine yöneltmeye çalışmış, diğer yandan da en boğucu bölgesel siyasi ittifakı, bloğu yaratarak baskı uygulamıştır. Kürdistan'ı tamamen denetim altında tutmaya dayanan Türkiye-Suriye-İran ittifakı küçümsememelidir. Aynı şekilde ABD ilişkileri, Türkiye'nin ABD'ye verdiği tavizler ve ondan sağladığı siyasi kazançlar da küçümsenmemelidir. KONGRA GEL, daha kurulmadan terör örgütü sayılmıştır. Sadece ABD'nin böyle bir siyasi karar almasıyla yetinilmemiş, bu durum Avrupa'ya da kabul ettirilmiştir. İran'a, Suriye'ye, KDP'ye, YNK'ye kabul ettirilmiştir.

Bunlar da yetmemiş Türkiye aynı şeyi, Rusya'ya, Asya'nın bütün ülkelerine kabul ettirmeye çalışmıştır. Bu son bir yıl içerisinde öyle bir süreç yaşanmıştır ki, KONGRA GEL'i terör örgütü olarak değerlendirmeyen bir örgüt veya devlet neredeyse dünyada kalmamıştır. Bu siyasi saldırı basite alınmamalıdır. KONGRA GEL'i terör örgütü kabul etmek, terör listesine koymak öyle basit bir durum değildir. Siyasi baskıdan da öteye, bu durum bir savaş ilanını ifade etmektedir.

ABD günümüzde yürüttüğü III. Dünya Savaşı'nı terörizme karşı savaş olarak tanımlamaktadır. Bir dünya savaşı içinde olduğunu ve bu savaşta da hedefinin terörizm olduğunu ortaya koymaktadır. Bu da, KONGRA GEL'i terör örgütü olarak tanımlayan herkesin KONGRA GEL'e savaş açması anlamına gelmektedir. Eğer birçok güçle çatışma içerisine girilmemişse, bu durum onların hareketimize karşı savaş açmadıklarından değil, hareketimizin açılan bu savaşı kabul etmemiş olmasından kaynaklanmaktadır. Yoksa terörist kararı almak, aslında savaş ilan etmek anlamına gelmektedir. Çünkü terörizm dünyada yok edilmek istenen bir olgudur ve dünya savaşı buna karşı yürütülmektedir. Birisini terörist olarak tanımlayan başka bir güç, onu yok etmeyi, ortadan kaldırmayı amaç edinmiş demektir. Hareketimiz bu bakımdan da ağır bir siyasi baskıyla karşı karşıya kalmıştır. Tüm bu siyasi kuşatma dışında, askeri kuşatmayı, baskıyı söylemeye bile gerek yoktur. Operasyonların hiç durmadan devam ettiği Kuzey'de bir çatışmalı durum zaten yaşanmaktadır. 1 Haziran'dan itibaren bu saldırılara karşı meşru savunma hakkı aktif savunma çizgisinde kullanılmaya başlayınca da Kuzey Kürdistan'da düşük yoğunluklu bir savaş düzeyi ortaya çıkmıştır. Doğu Kürdistan'da da benzer bir durum yaşanmaktadır ve eğer çatışmalar daha ileri bir düzeye taşınmamışsa, bu İran devletinden değil, hareketimizin soğukkanlılığını korumaya çalışmasından kaynaklanmaktadır. İran, Doğu Kürdistan'da tıpkı Türkiye'nin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü gibi bir askeri hareketliliği sürdürmektedir ve birçok çatışma da yaşanmıştır. Bu çatışmaların daha ileri bir boyuta taşınmamış olmasının nedeni, meşru savunma mevzilenmemizdeki yetersizliklerden ve aktif savunma pozisyonuna geçmemiş olmamızdan kaynaklanmaktadır. Suriye'nin yaptıkları da bilinmektedir.

Pişmanlık kanunu çerçevesinde de İran ve Suriye Türkiye'ye en büyük desteği vermişlerdir. Geçen süreçteki pişmanlık kanunu sadece Türkiye'nin çıkartıp uyguladığı bir kanun değil, aslında Türkiye-İran-Suriye bloğunun kararlaştırdığı ve uygulamaya koyduğu bir kanun olmuştur. Bu çerçevede Suriye'nin tutumu düşmanlık içeren bir saldırı tutumu olmuştur. Tutuklamalar, halk üzerindeki baskılar, Türkiye'ye iade etmeler ve katliamlar bunu açık bir şekilde göstermiştir. Qamışlo olayı halka yönelik ne tür saldırılar yürütebileceğini ortaya koymuştur. Zindanlarda da işkenceyle katliamlar halen devam ettirilmektedir. Güney'de Irak'taki durum ise tümüyle askeri bir kuşatmayı ifade etmektedir. ABD'nin, yani komployu yürüten gücün global bir politik, askeri güç olmasından dolayı daha önce bizi etkileme durumu söz konusuydu, fakat şimdi Irak'ı işgal etmiş bir güç olarak Kürdistan'ı doğrudan askeri bakımdan tehdit eden, denetim altında tutan bir güç olma özelliği de kazanmıştır. Kürdistan'ın güney parçasının askeri denetimini o sağlamakta ve KDP, YNK'yi yönlendirmektedir. Güney'de bu temelde bir askeri kuşatma altında bulunulmaktadır. Türkiye'nin de bu durumu pratiğe dönüştürmek için büyük bir çaba harcadığı bilinmektedir. Her gün, her fırsatta her türlü ABD yöneticisine baskı yapmakta, Irak'ta mevzilenen bu askeri gücü gerillanın üzerine saldırtmaya çalışmaktadırlar. KDP ve YNK'nin durumu da ortadadır. YNK'nin durumu gerçekten bir savaş tutumunu ifade etmektedir. Siyasi bakımdan KONGRA GEL'e yaklaşımı, askeri olarak ABD ile Türkiye ile ilişkileri, ideolojik örgütsel bakımdan bu teslimiyetçi, hain çete ile ilişkisi ve onu yönlendirme durumu tamamen bir savaşı, saldırıyı ifade etmektedir. Çatışmalı bir pozisyonun olmaması, hareketimizin savaşı kabul etmemesinden kaynaklanmaktadır. Bu şekilde bir duruşun ne kadar daha kabul edilebileceği de ayrı bir tartışma konusudur tabii. Bir zayıflıktan, aslında yetersizlikten, zafiyetten yararlanılarak sürdürülen bir baskı gerçeği var ki, YNK hem '98'de Washington anlaşması sürecinde Önderliğe yöneltilen saldırıda oynadığı birincil aktif rolü, hem 2000 yılında gerillayı kuşatıp teslim almaya zorlamada oynadığı öncü çete rolünü şimdi de aynı dozajda sürdürmektedir. Adeta uluslararası komplonun Önderliği ve PKK'yi imha, tasfiye etme hareketinin akıl hocası, öncü kolu, kılavuzu, yönlendiricisi gibi bir rol oynamaktadır. KDP'de bundan çok ayrı olmamakla birlikte biraz daha ölçülü, politik yaklaşmakta, fakat işlerini gizli yürütmektedir. Mevcut komplo saldırısı böyle bir ekonomik, siyasi, askeri baskı ortamında gelişmektedir. İdeolojik, örgütsel bazda içten dayatılan teslimiyet ve ihanetin dış ekonomik, siyasal, askeri dayanakları bunlardır.

1 Haziran halkın demokratik eylemliliğine dayanan siyasi bir hamledir

Dolayısıyla 2003 yılından itibaren hareketimizin maruz kaldığı provokatif, tasfiyeci saldırıyı öyle basit, sınırlı, örgüt içinden çıkmış bazı güçlerin işi olarak görmek yetersiz bir yaklaşım olacaktır. Bazı kişilerin ya da grupların kendi basit çıkarları için geliştirdikleri bir hareket de değildir. Elbette bu yönleri vardır, fakat bunu çok aşan, bütün alanları içine alan, oldukça planlı ve tüm uluslararası komplo güçlerinin içinde olduğu, örgütü ve gerillayı dağıtmayı, tasfiye etmeyi amaçlayan bir saldırıyla yüz yüze olunduğu açık bir gerçektir. Bireysel, örgütsel bazda doğru tutumlar alabilmek, doğru politikalar, taktikler geliştirebilmek açısından bu durumu doğru tespit etmek bir gerekliliktir. Önderliğin doğrudan bu sürece müdahale etmesi, gerçekleri biraz daha çok açığa çıkarması, zor koşullarda sınırlı imkanlarla birçok engellemeyi aşıp oyunu bozarak aslında bu komplo gerçeğini açığa çıkartmıştır. Bunu örgüte anlatmış, komploya, komplonun bu üçüncü büyük saldırısına karşı örgütü yeniden bilinçlendirecek, toparlayacak, örgütleyip eyleme çekecek bir devrimci mücadeleyi geliştirmek istemiştir. Aslında 1 Haziran hamlesini de böyle değerlendirmek gerekmektedir. 1 Haziran hamlesi komplonun 5. ve 6. yılında gericiliğin tasfiye amaçlı kapsamlı saldırısına karşı gelişen ve Önderliğin planladığı, yürüttüğü halkın aktif destek verdiği yeni stratejimizin doğru taktiklerle hayata geçirilmesini, pratikleştirilmesini ifade eden yeni bir mücadele hamlesidir. 12 Eylül rejimine karşı ulusal direnişi geliştirmede 15 Ağustos Hamlesi nasıl temel bir çıkışsa, uluslararası komploya karşı siyasal, demokratik mücadeleyi geliştirmede de 1 Haziran hamlesi benzer bir özellik taşımakta ve stratejimizin hayata geçirilmesini, bu temelde yeni bir taktik mücadele içerisine girilmesini ifade etmektedir.

Doğru, yeterli anladığımız, oyunların hileleri gördüğümüz, buna ikna olduğumuz ölçüde bir araya gelme, birleşme, örgütleşme ve bu temelde komploya karşı direnme içerisine girebilme durumu ortaya çıkmıştır. Bunun uzun bir zaman aldığı ve zorluklarla gerçekleştiği de bir gerçektir. Bir yığın toplantılar yapılmış, tartışmalar yürütülmüştür. Eleştiriler, öz eleştiriler yapılmıştır. PKK'nin yeniden inşası, KONGRA GEL'in II. Genel Kurul Toplantısı, HPG'nin Yönetim ve Meclis Toplantısı, PJA Kongresi, Gençlik Konferansı ve bütün siyasi örgüt ve gruplarımızın değişik düzeylerde toplantılarıyla komplonun bu saldırı gerçeğini anlama, bilince çıkarma, ona karşı mücadele kararlılığını, azmini yaratma, bunun plan ve örgütlülüğünü oluşturarak 1 Haziran hamlesini başlatma gerçekleşebilmiştir. Bütün bunlara yön veren en kapsamlı değerlendirmeleri Önderlik yapmıştır. “Bir Halkı Savunmak” bu konuda yeni mücadele sürecimizin stratejik, taktik ve örgütsel çizgisini en güçlü bir biçimde ortaya koyan, komployu yenecek örgütsel mücadeleyi çözümleyen bir değerlendirmedir. Düşüncede bunun ortaya çıkarılması komploya karşı başarının da sağlanması olacaktır. Gerisi bunu örgüte, plana kavuşturmak ve pratikleştirmektir. Diğer yandan Önderlik doğrudan yönlendirmiş, yoğun eleştiriler, teşhirler, propaganda temelinde komplonun oyunları karşısında tutum içerisine girilebilmiştir. Kapsamlı öz eleştirel yaklaşımlar, bu tasfiye edici, dağıtıcı, komplocu dayatmalar karşısında örgütün yeni bir irade, örgütlülük ve direniş geliştirmesine yol açmıştır. Bütün bunlar 1 Haziran hamlesine ifadesini bulmuştur. Kuşkusuz bu, halkın demokratik siyasi eylemliliğine ve gerillanın aktif savunma pozisyonuna dayanan siyasi bir meşru savunma hamlesidir. Halk eyleme geçtikçe gerilla mücadelesi için zemin daha olgun hale gelmektedir. Gerilla aktif savunmasını geliştirdikçe de halkın demokratik siyasal örgütlenme ve mücadeleye sevk edilmesi gerçekleşmekte, mücadelenin önü açılmaktadır. Bu temelde örgütümüzün tümü ve halkımız yeni bir direniş süreci içerisine çekilmiştir. Bu hamle ne kadar etkili olmuş, amaçlarını ne kadar gerçekleştirmiştir? Gericiliği ne kadar darbelemiş, siyasi gelişmeler üzerinde ne kadar etkili olmuş ve uluslararası komplonun tasfiye amaçlarını ne kadar boşa çıkarmıştır? Bu temelde teslimiyetçi, ihanetçi çizgiyi ne oranda etkisiz kılmıştır? Bu hamle halkı ne kadar örgütlemekte ve eyleme çekmektedir? Gerilla aktivitesi ne oranda başarılı, zengin, yaratıcı, meşru savunma çizgisinin gereklerine uygun tarza ve taktiğe sahiptir? Bütün bu hususların doğru anlaşılması ve değerlendirilmesi gerekmektedir. Komplonun 5. yılının sonu ve 6. yılının başı aslında işbirlikçi, teslimiyetçi çizgi temelinde provokatif, tasfiyeci saldırının örgütümüze dayatıldığı bir süreç olmuştur. 6. yılın ikinci dönemi ise böyle bir saldırıya karşı hareketimizin bilinçlenerek, toparlanarak, kendisini kısmen örgütleyip yeniden yapılandırarak direnişe geçtiği, bütün bu oyunları bozmaya çalıştığı, bu temelde belli bir mesafe kazandığı bir süreç olmuştur. Aslında 7. yıla komplocu saldırıların epeyce teşhir olduğu, oyunların belli ölçüde bozulduğu, bunlar karşısında direnişin örgüt ve halk boyutunda giderek geliştiği ve daha fazla da gelişme sürecinde olduğu bir durumla girilmektedir. Bu durum hareketimiz açısından bir avantaj olmaktadır. Bunun özelliklerinin neler olduğu, gücümüzün ne kadar yeterli olduğu, komployu darbeleyecek, oyunları bozacak, teslimiyet ve ihaneti yok edecek bir mücadele düzeyine 7. yıl içerisinde ne oranda ulaşılabileceği konularının da netleştirilmesi gerekmektedir. Bu da esas olarak 5 aylık hamle sürecinin doğru değerlendirilmesinden, tahlil edilmesinden, onun derslerinin doğru çıkartılıp pratikte örgüte yedirilmesinden geçmektedir. Ancak bu dersler doğru çıkarıldığı taktirde, 7. yıl içerisindeki bu hamleyi daha yaygın, daha etkin ve daha başarılı geliştirme imkanları olabilecektir.

Başkan Apo'nun "Bir Halkı Savunmak" kitabından

DEMOKRATİK EKOLOJİK TOPLUM

Krizden çıkış sistemi olarak demokrasi

Dünya toplum sisteminde yer alan ve devlet dışı toplumsal güçlerin tümü anlamında kavramlaştırabileceğimiz halkların güncel kaostan çıkışı da almaşıklar halinde olabilir. Tek bir çıkış biçimi olarak değil, proje ve uygulamada yer alan güçlerin devinim düzeylerine bağlı olarak çeşitli çözüm yolları olasıdır, beklenebilir.

Dünya halklarını tanımlarken biraz daha açıklayıcı olmak gerekir. Devlet dışı kalmış veya çıkarları itibariyle dışlanmış çok sayıda kategori –kesim– vardır. Kapsamları devletten devlete, dönemden döneme değişir. Halk dinamik –hızlı değişen– bir kavram olarak anlaşılmalıdır. Devlet etrafında maddi ve manevi –ekonomik ve bilme– çıkar grupları olarak kümelenen kesimlere üst toplum, oligarşi veya daha amiyane –genel kamuoyu– tabirle *'devletli'* kesim denilebilir. Buna karşılık, diyalektik ikilemin diğer ucunda yer alan tüm gruplara –ezilen sınıflar, baskı altındaki etnik, kültürel, dinsel, cinsiyet– halk diyebiliriz. İçerikteki değişkenlerin durumu değiştikçe, halk kapsamı içindeki gruplar azalır veya çoğalır. Uğranılan baskı ve istismarın içeriği de değişiklik arz edebilir. Sınıfsal, ulusal, etnik, kültürel, ırksal, dinsel, düşünsel, cinsiyetçi baskı katliamdan tacize kadar çeşitli biçimler altında kendini gösterebilir. İstismarın da benzer yönü vardır. Maddi, manevi, asimilasyonist, inkarcılık, talan, hırsızlık yasal ve yasal olmayan, zorla veya aldatılarak yapılan birçok sömürü tarzı belirlemek mümkündür. Tarih boyunca bu kategoriler sistemden sisteme değişerek günümüzdeki daha karmaşık toplumsal gruplara doğru evrim göstermişlerdir.

1968 dünya gençlik hareketleri ile başlayan, 1989'da Sovyet reel sosyalizminin çözülüşüyle hızlanan ve 11 Eylül 2001 İkiz Kule saldırısıyla derinleşen dünya krizinden halkların şiddetle etkilendikleri açıktır. 20 Mart 2003 Irak işgaliyle dünyadaki çalkantılar tarihsel diyebileceğimiz boyutlara tırmanmıştır. Kısa aralıklarla tırmanmalar, alan ve nitelik değiştirerek devam etmektedir. Sistem içi çelişkilerin halklar üzerine püskürttüğü lavlar gittikçe yakıcı olmaktadır. İşsizlik, açlık, ağırlaşan sağlık, çevre ve eğitim sorunlarıyla boğuşma her toplumsal kesimin gündemini işgal etmektedir. Sistemin hakim güçlerinin çözüm potansiyelini tanımlamaya çalıştık. Özü itibariyle de tek başlarına çözüm olanaklarını –19. yüzyıla nazaran– yitirdiklerini, çözüm diye dayatılanların kaos durumunu daha da derinleştirmekten öteye anlamlı, yaşanabilir sonuçlar üretmekten uzak olduğunu göstermeye çalıştık. Yani kriz kaynaklarının çözüm kaynaklarına dönüşemeyeceğini, ancak değişmeleri halinde doğru ilkeler temelinde bir uzlaşma tarafı olarak işlev yüklenebileceklerini belirttik.

Halklar çözümlerini tarihten nasıl gelmişlerse öyle geliştirirler. Tarihsellik, gelenek, kültür her ne denilirse denilsin, her halk grubunun bir tarihi vardır. Klan toplumundan beri şekillenen halk toplulukları tarih boyunca jeokültür –yer koşullanması– ve politik yapılar karşısında varoluş refleksleriyle biçim kazanmaya çalışırlar. Önceki bölümde kısaca özünü sergilemeye çalıştığımız bu duruş komünal ve demokratik niteliktedir. Kapitalist sistemin iyice içini boşaltıp primatlara dönüştürdüğü bireye bakıp, komünal ve demokratik duruşu göz ardı edemeyiz. En ilkel haliyle bile birey, toplumun komünal düzeyi olmadan kendi başına bir gün bile yaşayamaz. Toplum inkarcılığına dayalı her tür beyin yıkama operasyonları bu gerçeğin önemini yitirtse de, temel toplumsal olgu budur. Hiçbir bireysellik ilgili toplumla bağı olmadan fazla yaşama şahsına sahip değildir. Halklar gerçeğini bütün boyutlarıyla tanıtlamadan, güncel kaostan çıkış yapma hesapları tutmaz. Önemle belirtiyorum: 20. yüzyılda kapitalist sistem –özellikle devlet yapısı– üç mezhep türetmesine –sosyal demokrat, reel sosyalist ve ulusal kurtuluş– dayanmasaydı, günümüz krizini bile görmeyebilirdi. Üç mezhebin temel özelliği, halklara umut vererek iktidara gelmeleriydi. Tam 150 yıldan –1848 devrimlerinden– beri *'önce devleti ele geçireceğiz, sonra herkes hak ettiğini alacaktır!'* söylemini kullandılar. Sanki devlet katları bitmez tükenmez –cenneti hatırlatıyor– yaşam kaynaklarıyla doluymuş gibi bir umut programı haline getiriliyor. Partiler kurulup savaşlar veriliyor. Sonra kazanırsa, gerisi devlet imkanları denilen toplumdan aktarılan değerleri kendi yandaşlarına paylaştırıyor. Sıra toplumun geniş yığınlarına gelince bir şey kalmıyor. Eski tas eski hamam. Kazanmazsa savaşa devam...

Demokrasiyi devletleşme hastalığından kurtarmadıkça demokratik sisteme erişilemez

Mezheplerin bu çağdaş biçimleri bile attıkları her adımı halk adına kutsamadan edemiyorlardı. Halk bütün 20. yüzyıl boyunca devredeydi. Ama hakim sistem paradigması aşılamadığı için, o müthiş yiğitlikleri, fedakarlıkları, acıları ve sevinçleriyle sisteme taşınmaktan kurtulamadı. Tarihin en derinliklerine indiğimizde de benzer durumların yaşandığını gördük.

O halde eğer tarih bir anlamıyla geçmişten ders almak içinse, önümüzdeki güncel kriz kaos durumundan halkların lehine kalıcı, köklü ve ilkeli çözüm üretmeliyiz. Hiçbir görev bundan daha anlamlı, hiçbir çaba bundan daha kutsal olamaz. Kaybettiren temel noktanın halkların komünal ve demokratik duruşunu esas almamaktan geçtiği kanısındayım. Ne kadar toplum analizleri yapılsa, strateji ve taktikler oluşturulup örgüt ve eylemler konulsa, hatta zaferler kazanılsa da, varılacak nokta yine sistemle en kötüsünden buluşmadır. 20. yüzyılın dahi devrimcisi Lenin *"demokrasi dışında sosyalizme giden yol yoktur"* derken temel doğruyu söylüyordu. Ama o bile, başta iktidar hastalığına bulaşınca, en kestirmeden –hiç demokrasi deneyimi yaşamadan– sosyalizme gidilebileceğine inandı. Dayandığı iktidarın 70 yıl sonra da olsa en çapulcu kapitalizme götüreceğini herhalde düşünmüyordu. Muazzam Sovyet birikimleri –milyonlarca insanın bu uğurda en büyük fedakarlık ve şehadeti, binlerce en kaliteli aydının feda edilmesi– bir iktidar hastalığı uğruna güya yenmek için uğraştıkları sistemin değirmenine su taşımaktan öteye gidemedi.

20. yüzyılın bu büyük deneyiminden –büyük Ekim Devrimi– çıkarılabilecek ders, kapitalizme karşı kalıcı, ilkeli çözümlerin ancak halkların demokratik duruşlarını kapsamlı demokratik sistemlere dönüştürmekle sağlanabileceğidir. Demokratikleşmeyi ve demokrasiyi devletleşme hastalığından kurtarmadıkça da demokratik sisteme erişilemez.

Çözüm tarzımızı daha yakından tanımak için yine tarihe bakmalıyız. En eskiden başlayalım. Son köleci Roma İmparatorluğu'nu çözen, dıştan barbar denilen komünal düzenli, devleti tanımayan halklardı. İçten yine manastır komünal düzeni Roma'yı kemirmişti. O korkunç kölelik makinesini bu güçler çözmüştü. Bunlar sonuna kadar komünal ve demokratik güçlerdi. Fakat şefleri onları iktidar kalıntılarıyla aldattı. Geliştirilebilecek bir demokratik Avrupa yerine, feodal despot devlet ve devletçiklere dayalı bir Avrupa'ya götürdüler. Benzeri hareketler köleliğin aşıldığı her alanda ortaya çıktı. Rönesansla ortaçağ feodalizminden çıkılırken, her tarafta demokrasi adacıkları kentler yükseliyordu. Kentler demokrasisi gelişiyordu. Demokratik bir Avrupa artık tarihin gündemindeydi. ***Büyük Fransız Devrimi (1789)***, daha önceki ***İngiliz (1640)***, ***Amerikan (1776) Devrimleri***, ***İspanya****'da* ve birçok Avrupa ülkesinde 16. yüzyıldan beri komünarlar da demokrasinin gür sesiydiler. Fakat tarihin o hep hileli, azgın zor aleti savaşçı iktidar gücü, eski olsun yeni olsun baskılı sistem için çalıştı. Kimini yanına çekti, kimini ezdi. Saf demokratik güçleri kendi tarihsel anaforunda yuttu. Adeta büyüyen kanser uru gibi bu savaşçı iktidar gücü 19. ve 20. yüzyılın savaşlarıyla beslene beslene en insanlık dışı rejimleri, ırkçı faşizm ve totalitarizmi en büyük bela haline getirdikten sonra, günümüzün tarihteki en büyük kaosuna dönüştü, düştü.

Demokratik gelenekler evrenseldir. Onlar da zincirin halkaları gibidir. Bizi geçmişin en eski zamanına ve mekanın en kuytu alanlarına bağlarlar. Yalnız değiliz. Tarih ve alanlar her sistemden çok bizim olması gereken demokrasiyledir. Bize düşen öncelikli görev, bilme sürecindeki kaybı önlemek, politik aracı doğru seçmek ve toplumsal ahlaka dönmektir. Bütün bu anlatılanlar *'bilmeye'* ilişkindir. Politik araç en çok üzerinde durmamız gereken konudur. Ona özcesi devlet olmayan demokrasi diyoruz. Yani dahi Lenin'in bile düştüğü devletli, hatta diktatörlü demokrasi hatasına, gafletine düşmüyoruz. Bu yaklaşım anarşistçe bir otoritesizlik, düzensizlik değildir. Anlamlı, gönülden onaylı, aydınlatılmış halk düzeninin otoritesidir. Bürokrasiye boğulmamış, her yıl memur yöneticilerini seçen, seçtiği gibi geri çeken halkların demokrasisidir.

Ünlü Atina demokrasisini hatırlamadan geçemeyiz. Bir yandan krallık Isparta'sıyla demokrasili Atina Grek yarımadasında üstünlük kurmak için çatışıyorlar; diğer yandan dönemin Roma'sı ile Med ve Pers İmparatorluğu'nun istilasını durdurmak istiyorlar. Küçücük Atina sitesi bu iki ünlü düşmanını –MÖ 5. yüzyıl boyunca– kendi öz silahı demokrasiyle yendi. Hiç de düzenli kalıcı ordu ve devlete başvurmadan, gönüllü milisleri ve yıllık görevleri için seçilmiş komutanlarıyla bunu başardı. Uygulanan demokrasi de halk demokrasisi değil, köleci sınıf demokrasisiydi. Yine de tarihin en anlamlı dönemlerinden birine, MÖ 5. yüzyıla Atina yüzyılı damgasını vurdu. Halklar tüm zulüm düzenlerini, en büyük düşmanlarını demokrasileriyle vurmuşlardır. En refahlı dönemlerini demokrasileriyle yaratmışlardır. Amerikalıların demokrasileri olmasaydı, güneş batmayan İngiliz İmparatorluğu'nu hizaya getiremezlerdi. İngilizlerin halk demokrasisi olmasaydı, azgın Norman kral soyunu deviremez ve günümüzde bile örnek İngiliz demokratik sistemi yaratılamazdı. Fransızların büyük demosu olmasaydı, büyük devrimleri ve cihana nam salan ve örnek olan cumhuriyet rejimleri kurulamazdı. Demek ki demokrasi en üretken rejim oluyor. Siyasal rejim ne kadar demokratikse, o kadar ekonomik refah, sosyal barış aynı gerçeğin tamamlayıcı kısmıdır. Çok iyi bilinir: Demokrasiler özünü yitirip demagogların elinde halkı avlama aracı olunca, önce rejim, sonra refah çökmeye başlar. Arkasından tutuculuk, faşizm, savaş ve yıkım gelir. Sosyal bilimler biraz daha dürüst davransaydı, görecektik ki, tarih ve toplum ezici biçimde demokratik duruşla varoluyor. Bu duruş kesildiğinde aslında tarih duruyor. Ya da lanetli dediğimiz bölümü devreye giriyor.

Konumuza ilişkin aydınlatılması gereken en temel bir hususa da dikkat çekelim. O da sınıf demokrasiciliğinin pek anlamlı ve istenilir olamayacağına ilişkindir. Hakim sosyal bilim anlayışlarına göre, önce *'köle,'* sonra *'serf,'* en son *'işçi, proleter'* olmak tarihin önlenemez ileriye doğru akışının kaçınılmaz sonuçlarıdır. Bu olgular yaşanmadan sosyalizme, özgürlüğe-eşitliğe varamayız. O halde *'yaşasın köleler, yaşasın serf köylülük, yaşasın işçiler'* demek, sınıf devrimciliği sınıf demokrasisidir –arkasından diktatörlük– demektir. Bu formülasyon, artık iyice anlaşılmıştır ki, baştan aşağıya köleliğe hizmet teorisidir. Halkların demokrasisinde kölelere, serflere, işçilere yer yoktur! Tıpkı köleciliğe, serfliğe ve işçiliğe yer olmadığı gibi. Gerçek halk demokrasisi köleci, feodal ve kapitalist sistemin kölesini, serfini ve işçisini kabul etmez, reddeder. Ezilen sınıf ve grupları kutsamak eski bir hastalıktır. Demokrasiler bu hastalığı taşımazlar. Adı üstünde, bir yerde demokrasi oldu mu orada ezilme, haksızca sömürülme olmaz. Koyun gibi yönetilme de olmaz. Demokrasilerde yönetilme yoktur. Kendini yönetme vardır. Egemenlik altında olmak yoktur, kendi kendine egemen olmak vardır. Tahakkümcü sistemler köleleştirebilir, serfleşmeyi ve işçiliği de kurumlaştırabilir. Ama demokrasiler gelişti mi kölelikten, serflikten ve işçilikten çıkılır. Yine çalışılır. Ama kendi işinin efendisi olarak, kendi iş komününün üyesi olarak çalışılır. Komünalizm ve demokrasi etle tırnak gibi birbirine bağlıdır. Bizim amaçladığımız demokrasinin tanımı ve dayandığı tarih böyledir. Sınıf demokrasileri ise bir iktidar gerektirir. Her iktidar bir devleti, her devlet ise demokrasinin inkarını gerektirir. Sınıf demokrasileri özünde demokrasi değil devlet iktidarıdır. Sovyet deneyimi, Çin, Küba bunu açık kanıtlıyor. Ne kadar devlet, o kadar az demokrasi; ya da ne kadar demokrasi, o kadar az devlet altın bir kural olarak bellenmelidir.

Demokrasilerle özgürlük ve eşitlik arasındaki ilişki de son derece anlaşılırdır. Bunlar birbirlerinin alternatifi değildirler. Demokrasi ne kadar gelişirse, özgürlükler de o kadar gelişir. Özgürlükler geliştikçe eşitlik doğar. Demokrasi, özgürlük ve eşitliğin boy verdiği gerçek vahadır. Demokrasiye dayanmayan özgürlük ve eşitlik ancak sınıfsal olabilir. Yalnız bir sınıf, küme veya tercihli gruplar özgür ve eşit olabilir. Diğerlerine ise sadece yönetilme, kölelik kalır. Halkın demokrasisinde özyönetim, kendini yönetme esas olduğundan, eşitlik ve özgürlük de genel olur. Demek ki en kapsamlı özgürlük ve eşitlik halk demokrasilerinde, devlet ve iktidar olmayan demokrasilerde oluyor. Demokrasiler devlet inkarı değildir, ama devletlerin süs örtüsü de değildir. Devleti yıkarak demokrasi istemek bir yanılgıdır. Doğrusu, devlet –uzun bir süre sonunda sönmesi gereken devlet– ve demokrasilerin ilkeli bütünlüğünü yürütebilmektir.

Toplumsal sorunları çözmede en etkili araç demokrasidir

Sınırsız demokrasiler çağında yaşamıyoruz. Devlet erkinin ezici olduğu günümüzde, yaşanabilir bir demokrasi devlet gücüyle ilkeli uzlaşmayı gerektirir. Avrupa uygarlığı geç ve eksik de olsa çok iyi özümsemiş olduğu bu dersle kendi demokrasi ve devletini iç içe yürütmeye çalışıyor. Büyük savaşlardan sonra demokrasilerin engin çözüm gücünü, iktidarın ise savaşçı karakterini görmüş oluyor. İktidara ağırlık vermek belki bir azınlığa çok çıkar ve güç sağlayabilir. Ama ülke, ulus ve halklarına sonuçta büyük felaketleri de hazırlar. Avrupalılar ulus devlet olmadan demokrasiye pek rağbet etmiyorlardı. Ama faşizm deneyimi gösterdi ki, asıl öncelik demokrasiye verilmeden ulus devlet bile korunamaz. Önce ulus devleti sağlamlaştıralım, sonra demokrasiye sıra gelir anlayışı tüm yaşanan faşizm ve totalitarizm felaketlerinin sebebidir. Avrupa ne zamanki AB ile önce insan hakları ve demokrasi dedi, o zaman refah ve barışa açılan kalıcı yol da çizilmiş oldu. AB modeli de bu oluyor. Dünyayı Avrupa'ya çeken asıl sihirli güç! Avrupa bu sihirli gücünü dünyaya yaydığı ölçüde geçmişinin günahından kurtulabilir. O zaman her uygarlıkta olduğu gibi olumlu özler tüm halkların değeri haline gelir.

Ama yine unutmayalım ki, Avrupa uygarlığının temelinde ağırlığını hep sürdüren kurnaz ve buz gibi çıkar hesaplarıyla egemenlik peşinde koşan tecrübeli bir burjuva sınıfı da vardır. Çağdaş aristokratlar olarak hep demokrasilerin tepesinde yaşama lüksünden kolay kolay vazgeçemeyeceklerdir. Fakat demokrasiler hiç de kelle koparmadan, onların tahtını –devletini yavaş yavaş söndürmesini bilecek– yere indirmesini bilecektir. Tek başına bunu yapamaz. Ancak dünyada demokrasi geliştikçe Avrupa olumlu anlamda dünyalaşır, dünya da ancak demokratikleştikçe Avrupalaşır. Tarih güncel kaostan çıkışta bu deneyimi yaşayacağa benziyor. Dünyanın taze demokratikleşmeleri olmadan, ABD'nin savaş ve şirketlerle, Avrupa'nın hukuk ve demokrasiyle kaostan çıkmaları önceki dönemler gibi pek olası gözükmemektedir.

Demokrasi kavramının toplumsal içeriğine özenle yaklaşmak gerekir. Kavramın içinde sınıf, cinsiyet, etnik, dinsel, entelektüel, mesleki vb ayrımlar yapılmaz. Yine bireysel ve grupsal katılım olabilir. Demokratlık için birey yurttaşlığı esas alınamayacağı gibi, grupsal tabanların yer alması da engellenemez. Bireysel ve grupsal güç avantaj teşkil etmez. Bireylerin birbirine karşı olduğu gibi, grupların da benzer güç ideaları anlamlı değildir. Esas gözetilecek ilke, kamusal yararlılık ile –toplumun her konuda genel ortak çıkarı– bireysel inisiyatifin birbirine karşı engelleyici konumda olmamasıdır. Bireysellikle kamusallığın optimal –en verimli– noktasında bileşimi sağlamaktır. Özünde bireyselliğin beslediği komünal özellikle, gücünü toplumun komünal değerlerinden alan dengeli, inisiyatifli, yaratıcı bireyi oluşturmaktır. Ağırlık yalnız komünal özelliğe verilirse, orada demokrasi totalitarizme kayabilir. Buna karşılık her şey bireysellik için mubah görülürse, bu da bir yandan anarşizme, diğer yandan bireyin toplum aleyhine aşırı güçlenmesine yol açar. Sonuçta iki eğilim de toplum üzerinde diktatörlüğe, keyfi yönetime, yozlaşmaya götürür. Demokrasi çok bilinçli ve yürekten, toplumun çıkarlarıyla bireylerin esenliğine aşık kişiliklere şiddetle ihtiyaç duyar. Partilerden çok toplumu canlı, dinamik tutan, halkı demokrasi konusunda sürekli eğiten, uyanık olmaya teşvik eden demokratlar olmadan, sadece kurum ve ilkelerle demokrasi yürütülemez. Dinamik bir olgu olarak demokrasi sürekli sulamayı (eğitimi) isteyen bitki gibidir. Aşık evlatları tarafından beslenmezse kurur, yozlaşarak başta antidemokratik gelişmelere alet olabilir.

Toplumsal sorunları –başta barış olmak üzere– çözmede en etkili aracın demokrasi olduğu tartışmasızdır. Gücünü çok zorunlu meşru savunmalar dışında savaştan değil ikna kabiliyetinden alır. Savaşla kaybedileceklerle ikna temelinde kazanılacak değerleri karşılaştırarak, halkların öz çıkarına uygun çözümleri her zaman geliştirebilir. Cesur ve gerçekçi tartışmalar sorunları aydınlatır. Aydınlanan sorunlar ise tarafların en geniş katılımıyla, köklü uzlaşmalarla hal yoluna girebilir. Hiçbir sistem demokrasiler kadar tartışmalı ve gerçekleri su yüzüne çıkarmada başarılı olamaz. Bilim ve sanatların asıl gelişme vahası da demokrasilerdir. Atina'daki demokrasi felsefenin de en iyi ortamını oluşturmuştur. Atina demokrasisi olmadan ***Aristo***, ***Eflatun*** ve ***Sokrates*** düşünülemez. Rönesanstaki kent demokrasileri olmasaydı, bilim ve sanatsal devrimler gelişemezdi.

Halklar zengin kültürel geleneklerini en iyi demokrasilerde yaşamsallaştırabilirler. Kültür bir halkın geçmişi olmakla kalmaz, onu saran öz varlık biçimidir. Bir halkı kültüründen soyutladın mı, onu sadece biçiminden koparmazsın, ona yol açan ruhunu da yok etmiş olursun. Dolayısıyla demokrasi bir halkı kültürü temelinde özgür ve eşit yaşatmak için en uygun politik sistemdir. Esas olarak ulusal baskıdan kaynaklanan ulusal, etnik, dini sorunlar kültürlerini demokrasilerde özgür yaşamakla en anlamlı çözüme de kavuşma şansına sahiptirler. Gerçek demokrasilerin yürürlükte olduğu ülkelerde, alanlarda baskıların hiçbir türüne ne gereksinim duyulur, ne de çıkar aracı olarak kullanılmasına şans tanınır. Ezen ezilen milliyetçilik yerine demokratik bütün esas alınır.

Demokrasilerin eylem ve örgütleme biçimi öz tanımlamaları kadar önemlidir

Demokrasilerin ekonomik katkısı küçümsenemez. Toplumda demokrasi sistemi yürüyorsa, ekonomik değerlerin ne tekelci yönetimi ve talanı, ne de bireylerin verimsizliğine terki geçerli olabilir. Demokrasiler aşırı kar hırsına da, bireysel ve kurumsal tembelliğe ve sorumsuzluğa da onay vermez. Bu alanda da optimal denge en iyisinden kurulur. Kamusal ve özel ekonomi dengesi er geç optimal noktayı yakalayacaktır. Demokrasiyle ekonomik verimlilik ve gelişme arasındaki ilişki birçok araştırmayla kanıtlanmıştır. Verimli üretim kadar adil dağıtım, uygun yatırım kadar gerekli araştırmalar en iyi demokrasilerde ortam bulur. Üretimin halkın gerçek taleplerini karşılaması arz talep dengesinin kurulmasında temel etkendir. Böylece toplumsal piyasa gerçek anlamda kurulma şansına sahip olur. Öldürücü rekabetlerin yerini yarışma ruhu alır. Krizlerin temel nedenlerinden olan arz talep dengesizliği, fiyat, enflasyon vb finans oyunları asgari düzeyde tutularak çıkış ve çözümler için gücünü ortaya koyar. Sistemsel işsizlik temel çözüm bulur.

Demokratik toplum mücadelesinde gençlik kategorisine daha özgün yaklaşmak gerekir. Gençlik toplumsallaşırken büyük tuzaklarla karşı karşıyadır. Bir yandan geleneksel ataerkil toplum koşullanması, diğer yandan resmi düzenin ideolojik şartlanması altında bocalarken, dinamizmiyle yeniliklere açık bir yapısı vardır. Olup bitenler karşısında son derece toydur. Yaşlı toplumun etkisi altında kendine ne biçildiğini keşfetmekten uzaktır. Kapitalist toplumun baştan çıkarıcı bin bir hilesi karşısında nefes bile alamaz. Tüm bu gerçeklikler gençliğe özgün, tuzaklardan çekici, onun özüne uygun bir toplumsal eğitimi zorunlu kılar. Gençliğin eğitimi büyük çaba ve sabır isteyen bir iştir. Bunun karşılığında dinamizmi ile destanlar yazabilecek ataklığa sahiptir. Amaç ve yöntemi iyi kavradığında başaramayacağı bir iş yoktur. Amaç ve yöntemli yaşamı temel disiplin olarak görüp seferber olduğunda, sabır ve inadı eksik etmediğinde, tarihsel davalara en önemli katkıyı gerçekleştirebilir.

Demokratik gençlik hareketinde böylesi nitelikler kazanmış kadrolar öncülüğünde gelişecek bir hamle, genel demokratik toplum mücadelesinde başarının güvencesidir. Gençliğin dinamizminden yoksun bir toplum hareketinin başarı şansı sınırlıdır. Yaşlıların tecrübesi, gençliğin dinamizmi tarihin her aşamasında kendini hissettiren bir olgudur. İkisinin bağını sağlam kuranların yürüyüşünde başarı oranı her zaman yüksek olmuştur. Günümüz gençliği için yüksek hayaller, ancak toplumsal sistem krizinden nasıl çıkılacağına ilişkin olarak anlam taşıyabilir. Hayalleri olmayan bir gençlik yozlaşmaktan ve yaşamı tümden kaybetmekten ancak gerçek hayallere dönüşle kurtulabilir. Kapitalist sistemin sonul krizi olan kaotik durumu kavramak gençlik için çıkış yapma şartıdır. Bununla birlikte demokratik, cins özgürlüğü ve ekolojik toplum değerlerini özümsemiş olmak tarihsel başarı imkanını ona verecek, bir yandan kendini doğru yapılandırırken özlenen toplumu da yapılandırmada gerçek rolün sahibi kılacaktır. Her şey gençliğin tarihsel toplumsal hamleye yeniden doğru ve yetkin katılmasıyla belirlenecektir.

Demokrasilerin eylem ve örgütleme biçimi de en az öz tanımlamaları kadar önemlidir. Öz tanımlama daha çok amaç aydınlanmasına yol açarken, örgütlenme ve eylem biçimi olmazsa olmaz kabilinden araçların doğru tanımlanmasını gerektirir. Amaç ve araç uyumu, birbirlerini karşılama dengesi doğru çözümlenmeden, demokrasilerde yol almak zordur. Yalnız amaç veya araçlara dayalı demokrasiler tek ayaklı topalı andırırlar. Tek ayakla nereye kadar ve ne güçle yürünebilir?

Demokrasiler en örgütlü toplumu gerektirir

Demokratik örgütlenmenin temel biçimleri olarak en üst düzeyde bir kongreyle, tabanda yerel komünler, kooperatifler, sivil toplum örgütleri, insan hakları ve belediye örgütlenmeleri başta gelenler olarak sıralanabilir. Geniş ve konularına bağlı olarak çok sayıda örgütlenmelere gerek vardır. Demokrasiler en örgütlü toplumu gerektirir. Örgütler toplumsal taleplerin dile getirilmeleri için vazgeçilmezdir. Örgütlenemeyen toplum demokratikleşemez. Siyasal, toplumsal, ekonomik, kültürel tüm alanların kendilerine özgü örgütlenmeleri yaratmaları esastır. Partiler temel siyasal örgütler olarak demokrasilerin vazgeçilmezidir. Sivil toplum örgütlenmeleri sosyal alandaki başta gelen örgütlenme biçimidir. Hukuksal alanda insan hakları, barolar ve vakıflar önem taşır. Ekonomik alanın esas örgütlenmesi ise kooperatifler, çalışma grupları ve birçok kamusal amaçlı ulaşım, ticari, mali ve sinai nitelikte olabilir. Sağlık ve eğitim halkın en çok çözümlenmesi gereken kamusal kurumlarıdır. Sanat ve sporun teşkilatlanması da halkın genel eğitimi açısından vazgeçilmez alanlardır. Köy düzeyinde muhtarlık ve ihtiyar heyetlerini devlet aracı olmaktan çok demokratik araçlar olarak örgütlemek gerekir. Her köy için bir *'halk kültür evi'* zorunludur. Şehirlerde aynı biçimlerden ayrı olarak komünler en taban örgütler olarak anlam bulmalıdır. Yine şehir meclisleri vazgeçilmez bir kurumdur. Şehirler arası belediye birlikleri bölgesel çaplı olarak anlamlıdır. Tüm bu kurumlar ve örgütlenmeler kendilerini en yüksek karar organı olarak ***'Genel Halk Kongresinde'*** temsil edebilmelidir. Genel Halk Kongreleri özgünlüğü olan, her halkın temel sorunlarına çözüm için vazgeçilmez bir örgütlenme modelidir. Halk kongreleri olmadan halk demokrasilerinden bahsedilemez.

Halk kongrelerini ne devlete alternatif ne de devletin bir kuruluşu gibi görmek gerekir. Halkın devleti olmadığı gibi, varolan devletin yerini tutmak gibi bir hedefi de olamaz. Devlet çokça işlendiği gibi, çok eski ve üst toplumun temel örgütüdür. Demokratik tarzda oluşmaz. Geleneksel ve atamalarla yürütülür. Üst toplum kendi içinde bir demokrasi uygulayabilir. Buna üst sınıfların demokrasisi de denilebilir. Devlet için bu bir örtü vazifesi görür. Çoğu Batı cumhuriyet modelinde olan bu demokrasiler devleti esas alır. Önce devlet sonra demokrasi gelir; devlet olmadan demokrasiyi düşünemezler. Halk demokrasisinde ise iktidar devlet bir hedef olarak alınamaz. Devlet olmayı hedefleyen demokrasi kendi eliyle varlığına son vermiş olur. Avrupa'nın modern devletleri ile ABD ve Rusya'nın Sovyet kuruluş dönemlerinde kısa süreli demokrasiler olmuştur. Fakat hemen devlete geçildiğinden, kuruluş dönemi demokrasileri sistemleşmeden kadük kalmışlardır. Tarihte de çoklukla yaşanan durum budur. Üst toplum her zaman demokrasiden korkmuştur.

Günümüz krizinin halk iradelerine ters düşülerek aşılamayacak olması halkın katılım zorunluluğunu getirmektedir. Katılım ise halkın demokratik olmasıdır. Bu ise kongre düzeni olmadan yürümez. Belki 19. ve 20. yüzyıl kapitalist devleti toplum otoritesini halk kongreleriyle paylaşmak zorunda olmayabilirdi. Ama günümüz kriz devletleri halkı karşılarına alarak, halka inisiyatif tanımadan çözümde bir adım ileri gidemezler. Ağır kriz koşulları halkın kapsamlı, kalıcı ve kurumsal katılımını zorunlu kılmaktadır. Dolayısıyla 19. ve 20. yüzyıllarda çok sınırlı anlam bulan halk katılımları günümüz koşullarında ancak kongreleriyle anlam bulabilir. Kongreler bu niteliğiyle ne bir parti ne de bir yarı devlettir. İkisi de değildir; tarihsel koşullardan doğan fonksiyonel halk kuruluşlarıdır. Halklar kapitalizm mezheplerinden –reel sosyalizm, sosyal demokrasi ve ulusal kurtuluş– sonra, devletten daha da uzaklaşarak kongre sürecine girdiler. Devlet tümüyle reddedilmediği gibi, eskisi gibi kabul de edilmiyor. Dolayısıyla belli ilkeler çerçevesinde birlikte toplumsal krizlerin çözümünde yer almaları mümkündür. Devletlerin giderek küçülmeleri, yeni devlet modellerinin devreye girmesi kongre modeline daha da ihtiyaç gösteriyor.

Yine ağır ulusal sorunların yaşandığı ülkelerde kongre modelleri tampon araçlar olarak hayatiyet kazanabilir. Diğer birçok cemaat ve gruplar için de daha alt düzeyde kongreler gereklidir. Her parti, görüş ve inançtan katılımları birleştirme özellikleri, bunlar olmaksızın demokrasilerin yürütülemeyeceğini göstermektedir. Sonuç olarak kongre çözümünü devlet alternatifi olarak değil, tersine devletin de tek başına üstesinden gelemeyeceği ağır sorunlar döneminde aralarında zıtlıktan çok paralellik bulunan çözüm modelleri olarak düşünmek en gerçekçi yaklaşımdır.

Örgüt çokluğu kadar örgüt içi demokrasi de en az genel demokratik kriterler kadar vazgeçilmezdir. Örgütlerin demokratik oluşum ve yönetimleri esastır. Örgütleri demokratik olmayan halkların demokrasileri de olamaz. Dolayısıyla halkın yoğun denetiminde olan, sürekli seçimle –en az yılda bir– yenilenen örgüt demokrasileri genel demokrasilerin en sağlam güvencesidir.

Demokrasilerin eylem tarzını kavramadan, işleyişi geçerli kılmak güçtür. Eylemsiz demokrasi sessiz insan gibidir. Eylem demokrasinin dilidir. Halkın her hareketliliği, örgütlerin her faaliyeti bir eylemdir. Basitten karmaşığa doğru gösteri, toplantı, yürüyüş, seçim, miting, protesto, grev, şartları doğduğunda yasal direnme ve ayaklanmalara kadar eylemler dizisi yerinde ve zamanında sergilenmeden demokrasiler yürütülemez. Özellikle halkın temel talepleri göz ardı edildiğinde, demokrasinin birçok kurum, kural ve amacı tahrip edildiğinde eylemler zorunlu çözüm araçlarıdır. Eyleme geçmeyi başaramayan bir halk ve örgüt demokratikleşemez. Eylem yeteneğini gösteremeyen bir halk ve örgüt aslında ölmüştür. Eylemlerin örgütlerle mümkün olduğu, örgütsüz eylemliliğin boş ve başarısız kalacağı açıktır. Halklar ne kadar örgütlüyse o kadar eylemli olurlar. Eylemleri hep protesto, direniş gibi görmemek gerekir. Sivil toplum eylemlerinin çoğu yapıcıdır. Pozitif eylem anlayışı esastır.

Halkların tercihi her zaman demokratik bütünlükten yana olmayı gerektirir

Halk ayaklanmaları ve savaşları ne zaman gündemleşebilir? Çokça istismar edilen ve hakların aleyhine kullanılan bu temel eylemlerin koşul ve tarzlarını doğru cevaplandırmak, halkların tarihinde en önemli dönemeçleri başarıyla geçmekle mümkündür. Ayaklanma ve savaşlar ancak diğer tüm eylem biçimleri sonuç vermediğinde ve sorunlar köklü çözümsüzlük yaşadığında anlam kazanabilir. Özelikle savaşçı iktidar güçleri zor dışında hiçbir çözüm seçeneği bırakmadığında, halklar köleliğin alçaltıcı etkisi altında yaşamaktansa kendi hayati çıkarları için ayaklanma ve savaşlarını gündeme alma gücünü göstermelidir. Yasalar eşit uygulanmadığında, demokrasinin çözüm rolüne ilgi gösterilmediğinde, tüm barışçıl eylemler boşa çıkarıldığında, ciddi olarak ayaklanma ve halk savaşı üzerinde durma kaçınılmazlaşabilir. Şu iki sınır gereken cevabı verebilir: Devlet demokratik çözüme anlamlı, duyarlı biçimde ilgi ve şans tanımaz, halkın da elinde başka zorlama etkeni kalmazsa, çoğu halklarda görüldüğü gibi az veya çok kanlı ayaklanma ve az veya çok sürekli halk savaşları gündeme girer.

Her savaş ve ayaklanmanın amacı ayrılma değildir; tersine, daha çok demokratik bütünlüğe yol açmaktır. Eskinin ayrı devlet kurma amaçlı ayaklanma ve ulusal kurtuluş savaşlarının dönemi geçmiştir. Devlet amaçlı ayaklanma ve ulusal kurtuluş, sonuçta kapitalist devlete küçük bir ek daha yapmaktır. Bu, halkların hiçbir sorununa çözüm getiremediği gibi daha da ağırlaştırabilir. 22 devletli Arap halkının sorunları herhalde azalmamış, daha çoğalmıştır. Dolayısıyla yeni dönem halk ayaklanma ve savaşları devlet amaçlı olmamak, demokrasiyi öz ve biçim itibariyle tam işletmeyi hedef almakla tanımlanabilir. Esas rolleri böyle konulabilir. Ayrılık ancak kaçınılmaz olursa anlam kazanır. Halkların tercihi her zaman demokratik bütünlükten yana olmayı gerektirir. İki tarafta aşırı ulus milliyetçileri ne kadar ayrılmayı ve şiddeti dayatsalar da, halkların tercihi bu koşullarda en az şiddet ve demokratik bütünlük olmalıdır. Zamanı ve koşulları oluşmadan ayaklanma ve savaşa başvurmak ne kadar tehlikeliyse, başka seçenek kalmadığında başvurmamak da o denli alçaltıcı ve ölümcüldür.

Demokrasiler için diğer önemli bir eylem sorunu da meşru savunma durumunda nasıl davranılacağına ilişkindir. Meşru savunma ancak işgal koşullarında anlam kazanır. Bir halkın üzerinde işgalci, sömürgeci veya daha değişik baskıcı bir sistem kurulduğunda işgal var demektir. İşgali tek başına yabancı bir güç yapabildiği gibi, bazen yarı yarıya yerli işbirlikçilerle birlikte de yapabilir. Bu durumda savunma görevi ortaya çıkar. Hedef işgali kaldırmak, demokrasiyi kurmaktır. Fakat yabancı olgu devrede olduğundan, savunmaya meşru, ulusal demokratik demek daha doğru bir yaklaşımdır. Bu koşullarda yine ayaklanma ve savaş koşulları doğmuştur. Yine de klasik ulusal kurtuluş savaşı esas alınmaz. Ulusal boyut olsa bile, çağın özellikleri gereği geniş demokratik bütünlükler uğruna savunma savaşı demek daha uygundur. Bu tür ayaklanma ve savaşlar şehir ve kırsal alanda ya tek ya birlikte gelişebilir. Birçok Asya, Afrika, Amerika ülkesinde tüm biçimler denenmiştir. Devlet amaçlı olmak yerine demokratik amaçlı olmak, güncel çözüm gerçekliğine daha uygun düşmektedir. Ulusal nitelikte bile olsa, tepede ortak hareket eden işgalciler ve işbirlikçilerine karşı halkların da işbirliği içinde demokratik bütünlük için savaşmaları en doğrusudur. Bu durumlarda diğer barışçıl eylem biçimleri de sonuna kadar uygulanmak durumundadır. Meşru savunmayı daha çok halkın demokratikleşmesini desteklemek, geliştirmek ve korumak amacıyla örgütlemek ve yürütmek esas olmalıdır. Hedef olarak baskıcı savaşçı klikleri alırken, demokratik çözüm muhataplarının varlığını da unutmamalıdır. Tüm devleti, ilgili ulusu karşısına almak doğru bir strateji olmaz. Taktik olarak her yabancıyı, işgalci ulus insan ve kurumlarını hedef almak da doğru olamaz. Hedefleri en dar ve sonuç alıcı kılmak, halkın demokratik çözüm olanaklarını artırmak, varoluşunu korumak esas olmalıdır. Meşru savunma hareketi ve örgütlülüğünün işgal ve çözümsüzlükten sorumlu güçleri yürüttükleri haksız savaşın sürdürülmezliği konusunda ikna edinceye ve demokratik çözüm yoluna çekinceye kadar yoğunlaştırılarak sürdürülmesi mevcut krizden çıkmanın temel aracı olabilir.

Olağanüstü durumların dışında normal koşullarda halkların öz savunma sorunu da göz ardı edilemez. Kriz koşullarında genel güvenlik dışında özgüvenlik daha çok önem kazanır. Devletin klasik güvenlik ölçüleri birçok yönüyle halkın güvenlik ihtiyacına cevap veremez. Devlet iktidarının oligarşik ve diktacı güçlerin eline geçmesi, sınırlı hukuk güvencesini de ortadan kaldırır. Devlet adeta parsellenir. Bir ucu devletçi odaklara bağlı çok sayıda mafya ve çete türer. Halkın üzerinde tam bir terör estirirler. Suçlarda patlama yaşanır. Hak aramada hukuki yollar yerine taşeron güçler tutulur. Hukuk adeta metalaşır. Devletin güvenlik güçlerinin kendileri güvenlik sorunu haline gelir. Kriz süreçlerindeki birçok ülkede günümüzde yaşanan bu tür güvenlik sorunları karşısında öz savunma kaçınılmaz bir gereksinim haline gelir. Öz savunma güçlerinin kurulması gerekir.

Halk savunma güçlerini devlet karşıtı veya alternatifi bir kuvvet olmaktan ziyade, devletin sağlamadığı, yetersiz kaldığı, hatta nedeni olduğu temel güvenlik ihtiyacını karşılama güçleri olarak değerlendirmek daha doğrudur. Halk savunma birlikleri klasik gerilla veya ulusal kurtuluş ordusu değildir. Halk kurtuluş gerillası veya ulusal kurtuluş ordusu ağırlıklı olarak iktidar ve devlet hedeflidir. İktidar sorununu çözmek isterler. Halk savunma birliklerinin özel bir devlet ve iktidar hedefi –objektif zorunluluklar dışında– olamaz. Esas görevleri halkın yasal, anayasal haklarının çiğnenmesi doğduğunda ve yargı görevini yapmadığında korumaya çalışmak, demokratikleşme çabalarına güvence olmak, saldırılar karşısında direnmesine öncülük etmek, kültürel ve çevresel varlığını korumak gibi özetlenebilir.

Halk savunma birlikleri kent ve kırsal alanlarda uygun birlikler halinde örgütlenebilir. Bir nevi halk koruma milisleri de denebilir. Yerel emniyet güçlerinin yerine getiremediği görevlerde rol oynayabilir. Kriz koşullarının sürekli toplumsal yapıları çözmesi, artan kargaşa ortamı öz savunmayı halkların varlığı ve özyönetimleri açısından hayati bir konu haline getirir. Krizden demokratik çözüm yollarıyla çıkış aranırken, bu süreçle ayrılmaz bir bütünlük içinde artan güvensizlik ortamından da halk savunma güçleri ile çıkış yapılabilir.

"Demokratik örgütlenmenin temel biçimleri olarak en üst düzeyde bir kongreyle, tabanda yerel komünler, kooperatifler, sivil toplum örgütleri, insan hakları ve belediye örgütlenmeleri başta gelenler olarak sıralanabilir. Geniş ve konularına bağlı olarak çok sayıda örgütlenmelere gerek vardır. Örgütler toplumsal taleplerin dile getirilmeleri için vazgeçilmezdir. Örgütlenemeyen toplum demokratikleşemez."

"Yasalar eşit uygulanmadığında, demokrasinin çözüm rolüne ilgi gösterilmediğinde, tüm barışçıl eylemler boşa çıkarıldığında, ciddi olarak ayaklanma ve halk savaşı üzerinde durma kaçınılmazlaşabilir. Şu iki sınır gereken cevabı verebilir: Devlet demokratik çözüme anlamlı, duyarlı biçimde ilgi ve şans tanımaz, halkın da elinde başka zorlama etkeni kalmazsa, çoğu halklarda görüldüğü gibi az veya çok kanlı ayaklanma ve az veya çok sürekli halk savaşları gündeme girer."

KADRO KENDİNİ SÜRECİN ÖZELLİKLERİNE UYGUN KILANDIR

Kadronun kim olduğunun netleştirilmesi gerekir. Soru sormak ve aynı şekilde bunun cevabını kendi kişiliklerimizde vermek durumundayız. Parti üyesi eşittir kadro tanımı doğru bir tanımlama değildir. Her dönemin kendine özgü koşulları var. Örneğin ideolojik mücadele döneminde hareketin kendi önüne koyduğu belirli amaçlar ve hedefler vardır; kadro, o amaçlara ulaşmak durumundadır. Dönemin temel karakteristik özelliği, adı üzerinde ideolojik mücadeledir. İdeolojik mücadele döneminin kadrosu iyi bir propagandacı olmak zorundadır. Çünkü ideolojik mücadele, aynı zamanda bir propaganda işidir. Yanlış görüşlere karşı mücadele etmek, onları devrimci ideolojiyle mahkum etmek, o ideolojileri geriletmek ve doğru devrimci ideolojiyi halk kitlelerine götürmek, dönemin temel çalışması olma özelliğini taşır. Bu açıdan da propagandacı olmak, en temel kadro özelliği olarak ortaya çıkar.

Başkan'ın o dönem kadrosunu tanımlarken belirttiği bir şey vardı: *"Halk, dönemin kadroları olarak adlandırılan propagandacıların ne söylediklerine değil, daha çok nasıl yaşadıklarına bakıyordu."* Propagandacı ve ajitatör, sadece doğru devrimci görüşlerin propagandasını yapan, onları başkalarına taşıran, benimsetmeye çalışan insan değil, aynı zamanda söylediğini yaşayan insandır; düşünce ve eylemi kendi kişiliğinde somutlaştıran kişidir. Bu açıdan teoriyle pratik birliği, bir propagandacının davranışında çok büyük önem taşır.

Örgütçülük de bir karakter olarak öne çıkar. Profesyonel devrimci örgüt ilişkilerinin ortaya çıkmadığı koşullarda, kadronun örgütçü yeteneklerinden söz etmek çok zordur. Çünkü ortada örgüt yoktur. Apocu hareket '73 başında şekillendi, hemen hemen ilk adımlarını attı. 1973-76 dönemi, ağırlıklı olarak Türkiye koşullarında, üniversite çevrelerinde gelişen bir hareketti; dar bir kadro hareketiydi. Bu kadrolar, ağırlıklı olarak teorik araştırma ve inceleme yapıyorlardı, teorik birikim ediniyorlardı. Burada öne çıkan en temel özellik, bunların iyi bir araştırmacı olmalarıydı. Araştırmak, incelemek, kaynaklara ulaşmak, giderek Kürdistan Devrimi'nin teorisini oluşturmak, devrimci teorinin oluşturulmasına en geniş ölçüte katkı sunmaktı. Burada örgütçülük yoktur. Örgütçülük nasıl ortaya çıkar? Araştırma ve inceleme faaliyetini sistemli bir biçimde yürütmenin kendisi, en iyi örgütçülüktür. Bu açıdan dönemin bu faaliyetini en görkemli yürüten kişilik, ***Başkan Apo***, onunla birlikte ona en yakın düzeyde araştırma ve inceleme faaliyetini yürüten ***Mazlum*** ve ***Hayri*** arkadaşlardır. Gerçekten de bunlar mükemmel birer araştırmacı, inceleyicidirler. Kürdistan Devrimi teorisinin oluşturulması bunların faaliyetlerine bağlıdır.

Dönemin grup ilişkileri, adı üzerinde bir grup ilişkisi, bir amatör ilişkidir. Profesyonel örgüt ilişkisi değildir, çünkü ortada bir profesyonel örgütlenme yoktur. 1975-77 dönemi, araştırmanın belli ölçüde sonuçlandırıldığı ve bunların pratiğe aktarıldığı dönemdir. Yani ideolojik mücadele dönemidir.

Kürdistan tarihi, bir örgütsüzlük tarihidir. O açıdan da en zor iş, Kürdistan'da örgütlenme yeteneğini geliştirmedir. Zaten hareketi en çok zorlayan olgu da budur. Örgütlenme yeteneğinin zayıflığı, kadronun örgütçü yeteneklerini fazlaca geliştirememesi, bu konuda yeteneklerinin neredeyse tümüyle dumura uğramış olması, Kürt insanının en büyük zaafını oluşturuyor. Bunun kaynağında, Kürdistan'ın hep yabancı egemenlik altında olması, yabancı egemenliğin de hükmünü sürdürebilmek için toplumun iç dinamiklerini tümüyle parçalaması, toplumu tümüyle örgütsüz kılması gerçeği vardır.

Örgütsel alan, her konuda temel belirleyici alandır

Her toplumda egemen sınıf iktidar olmak ister. Kürdistan'da egemen sınıfların iktidar olması diye bir durum söz konusu değil. Egemen sınıflar, hep yabancılara işbirlikçilik ve uşaklık etmişlerdir. Bu açıdan bakıldığında yabancı egemenlik, bunlarla sınıf olarak bile ilişkiye geçmemiştir. Cumhuriyet döneminde Kürt egemen sınıflarıyla olan ilişki, örgütlü bir sınıf olarak kendileriyle ilişki değildir, tek tek ilişkidir. Birey olarak Türk egemenleriyle ilişkiye geçmişlerdir. Her parti içinde Kürt vardır. Türk parlamentosuna bakın; MHP'nin, CHP'nin, ANAP'ın, DYP'nin vb sağdan sola bütün partilerin içinde Kürtler vardır. Yani her yerde Kürt işbirlikçisi var. Bu, Kürt egemenlerinin, kendi içlerinde bile örgütlü olmadıklarını çarpıcı bir biçimde ortaya koyar.

Halka gelince; halk, tümüyle örgütsüzdür. Egemenlik denildiğinde, biraz da iktidar olgusu akla geliyor. Önderlik boşuna karılaştırılmış erkek gerçeğinden söz etmedi. Bu, iktidar zemininden kovulmuş erkek tipi olmayı ifade ediyor. Erkeğin, hükmünü konuşturduğu yegane organ ailedir. Dışarıda tüm iktidar mevzilerinden kovulurken, son iktidar mevzisi olarak aileye sarılma, aile üzerinde de kadın ve çocuk üzerinde egemenlik kurma, Kürt erkeğinin tipik özelliğini oluşturuyor. Bu da en çarpık iktidar biçimidir. En çirkin iktidar biçimidir. Kürt'ün trajedisi burada yatıyor.

Örgütsel açıdan baktığımızda; örgüte yaklaşımımızda, örgüt ilişkilerine yaklaşımımızda daha çok grupçu eğilim var. Yani küçük ilişkilerle yetiniriz. Grupçuluk, aile geleneğinden kaynaklanıyor. Aile içerisinde sıkışma sonucunda edinilen alışkanlıkların örgüt ortamında sürdürülmesidir grupçuluk. Bizde bunlar yaygın olarak var. Profesyonel örgüt ilişkilerine gelişte ciddi zorlanmalar oluyor. Bunda tecrübesizliğin olduğu bir gerçek. Tarihsel örgüt deneyiminin olmaması olgusu da bir gerçek. Yani dayanacağınız bir miras yok. Bu da anlaşılabilir bir durum. Bunlar zorlayıcı etkenler, ama öte yandan PKK tarihine bakıyorsunuz, otuz yıllık bir örgütlenme tarihi var. Ortaya çıkardığı zengin bir birikim var. Dolayısıyla biz bu örgütsel tecrübeyi edinebilir, amatörlüğümüzü aşabilir, örgütlenme konusunda da profesyonel devrimciler haline gelebiliriz; bunun imkanları var. Ama bu konuda ısrarla kendimizi dayatmamız söz konusu. Aslında kendimizi dayatmadan söz ederken, aile gerçeğimizi dayatıyoruz. Aile ilişkilerini partiye dayatmak,aşiret ilişkilerini, kabile ilişkilerini dayatmak demektir. Napolyon'un, zafer için neyin gerekli olduğuna ilişkin belirlemesi "para, para, para" dır. O oldu mu, zafer kazanmak hiç de mesele değil. Lenin, hep örgütsel ilişkiden söz etti; "örgütsel ilişki, örgütsel ilişki, örgütsel ilişki" dedi. Önderlik de buna vurgu yapar. Örgütsel ilişki, zafer kazanmanın en temel özelliği olarak karşımıza çıkar. Dolayısıyla örgütsel düzey kazanmak, örgütsel ilişkide derinleşmek, en temel kadro özelliği olarak ortaya çıkıyor. Çünkü topluluğun hastalığı burada.

Amatörlük, özü itibariyle aslında bir işi zevk için yapmaktır. Yani bazılarının hobileri olur, hobi için yapmaktır. Amatörce yapılan iş, biraz da boş zamanlarının verildiği iş anlamına gelir. Profesyonellik ise, bir işi meslek olarak benimsemektir; yani devrimciliği bir meslek olarak benimsemek, profesyonel devrimci olarak ortaya çıkmak demektir. Devrimciliği meslek olarak benimsediğinizde, artık boş zamanlarınızı değil, tüm vaktinizi, tüm ömrünüzü böyle bir faaliyete adamış olursunuz. Lenin'in Menşeviklerle çatışması en çok örgütsel alanda olur. Program konusunda anlaşırlar. Ama sıra örgütlenme ilişkisine geldiğinde, temel çatışma noktası ortaya çıkar. Demek ki örgütsel alan, belirleyici alandır. Düşmanı da yenmenin temel alanı örgütsel sahamızdır. Halkı örgütleyebilme gücümüzdür. Halkı örgütleyip düşmanın karşısına çıkarabilme gücümüzdür. Düşmanda örgütsüzlüğü geliştirirken, kendi örgütlülüğümüzü geliştirmek, zafer kazanmamızın en temel koşuludur.

Başkan Apo, ideolojik mücadeleyi ve örgütlenmeyi tipik bazı gerçekliklerle izah ederdi. Örneğin düz bir ovada su arıyorsunuz, su çıkarmak istiyorsunuz. Önce suyun bulunduğu yeri tespit etmeniz gerekir. Suyun yerini tespit ettiğinizde muhtemelen kaç yüz metre derinlikte su bulunabileceğini belirleyebiliyorsunuz; ondan sonra toprağı kazıyorsunuz. Belirli bir derinlikten sonra su üste çıkar. Su çıkarmak, aslında halkı bilinçlendirmektir. Ortaya çıkan su, aslında halkın kendisidir; potansiyeldir, enerjidir. Suyu kendi başına bırakırsanız ne olur? Çevresini bataklığa dönüştürür. Demek ki, bilinçlendirmek, ama örgütsüz bırakmak, topluluğu bir bataklığa çevirebilir. Dolayısıyla sudan yararlanabilmeniz için kanal açmanız gerekir. Kanal açarsanız, çölü cennete dönüştürebilirsiniz.

Bizde kişinin büyümesi kişinin özgürleşmesi demektir

Dönemin kadrosu nasıl olmalıdır? Bunu nasıl sağlayacak? Her kadro buna doğru cevaplar verebilmelidir.

Şu an dönem kadrosunun en temel özelliği, çok yönlü olabilmesidir. Her şeyden önce gerçekten iyi bir asker olmak gerekir. Yani meşru savunma silahını mükemmel bir biçimde kullanabilmelidir bütün kadrolar. Bu anlamda iyi bir asker olacak, iyi bir gerilla olacak. İkincisi, iyi bir örgütçü olacak. Yani kitlelerle bağ kurabilecek, halkın en geri kesimlerine kadar inebilecek, gerektiğinde onların içinde eriyebilecek. İyi bir propagandacı olacak; örgütlemek için propaganda yapmak gerekli. Serhildan hareketi var; serhildanda halkı ayaklandırabilecek en temel olgulardan biri ajitasyondur. Dolayısıyla iyi bir ajitatör olacak. Demek ki ajitasyon faaliyetlerinde derinleşecek, ajitasyonun nasıl yapıldığını bilecek. Mesela haksızlığı mükemmel bir biçimde işleyecek. Kitlelerin ruh hallerini iyi anlayacak. Dolayısıyla aslında iyi bir psikolog olacak. Müthiş bir direnişçi olacak. Kendisi disiplinli olacak, kendisi yaşamın her alanında örgütlü olacak. İyi bir gözlemci olacak. Dünyaya sağlam bir bakış açısına sahip olacak. Çelişkileri iyi görebilecek, onları çözme sanatında ustalaşacak. Tabii insan kazanma sanatında ustalaşacak, beyinleri ve yürekleri fetheden biri olacak. Bunun için de muazzam bir bilinç hazinesi olacak. Yani sosyalist ideolojiyle, devrimci ideolojiyle, Apocu ideolojiyle müthiş ölçüde kendisini donatacak.

Kadronun temel özellikleri üzerinde dururken, bu özellikleri tayin eden gücün, halkın genel mücadelesinin ihtiyaçları olduğunu söylemek gerekir. Bu da yeni stratejiye bağlı. Strateji, mücadelenin genel hedeflerini ortaya koyar. Yeni stratejimiz sadece bir Kürt stratejisi değil, bir bölge stratejisidir; Ortadoğu birliğini esas alan bir stratejidir. İhtiyaçları bu belirler. Kadro ihtiyacını tayin edecek olan budur. Dolayısıyla bizim kadromuz, böylesine bir ihtiyaca göre kendisini geliştirmiş bir kadro olmak durumundadır. Kendimizi bu temelde şekillendirmek zorundayız.

Bizde kişinin büyümesi, kişinin özgürleşmesi demektir. Özgürleşme, aslında biraz da kapsayıcı olmayla bağlantılıdır. Tüm insanlığın kurtuluşu, tüm baskı ve sömürü ilişkilerinden arındırılışını amaç edinen bir yaklaşım, müthiş bir özgürleşmeyi beraberinde getirir. Yani özgürleşme, biraz da hedefin büyütülmesine bağlıdır. Demek ki birey, amaçta tam bir netliği yakalamak zorunda. Stratejiyi benimsediğimizi söylüyoruz. Bu konuda yalan söylemeyeceğiz. Yeni stratejide tam bir netleşmeyi sağlayacağız. Bu konuda kafalar aydınlık olacak. Yeni stratejide netleşme sağlandı mı, orada derinleşme ortaya çıkar. Stratejide netleşmenin sağlanması demek, buna paralel olarak benim nasıl bir militan olmam gerektiğinin de ortaya çıkması demektir.

Genelleşme, evrenselleşme, yani darlıktan kurtulma, dönem militanının en temel özelliği olarak ortaya çıkmak zorunda. Dar ulusal, sınıfsal bakış açısından kurtulacak; daha genel bir bakış açısı kazanacağız. Kadın gözüyle dünyaya, gerçeğe bakabilmek önemlidir. Bu, özgürlükçü bir bakış açısıdır. Yine ulusal bencillikten kurtulmak, bütün halkların çıkarlarını düşünebilecek ölçüde bakmak önemlidir. O açıdan sonuna kadar enternasyonalist olmak önemli. Bir dönemin Rus halkı, gerçekten dünya halklarının öncüsü durumundaydı. Ekim Devrimi'yle böyle bir öncülüğü ele geçirmişti. Şimdi bizim önümüze koyduğumuz "Demokratik Ortadoğu Birliği" stratejisi, Kürt halkını öncü bir halk düzeyine yükselten stratejidir. Hepimizin kendisini böyle bir misyonla yüklemesi çok önemli. Kürt'ün doğası da buna uygundur. Ortadoğu zemini ve özellikle de Mezopotamya, kültürlerin iç içe geçtiği, kaynaştığı bir yer. Saf bir Kürt kültürü yoktur. Kürt kültürünün içinde bütün kültürlerden bir alaşım var; Fars kültürü var, Türk kültürü var, Arap kültürü var, Asuri-Süryani kültürü var. Dolayısıyla Kürt'ün milliyetçi olması, bu yönüyle de mümkün değil. Her halktan alabilen ve her halka bir parça verebilen, asla milliyetçi olamaz. Bu açıdan Kürt halkının milliyet-

"Kürdistan tarihi, bir örgütsüzlük tarihidir. O açıdan da en zor iş, Kürdistan'da örgütlenme yeteneğini geliştirmedir. Zaten hareketi en çok zorlayan olgu da budur. Örgütlenme yeteneğinin zayıflığı, kadronun örgütçü yeteneklerini fazlaca geliştirememesi, bu konuda yeteneklerinin neredeyse tümüyle dumura uğramış olması, Kürt insanının en büyük zaafını oluşturuyor. Bunun kaynağında, Kürdistan'ın hep yabancı egemenlik altında olması gerçeği vardır."

çi bir karakteri yoktur.

İlkel milliyetçilik, Kürt halkının bir karakteri değildir, Kürt egemen sınıfının temel özelliğidir. Bu, Kürt halkını bölünmüş ve parçalanmış bir halk halinde tutmaktadır. Bir piyon olarak kullanılan Kürt egemen sınıflarının durumu budur. Kürt halkı, en enternasyonalist halklardan biridir. Israrla devlet kurmaktan kaçınması biraz da bu anlama geliyor. Kürtler aslında devlet sahibi olmak istemiyorlar. Kürt'ün bir özeliği de o. Devletin kötülüğünü belki de en fazla gören halklardan biri; bu açıdan devlet sahibi olmak yerine, devleti ortadan kaldırmayı esas alan bir halk. Gerçek özgürlük misyonunu yüklenmiş bir halk olarak ortaya çıkmanın anlamı budur. Devleti ortaya çıkarmak yerine, halkın kendisini bizzat iktidar yapmak önemli. Üçüncü alan, sivil toplum, bir yığın örgütlenme demektir. Kooperatiften tut derneklere, insan hakları kuruluşlarından tut sportif faaliyetlere, ekonomik alandan tut sosyal faaliyetlere, hukuksal boyuta kadar değişik sivil toplum örgütleri kurmak, böylelikle bir yandan baskı gücü oluşturmak, halkı, devlete ihtiyaç duymaksızın kendini her alanda idare edebilecek bir konuma yükseltebilmek, sivil toplum örgütlenmesinin özünü oluşturur. Bizim gücümüz, biraz da bu alanı esas almamızdan, bu alanda derinleşme istemimizden kaynaklanıyor. Kadro, üçüncü alanı örgütleyebilecek ve bu anlamda sivil toplum örgütlenmesini derinleştirebilecek bir kadro tipi olmalı. Yeni dönemin kadrosunun temel özelliklerinden biri de bu olmalıdır. Kürtler bu konuda müthiş hazır bir potansiyel.

Apoculuk bir direniş hareketi Apocu kadro da direniş kadrosudur

Kadro, büyük bir direniş abidesidir. Kendi eksikliklerine karşı müthiş direnişçidir. En ağır düşman baskısı altında bir direnişçidir; ser verip sır vermez. Hele hele halka zarar verecek en küçük şeyden kaçınır. Bu konuda oldukça ilkeli davranır. 12 Eylül koşullarında yakalandıklarında, cezaevlerinde bazı arkadaşlarımız isimlerini bile vermediler. Kabadayılık yapmak için mi? Hayır, ilkesel davrandılar; halka zarar vermemek için, örgüte zarar vermemek için. Orada direniş geneldi, çözülme kısmiydi. 12 Eylül sonrasındaki süreçte mücadelenin büyümesiyle birlikte yakalananlar açısından bakıldığında, çözülme geneldir, direniş bir ayrıntıdır. Poliste direnen, sır vermeden cezaevine giren insan sayısı çok sınırlıdır; çoğu çözülmüştür ve üstelik hiçbir şey olmamış gibi cezaevinde tutuklu yapısının içerisine girmiştir. Geçmişte, çözül de git tutukluların içine, seni kabul eder mi? Hain damgasını yersin. Demek ki bunu da ortadan kaldırmak lazım. Mazlum arkadaş cezaevine düştüğünde, uzun süre farklı bir kimlikle kaldı, kendi kimliğini söylemedi. Kemal Pir arkadaşa, "seni sınırdan kim geçirdi?" diye soruyorlar. "Tanımıyorum, kaçakçılar geçirdi; isimlerini bilmiyorum, bilsem bile söylemem" diyor. "Peki sen onları tanımıyorsun, onlar da seni tanımıyor muydu?" diye soruyorlar. Kemal arkadaş, "nasıl tanımazlar; ben Kemal Pir isem, beni tanımak zorundadırlar" diyor. Devrimci olarak kendine güveniyor. Kendini tanıtacaksın, kendini eyleminle, direnişinle tanıtacaksın.

Apoculuk bir direniş hareketi. Apocu kadro da direniş kadrosudur. Partimiz boşuna *"direniş zafere, teslimiyet ihanete götürür"* demedi. Örgütsel yeteneklerimizin geliştirilmesi konusunda zayıflıklarımız var. Direnişi o sahada göstermek gerekiyor. Benim yeteneklerim var, bunları ayaklandırmam için bir şeye ihtiyacım var, dolayısıyla istemem lazım. "Eğer içtenlikle istersen, bütün evren senin hizmetine girer." Bizde istek, tutku zayıf. İran topraklarında geçen bir Kürt hikayesi var; Ferhat ile Şirin. Ferhat'a, Şirin'i almak istiyorsa dağı delip su getirmesi gerektiği söylenir. Ferhat hiçbir şey söylemez, alır eşyasını girişir dağı delmeye ve sonunda bunu başarır.

Demek ki bir şeyi içten istiyorsanız, onu bir koşul olarak ele almazsınız, gerekli bir iş gibi değerlendirirsiniz; dağ delmeye girişirsiniz. Bizim tutkuyla bağlı olduğumuz şey nedir? Halkların özgürlüğüdür. Bu, yüce bir idealdir. En yüce ideal, halkların özgürlüğüdür. Ortadoğu, bir halklar cennetidir. Yeniden bu cenneti yeşertebilmek, bunun için her şeyini verebilmek önemli. Bunun için fedai oluyorsun, bunun için kendini veriyorsun. Kendini verirken yarattığın var. Aslında vermek, yaşatmaktır, yaratmaktır. Vermek, yok olmak değildir, zenginleşmektir. Verebilmek için zengin olmanız lazım; zengin değilseniz ne vereceksiniz, yoksulluk paylaşılamaz. Yoksul yokluğu paylaşır, yokluk da paylaşılmaz. Zengin verebilir, paylaşabilir. Maldan mülkten vermediğinize göre ne vereceksiniz? Ölçü vereceksiniz, ahlak vereceksiniz, terbiye vereceksiniz, örgüt vereceksiniz, bilinç vereceksiniz. Bunların hepsi zenginliktir. Bunları kendinde yarat ki veresin. Sen örgütçü yeteneklerini bir başkasına aktardığında sende bir azalma ortaya çıkar mı, hayır. Ama bir başkasında aynı örgütsel ölçüler gerçekleştirdiğinde sen, iki tane 'sen' oluyorsun. Bir başkasında kendini gerçekleştiriyorsun. Zenginleşme budur, kendini bir başkasında gerçekleştirmedir. Agitleşme ve Zilanlaşma, Zilan'ın bir başkasında gerçekleşmesi, Agit'in bir başkasında gerçekleşmesidir. Demek ki zenginleşebilmek için önce zengin olmak gerekir. Bu da sermaye demek değildir. Zenginleşmek, Apocu kadronun en temel özellikleriyle, Apocu önderlik özellikleriyle donanmak demektir.

Burada hep esas alınan yaşamdır. Apocu kadronun dönem açısından en temel özellikleri fedai özellikler olmak durumundadır. Biz fedaiyi, yanlış bir biçimde "ölüme hazır olan insan, can veren insan" olarak tanımlıyoruz. Halbuki fedai, yaşama en yakın duran insandır. Yaşamın en uzağında duran değil, yaşamın sırrını çözen insan fedaidir. Sırlarının bilincinde olduğu için de onunla bütünleşebilen insan fedaidir. O açıdan yaşamı sevebilen, onunla bütünleşebilen insan fedaidir. O anlamda yaşama dört elle sarılmak gerekir. Önderlik, Kürt dilinde 'kadın' ile 'yaşam' sözcüğünün aynı anlama gelmesinin çok önemli bir tesadüf olduğunu söyledi, ama büyük anlam da ifade ettiğini belirtti. Kadın gerçekten yaşamdır ve dolayısıyla Kadın özgürlük hareketiyle buluşmak, onun ilkelerini benimsemek, kadın ve erkek olarak yaşamla bütünleşmek lazım. Dolayısıyla dönemin kadrosu, Kadın özgürlük ideolojisini derinliğine benimseyen, onun toplumu değiştirebilme gücünü çok derinden kavrayabilen biri olarak ortaya çıkabilmelidir.

Bizim gücümüz biraz da buradan ileri geliyor. Kadın özgürlük hareketi, geçmişte kimilerince neredeyse partiyi zayıf düşüren bir hareket gibi algılandı. Ortaya çıkan bazı sorunlar oldu kuşkusuz, ama sorunlar genelde Kadın hareketine bağlanmak yerine, bazı kişiliklere bağlanmak durumundaydı. Önderlik, kadın rengini parti ortamına, mücadele ortamına yansıtmaktan, partiye kadın renginin egemen olmasından söz ediyordu. Biz bunu yeterince anlayamıyorduk, ama şu anda ortamımıza baktığımızda, bu rengi görebiliyoruz, bu renk yansıyor. Belki tüm çeşitlilikleriyle, tüm zenginlikleriyle yansımıyor,

"Kadro, büyük bir direniş abidesidir. Kendi eksikliklerine karşı müthiş direnişçidir. En ağır düşman baskısı altında bir direnişçidir; ser verip sır vermez. Hele hele halka zarar verecek en küçük şeyden kaçınır. Bu konuda oldukça ilkeli davranır. 12 Eylül koşullarında yakalandıklarında, cezaevlerinde bazı arkadaşlarımız isimlerini bile vermediler. Kabadayılık yapmak için mi? Hayır, ilkesel davrandılar; halka zarar vermemek için, örgüte zarar vermemek için."

hala onun için adım atmak, onun için yol kat etmek gerekiyor ama bir renk var. Apocu hareketin güzelliği ve onun yenilmezliğinin en temel ölçütlerinden biri budur. Bu, yenilmezlik ölçütüdür. Çünkü yeniliktir, çünkü yaşam buradadır, çünkü gelişmenin sırrı buradadır. Bu sırrı çözen, zaferin yolunu aydınlatmış demektir. O açıdan Kadın özgürlük hareketine doğru yaklaşım, onu doğru anlama, onunla bütünleşme, dönem kadrosunun en temel özelliği olarak ortaya çıkmak zorunda. Beritanlaşma, bu açıdan önemli. Beritan, aynı zamanda ilkel milliyetçiliğe, dar ulusal ve sınıfsal bakış açısına karşı, erkek egemenlik sisteme karşı mücadelenin adıdır. Beritanlaşmayı kadında ve erkekte yakalamak zorundayız.

Kavramlar anlaşılmayı kolaylaştırırlar. Devrimcilik, profesyonellik, kadro, birer kavramdırlar. Yine tasfiyecilik de bir kavramdır. Fakat düşman saldırılarına, hareketi yok etme girişimlerine tasfiyecilik adını vermek doğru değil. Tasfiyecilik, daha çok içte gelişen bir olgu, bir sınıf temeli var. Bizim gibi toplumlarda yaygın küçük burjuva etkiler var. Kürdistan'da örgütsüzlüğün tarihsel etkileri var. Bunlar tasfiyeciliğe zemin oluşturuyor. Demek ki Kürdistan'da ciddi bir örgütlenme mirasının olmayışı, düşmanın Kürt toplumuna örgütsüzlüğü dayatması ve bu konuda sağlanan derinleşmeyle birlikte küçük burjuvazinin karakteristik özelliklerinin hareketin ortamına taşınması, o hareket içerisinde tasfiyeciliğe zemin yaratıyor. Tasfiyecilik, ağır baskı koşullarında kendisini daha fazlasıyla hissettiriyor.

12 Eylül öncesinde örgütsel sorunlarda ciddi bir ağırlaşma görüldü. Biz bunlara tasfiyecilik adını verdik. Şahin'in eylemine provokasyon adını taktık, Şahin provokasyonu. Fakat Şahin tasfiyeciliği demedik. Geri çekilme dönemiyle birlikte, hareket yeniden yükselişe geçmek isterken, tasfiyecilik kendisini ciddi bir biçimde dayattı. Rusya koşullarında da böyledir. Mesela Rusya koşullarında tasfiyecilik, 1907 yıllarından itibaren başlar; yani devrimin gerilediği, karşı devrimin atağa geçtiği, devrimci hareket içerisinde yalpalanmaların ağır bir biçimde ortaya çıktığı koşullarda tasfiyecilik etkisini çok daha ağır bir biçimde gösterir. Böylesi dönemlerde yalpalayıcı, kararsız eğilimler ortaya çıkar. Devrimci örgütü bir başka örgüt biçimine dönüştürmek, tasfiyeciliğin özü olarak gelişir. Tümüyle yok etmek, ortadan kaldırmak tasfiyecilik değildir. Mesela proleter bir örgütü bir küçük burjuva örgüte dönüştürmek, en büyük tasfiyeciliktir. Bu yönüyle kendi geçmişimizi sorgulayalım. "Ben partileşemedim, katılımı doğru sağlayamadım, şu kadar yetersiz kaldım, şu kadar emekçi sınıf dışı özelliklerle örgüt ortamında kendi gerçekliğimi sürdürdüm, kendimi konuşturdum" derken, aslında "şu kadar tasfiyeciliği dayattım" diyoruz. Bu noktada partiyle aramızda ciddi bir mücadele var. Bu, niyetlerimize bağlı bir şey değil. Biz niyetlerimizle partiye bağlıyız. Ama pratik duruşumuzla, kişilik özelliklerimizle, tavrımızla, davranışımızla, aslında örgütle bir mücadele halindeyiz.

Yükselme dönemlerinde tasfiyecilik doğmaz. Yükselme döneminde küçük burjuvazi en öndedir. Herkes devrimcidir ya, o herkesten daha fazla öndedir. Gerileme dönemlerinde; karşı devrimin saldırıya geçtiği, devrimin savunmada olduğu koşullarda yalpalamalar başlar ve küçük burjuvazi en önden en arkaya geçer ve ortalığı telaşa boğar, kararsızlığı, kaypaklığı, korkaklığı yayar, istikrarsızlığı örgüt içine sokar ve örgütü dağıtmaya çalışır. Biz bunları gördük. Uluslararası komplonun hemen ertesinde örgüt içerisinde yalpalanmalar ortaya çıktı, tasfiyeci eğilimler kendisini çok ciddi biçimde gösterdi. Bunları kişilere bağlamak yeterli değildir. Dönem, sınıf karakteri, kişilik özellikleri önemli. Mesele falan kişinin meselesi değil, bir sınıf meselesidir.

Başlangıçta amatör yaklaşımlardan kurtulamayanlar, sonra ilkelliğe düşenler ve ilkelliği de aşamayanlar, en zor süreçlerde birer tasfiyeci oluyorlar. Yoksa tasfiyecilik birden ortaya çıkmıyor. Mesele, kopup kopmama meselesi de değil. Biz kadro ölçüsünü nasıl ele alıyoruz? "Örgütten kopuyor muyuz? Kopmadığımıza göre bizden daha fazla örgüte bağlı insan düşünülebilir mi?" biçiminde ele alıyoruz. Bunu bir ölçü olarak ele almak, en tehlikeli biçimde parti ölçülerini muğlaklaştırmak demektir. Aslında örgüt ölçüleri bellidir. Biz bu ölçüleri gizliyoruz, bunların üzerini örtüyoruz; yeni ölçüler ortaya koyuyoruz. Örgütten kopmuyoruz, bunu bir ölçü yapıyoruz. Önderlik, "ölçü başarıya göre olur" diyordu. Yani başarı varsa ölçülere uygundur denilebilir, yoksa ölçülere uygun denilemez.

"İnsan, hayallerinin büyüklüğü ölçüsünde özgürdür"

Özeleştiri, kendindeki eksikliği açığa çıkarmadır. Açığa çıkarma, temizlenme demektir. Başkan, "hayvanlaşmanın eşiğine gelmiş Kürt gerçeği" dedi. Ama bugünkü Kürt insanı, gerçekten insanlığın temiz soluğudur. İnsanlık için temiz bir soluğa dönüşmek önemlidir. Pratiğin içinde olan insan kirlenir. Onun için özeleştiri, sürekli olmak zorunda. Pratiğin içinde olmayan insan tertemiz kalır. Ama öyle bir temizlik yerin dibine batsın. Eylemin içindeki insan kirlenir. Onu arındırmanın yolu, sürekli özeleştirel bir yaklaşım sergileyebilmektir. Fakat bu, her an için özeleştiri vermek vereceğiz anlamına gelmiyor. Sürekli özeleştiri veren insan, sağlıklı bir insan değildir. Her an hata yapabileceğini bir olasılık olarak değerlendirmek, ama en az hata yapmaya çalışmak, devrimci bir yaklaşımdır. Kişi hata yapabilir, ama bir hatayı ikinci kez tekrarlayan kişi, kesinlikle devrimci değildir. Bizde hep bir tekrar var. Burada devrimci özellik kayboluyor. Bir olumsuzluğun süreklileştirilmesi demek, bir hatanın hep tekrar ve tekrar yaşanması demektir. Böyle olduğunda partiye karşı bir dayatma ortaya çıkar. Bu, bir sınıf mücadelesidir. Ben bunu yapmakla partiye karşı savaş açıyorum. Partiye karşı savaşan olmaktan çıkıp partinin zafer kazanmaya kararlı bir kadrosu haline gelmek, partiye karşı direniş konumundan çıkıp partiyle birlikte, partinin bir hücresi olarak düşmanlarına karşı direnmek demektir.

İnkarcılığın temel bir özeliği de özeleştiriyi yadsımasıdır. Özeleştiriyi, 'günah çıkarma' olarak tanımladılar. Fakat bu doğru değildir. Önderlik her zaman eleştiri ve özeleştirinin gerekliliğinden söz etti. Biz bunu temel bir kadro özelliği olarak esas alacağız. Şu dönem, bir yükseliş dönemidir. Kitle hareketinde gerçekten bir yükseliş var, bizim kendi ortamımızda bir yükseliş var. Geçmişteki kadar tasfiyecilik, içte yabancı sınıf etkileri bizi tehdit etmiyor. Örgüt yükselişte, kadro da derlenip toparlanma çabası içerisinde. Bu açıdan tehdit değil. Fakat bu, yabancı sınıf etkilerinin ortamımızdan tümüyle silinip atıldığı anlamına gelmiyor. Genel yükselişe bağlı olarak bizde de bir gelişme, güçlenme ortaya çıkıyor. Bunu süreklileştirmek, bu mücadeleyi keskinleştirmeye, süreklileştirmeye, derinleştirmeye bağlı.

Ama biz kendi çocukluk hayallerimizin takipçileri değiliz. Bazı arkadaşlar şunu diyorlar; "ben katılırken çok güzel hayallerle katıldım, fakat buraya geldim, hayallerim yerle bir oldu." Senin hayallerin bu kadar çürük mü? Burası hayal yıkan bir yer değil ki! Çürük olan senin hayallerin. Hayallerin basittir. Sen sırça köşkte oturuyorsun, yani bu kadar basitsin; biri bir taş atıyor, tuzla buz olup gidiyorsun. O zaman senin hayal dediğin şeyler, çok basit istekler, sıradan arayışlardır. İnsan, kolay kolay hayallerinden vazgeçmez. Che'nin çok anlamlı bir sözü var; der ki *"insan, hayallerinin büyüklüğü ölçüsünde özgürdür."* Hayallerin ne kadar büyükse, o kadar özgürsün. Che'nin hayalleri, Latin Amerika devrimiydi. Her yere koşuyordu. Kongo'ya Küba'ya, Arjantin'e, Brezilya'ya vb her yerdeydi. Che bir bakandı, görevini terk etti. Mektup yazdı, bıraktı gitti. Hayalleri vardı, onun peşinden koşuyordu. ****Onun hayali Küba'da bir bakan olmak değildi. Che'nin güzelliği burada değil midir? Fidel'in sorumlulukları daha sınırlı. O, kendini halka karşı sorumlu hissediyor, kendi halkını terk edip gitmiyor. Aslında Fidel de Che'yi izleyebilirdi. Ama sorumlulukları var. Hayaller böyle olur. Yoksa bir diğerinin hayali gibi, rahatlıkla tuz buz olan değil.

Hayallerimiz olmalı. Hayaller, elle tutulacak şeylerin ötesindedir. Hayaller, biraz da ihtiyaçlardır, ütopyalardır. değil. Hayal biraz da şu demek: Açık gözle rüya görebilmek. O zaman ütopyaların senin için bir anlamı olabilir. PKK'nin gerçekten çok ciddi hayalleri var. Demokratik Ortadoğu Birliği, öyle bir şey. Ama aynı zamanda müthiş uygulanabilir bir hedef. Bir hayalin ötesinde, somut uygulanabilir bir tez durumunda. Bunu bir strateji haline getirmişiz.

Bakış açımız değişmek zorunda. Biz neyin peşinden koşuyoruz? Biz, güzelliklerin peşinden koşan insanlarız. Doğru yapma, doğru düşünme, doğru uygulama; bunlar, doğruluğun arayıcısı olduğumuz anlamına geliyor. Biz, güzellik arayışçısıyız. Biz eksiklerimizle uğraşmayı, kendimizdeki doğruları ortaya çıkarmak amacıyla yapıyoruz. Biz gübreliklerle uğraşan insanlar değiliz; gübreleri temizleyen, içindeki cevhere ulaşmak isteyen insanlarız. Kendimizdeki cevheri açığa çıkarmaya çalışıyoruz; biz mücevher arayıcılarıyız, güzellik arayıcıları. Özgür insana ulaşmak istiyoruz. O bir cevher, ona ulaşmak istiyoruz.

Onun için bakış açımız doğru olmalı. Önderliğin bizde aramak istediği şey neydi? Yaşayan yanımızdır. Bir saç telinde bile olsa yaşayan yanımız, hep onu esas aldı, onu arayıp buldu ve oradan tuttu. Biz ise tersini arıyoruz. Çetecilik bunu bizim içimize soktu. Çetecilik hep kötü yanlarımızı öne çıkardı. Halbuki o olumsuzluklar bize ait değil. Benim kendim olmam, bana ait olmayandan kurtulmam demektir. Sınıflı toplum uygarlığının bütün kirleri, bana ait olmayanlardır. Benim 'ben' olmam, bana yabancı olan şeylerden kurtulmam demektir. Mesele eksikliklerden, olumsuzluklardan kurtarmaktır. Yoksa onu öne çıkarıp, onun ne kadar kötü olduğunu el aleme ilan etmek değil. Bu bakış açısı çok önemli. Devrimci hümanizm biraz da budur. İnsan kötü olamaz; insanı kötüleştiren sınıflı toplum gerçekliğidir, bu lanetli mülkiyet düzenidir. Bunu yıkmak gerekir, bu sistemi değiştirmek gerekir. Buna karşı mücadele ediyorsun, yoksa insana karşı değil. O sistemi değiştirerek, aslında insanı değiştiriyorsun. İnsan bozulmuştur,

"Bu, yenilmezlik ölçütüdür. Bu sırrı çözen, zaferin yolunu aydınlatmış demektir. O açıdan Kadın özgürlük hareketine doğru yaklaşım, onu doğru anlama, onunla bütünleşme, dönem kadrosunun en temel özelliği olarak ortaya çıkmak zorunda. Beritanlaşma, bu açıdan önemli. Beritan, aynı zamanda ilkel milliyetçiliğe, dar ulusal ve sınıfsal bakış açısına karşı, erkek egemenlik sisteme karşı mücadelenin adıdır. Beritanlaşmayı kadında ve erkekte yakalamak zorundayız."

düzeltmeye çalışıyorsun. Bu açıdan insanı sağlığına kavuşturmak, sistemi yerle bir etmek, yeni bir sistem yaratmaktır.

Biz yeni bir sistem yaratıyoruz. Bu sistem çıkarsız insan ilişkisine dayanıyor. Hak arayıcılığı, bedel aramalar, "parti beni kucaklamıyor, parti bana ilgi göstermiyor" demelerin hepsi, mülkiyet hastalığıyla, ücretli işçi mantığıyla kafaları karışmışların işidir. PKK bir işçi partisidir, ama ücretli işçi partisi değildir. Sınıfsız bir işçi partisidir. Apocu hareket, sınıfsız toplum hareketidir. Onun içindeki insan, sınıfsız insandır. Böyle bir insan, müthiş bir insandır, her güzellik abidesidir, güzellik arayışçısıdır ve kötülüklere karşı hep yer süpürücüsüdür, put kırıcıdır.

Özgürlükçü insan, değişim ve dönüşümü esas alan insandır

İnsan hiç kötülük hayal eder mi? Hayallerden söz ettiğimiz zaman, hep güzelliklerden söz ediyoruz. Hayaller, ulaşmak istediğimiz güzelliklerdir. Hayal kurmamıza yol açan şeyler nedir? Kötülükler çoktur. Hayaller daha çok ne zaman kurulur? Çok kötülük olduğu zaman. Her yanımız güzelliklerle dolu olsaydı, neyin hayalini kurardık! Somut gerçekliğin kendisi, hayallerin gerçekleşmiş hali olurdu. Fakat şu anda hayallerimiz var ve onları gerçekleştirdiğimiz ölçüde bütün bir insanlığın özgürlüğü için mücadele ettiğimizden söz edebiliriz. O açıdan hayallerden vazgeçmemek gerekiyor. Hayallerden vazgeçmemek demek, güzelliklerle buluşma sevdasından uzak durmamak demektir. Önderliği bizden ayıran en temel özellik –basit bir ilkedir– bizim "böyle yaşanabilir" dememiz karşısında, O'nun "ben böyle yaşamayacağım" demesidir. Soyut yaşarım, ama yine de bu yaşama bulaşmayacağım. Mümkünse seçenek yaratacağım, alternatif yaşam yaratacağım; yaratırsam yaşarım, yaratmazsam soyut yaşarım. İşte Önderliği Önderlik yapan sihirli anahtar burada.

Çocukluk hayallerine dönüp oradan tutmak, onu gerçekleştirmeye çalışmak, coşkudan, heyecandan, tutkudan, kavgadan, mücadeleden vazgeçmemek önemli. Bunlar dipdiri ayakta durduğu müddetçe, insan bin tane örgüt yaratır. İnsan yeteneklerini ayaklandırabilir. Tutkuları ayaklandırmak lazım. Önderlik "sizin en büyük zaafınız, güdülerinizi bastırmanızdır. Ben güdülerimi enerjiye dönüştürüyorum" diyordu. Mesela diyordu "siz cinsellik güdüsünü bastırıyorsunuz, ama ben sizin gibi yapmıyorum. Onu özgür kadın arayışına, özgür erkek arayışına dönüştürüyorum. Kürdistan'da özgür kadını yaratmaya dönüştürüyorum." Biz ise öyle bir sorunumuzun olmadığını söyleyerek inkarcı davranıyoruz.

Özgürlükçü insan, değişim ve dönüşümü esas alan insandır. Bazı şeyleri kuvvet ve kudret kaynağına dönüştüren insandır, yoksa bastıran insan değil.

Semir herkese çağrı yapıyordu, diyordu "PKK sizin yaşamınızı elinizden almış. Sizin gençliğinizi sizden çalmış. Sizin de kendi akranlarınız gibi birer genç olarak koşmaya, gülmeye, eğlenmeye, el ele tutuşmaya, aşık olmaya hakkınız var. Apoculuk size tek bir şeyi söylüyor 'direnin, dağlara çıkın savaşın, ölün.' Apocuların yaptığı, İspanyol faşistlerinin 'yaşasın ölüm' biçimindeki haykırışlarına benziyor. PKK'ye karşı isyan edin, ayağa kalkın."

Parti kimsenin yaşamını elinden almıyor. Parti kimseyi mumla davet etmiyor. Bir özgür seçim yapıyorsun, geliyorsun. Apocu hareket, bir düşünce birliği olarak ortaya çıkardı. Çağrı yapıyor "Benim düşünceme katıl" diyor. Sen katılmayabilirsin, ama katıldıktan sonra buna uyacaksın. Biz düşünce özgürlüğünden yanayız. Farklı tarzda ol, ben seni desteklerim. Düzen içerisinde bir küçük burjuva partisi kur, küçük burjuva bir demokratik politika izle, ben seni sonuna kadar desteklerim. Feminist bir hareket ol, seni sonuna kadar desteklerim. Fakat örgütün içine gel, feminist bir politika izle, seni desteklemem. Niye destekleyeyim, benim kendi politikam olacak. Benim düşüncem var, ben düşünce birliğini oluşturuyorum. Ben, düşünce birliği üzerinde ortaya çıkmış bir hareketim. Benim yaşamımı benimsiyorsan, buyur beraber yaşayalım. Fakat öyle değilse, o zaman niye geldin? Ben dedim ki "gel, bana katıl." Yoksa "gel, beni kendine kat" diye sana çağrı yapmadım. Özgür bir seçim yapıyorsun. Burada özgürlük, bu ideolojik, politik ve örgütsel birliği gerçekleştirmektir. Bu çizginin sahibi olarak ortaya çıkmaktır. Gerçek özgürlük anlayışı budur. Herkes de böyle seçim yapıyor.

Özgürlük, seçim yapmaktır. Özgürlüğü, farklı tarzda seçim yaparak da kullanırsın; küçük burjuvalıktan yana seçim yaparak da kullanabilirsin, ama bu kapıdan içeriği girdiğin zaman, bu örgütün istediği gibi olacaksın. Biz seçimimizi bu tarzda yaptık. Gelip bu örgütü kendi istediğimiz biçime dönüştürmeye çalışmak, örgüte karşı savaş ilan etmek demektir.

Başkan Apo diyordu "siz örgüte karşı savaşıyorsunuz da, örgütün size karşı savaşmasına hazır mısınız? Bu savaşı kaldırabilecek gücünüz var mı?"

Bazıları diyor ki, "ben yapamıyorum." Lenin'in bir sözü var, diyordu "yapamıyorum deme, yapmak istemiyorum de yoldaş." Başkan bize "duruşunuz yalancıdır, siz kendinizi aldatıyorsunuz" derken, aslında onu söylüyor. Her zaman için şuna inanmak gerekir: Bu bir felsefi bakış açısı: Engel diye bir şey yoktur, uçurum var, ama uçurumlar aşılabilir, uçurumların üzerine köprüler kurabilirsin. Biz hep "şehitler, bizi geleceğe bağlayan köprülerdir" dedik. Gelecekle aramızdaki ayrılık bir uçurum gibi görülebilir. Şehitler bizi geleceğe bağlar. Demek ki geleceğe bağlayan köprülerin üzerinde yürüyerek geleceğe ulaşıyoruz.

Biz, önümüze çıkan her engele 'uçurum' adını takıyoruz, uçurumların aşılamayacağını söylüyoruz. Çünkü felsefemiz, yenilgi felsefesi. Yenilgi felsefesini Apocu harekete dayatmak, en büyük kötülüktür. Apoculukta zafer var; Apoculuk zafer felsefesini esas alıyor. Apoculuk, yaşam felsefesini esas alıyor. Ölüm felsefesini bu halka dayatan düşmandır. İnkar ve imha politikası, ölüm felsefesini esas alıyor. Sen bu felsefeyi örgüte dayattığında, yüzde yüz düşmanı uyguluyorsun. Yüzde yüz düşmanı uyguladığın yerde kendine Apocu diyebilir misin?

Başkan, "siz Apocu olamıyorsunuz" diyordu. Ben diyordum "her şeye hazırım; ölmeye de hazırım. Parti versin benim elime silahı, bak ben nasıl savaşıyorum, ölüyorum." Başkan diyordu "senin ölmeni isteyen kim? Bu ölçü müdür? Parti ölçüsünü niye muğlaklaştırıyorsun. Düşman bizi öldürmek istiyor, sen yaşatabiliyor musun? Örgütü, halkı, yoldaşını yaşatabiliyor musun? Ölçü budur." Kendimi daha sonra sorguladım. Başkan bize zaferi dayattı.

Düşmanın bize dayattığı, lanetli bir yaşam. Düşman bize hayvanca bir yaşamı dayatıyor. Onun gibi yaşayacağıma, ona karşı isyan ederim; bir fiske vururum düşmana, ölürüm daha iyi. Bunu hayal etmek güzel. Ama bununla başarmak mümkün değil. Ama düşmanın dayattığını kabul etmek de mümkün değil. Düşmanın dayattığı tarzda bir köle olarak yaşayacağıma, şerefimle savaşır ölürüm daha iyi. Aslında ölüm felsefesi burada ortaya çıkıyor. Burada özgürlüğe inançsızlık var. Düşmanı kabul etmeme, onun dayattığı tarzda köle bir yaşamı benimsememe var, ama öte yandan özgürlüğe ulaşılabileceğine de inançsızlık var. Orta yolculuk budur. Orta yolculuğu, her koşul altında düşmanla uzlaşmış bir yapı olarak tanımlamak doğru değil. İnançlı olmak, çaba harcamaya bağlıdır. İnanç, emekle doğrudan bağlantılı bir şeydir. Biz inancımızı, kararlılığımızı müthiş tazeleyebiliriz. Başkan Apo PKK'yi, bir gençlik hareketi olarak tanımladı. Bunu, 'hareketin içinde hep gençler kalır' anlamında söylemedi; gençliğin temel özelliklerinin bu hareket içinde daima korunduğu anlamında söyledi. Doksan yaşına da gelinse, bir gencin ruhuyla bu hareket içinde durulacağını ifade etti. O açıdan kendilerini yaşlı hisseden bütün arkadaşlarımız tersine dönmek, kendilerini genç hissetmek zorundadırlar. Bu başarılabilir.

Yeni stratejimizi en kapsamlı biçimde ortaya koyan, Önderlik savunmalarıdır. Nitekim bunlar birer siyasi belge durumundadırlar. VIII. Kongremiz Önderlik savunmalarını, Demokratik Uygarlık Manifestosu olarak kabul etti. Dolayısıyla biz kendimize yönelik sorgulamaları geliştirirken, aslında savunmalar karşısındaki duruşumuzu sorguluyoruz. Bunları hayata nasıl geçireceğimizi ortaya koyuyoruz. Tabii geçmişi sorgularken, savunmalar ışığında kendi durumumuzu değerlendiriyoruz. Yeni dönem militanını bu çerçevede ele alıyoruz.

Devrimci, kendini yormak isteyen insandır

Devrimcileşme, farklı bir olay; tornadan geçmeye benzemiyor. Aslında bir tarz ve yöntem sorunu. Apoculuğun kendisi de, özü itibariyle bir felsefe, bir tarz ve yöntemdir. Felsefe, bir yönüyle de tarzdır, yaşam karşısındaki duruştur; formüller ortaya koymak değildir. Zaten bu, dogmatizmin kendisidir. Bilim, bir dogmalar yığını değil, bir eylem kılavuzudur; eyleme kılavuzluk eden tarz ve yöntemdir. Dünyaya bakış açısı, olay ve olguları ele alış tarzı çok önemli. Bunları edindin mi, aslında Apocu yolda epey gelişme sağlıyorsun demektir. Apoculuk yolu gösterir, yolda nasıl yürüneceğini gösterir ama yolda yürüyecek olan sensin.

"Aptallar hiç düz yoldan çıkmazlar, ama gerçekte onların hiç yolu yoktur. Akıllılar ise hiç düz yolda yürümezler, ama onlar hiç yoldan çıkmazlar." Yani akıllı insanlar düz yolda yürümüyor gibi görünürler, ama onlar asla yoldan çıkmazlar, onların hep bir yolu var. Aptallar ise hep düz yolda yürürler, ama gerçekte izledikleri bir yol yoktur. Bir yol sahibi olabilmek önemli. Yol, bir hedefe götürür. Yolda yürümek için amaç sahibi olmak gerekir. Önderlik, sürekli olarak amaçta netleşme üzerinde duruyor. Bizim bağlılıklarımız neye göredir? Büyük şeylere bağlılık yerine, küçük şeylere bağlılıklarımız var. Alışkanlıklarımıza, aileci yanlarımıza, küçük burjuva duygularımıza bağlıyız. Ama bir de büyük şeylere bağlı olmak var; büyük amaçlara bağlılık ve o amaçlar doğrultusunda bir yürüyüş içinde olmak. Önderlik, Apocu hareketi "bir özgürlük yürüyüşü" olarak tanımladı.

Bireyi tümüyle yönlendiren bir yaklaşım sakattır. Bireye en büyük saygısızlık nedir? Onun attığı her adımda kendisine "böyle yürü, aman düştün, böyle hareket et" demektir. Bu doğru bir yaklaşım değildir. Önderlik hiçbir zaman kadroya böyle yaklaşmadı. Biz hep öyle ele aldık. Dedik 'Önderlik her şeyi biliyor. Bizim ne yapmamız gerektiğini de çok iyi biliyor. O zaman bize şöyle yap desin ki, biz yapalım.' Burada özgürlük yok. Seçimi sen yapacaksın. Önderlik gerçeğimizde seçme özgürlüğü var. Apocu harekete gelmişsen, zaten seçimini yapmışsın. Yine de her şeyiyle seni ayakta tutacak bir koltuk değneğiyle yürüyorsan, özgür değilsin. Dimdik ayakları üzerinde durabilmek bu açıdan gerekli. Gücü kendinde üretebilmek önemli.

Payandalara ihtiyaç duymayan, kendi ayakları üzerinde durabilen insan güçlüdür, özgürdür. Güç ve özgürlük ilişkisi bu yönüyle çok somuttur, birbiriyle sıkı sıkıya bağlıdır.

Devrimci, halkının kurtarıcısı, geleceği kurtaracak insan olarak ortaya çıkar. Fakat biz bundan kaçtık, kurtarmalık pozisyona girdik. Şimdi bu durumu düzeltmek istiyoruz. Kendine güvenin anlamı budur. İran edebiyatı son derece güçlüdür. Örneğin Şeyh Salih Şirazi diye biri vardı. Bir yerde şöyle diyor: "Sana diyorum ki denize girme. Ama bir kez denize girmeye karar vermişsen, azgın dalgalara bırak kendini, bırak dalgalar alsın götürsün seni." Bizim PKK'deki durumumuz nasıl? PKK eğer bir denizse, giriyoruz, 'soğuk' diyoruz. Halbuki onun içine girmek, kendini dalgalara bırakmak gerekir. PKK bir deniz ve burası da bir yüzme öğrenme yeriyse, biz yüzmeyi daha çok küçük çocuklar gibi hamur teknesinde öğrenmeye çalışıyoruz. Hiç hamur teknesinde yüzme öğrenilir mi? Öğrenilmez. Akıntının en şiddetli olduğu yerde, akar suda yüzme öğrenmeli. Devrimcilik, zorlukların içine girilerek öğrenilmelidir, kolaylıklara kaçarak değil. Kolaylıklara kaçarak, zorluklardan uzak durarak iyi bir devrimci ortaya çıkmaz. Oysa zorluklar, soylu yaşamın ayrılmaz parçasıdır ve her zorluk acıyı akla getirir. Bütün acılar güzelliklere analık yapar. Yani her güzelliğin kaynağında acı vardır.

Devrimci, kendini yormak isteyen insandır. Aslında arkadaşlar bir yönüyle bunu yapıyorlar. En büyük acıları çekiyorlar; yaralanıyor, şu bu ediyorlar, ama mücadelenin bütünüyle kıyasladığınızda, silah kullanıyorsunuz, doğanın zorluklarına dayanıyorsunuz; işin kolayı ölmekse, ona gidiyorsunuz. Ölmek kolay bir şey midir? Eskiden babalarımız tavuk için ölüyorlardı. Ama soylu değerler uğruna bir damla kan akıtmaktan ısrarla kaçınılıyordu. Arkadaşlarımız öyle değil tabii. Gerçekten can veriyorlar. Fakat mesele bu değil. Mesele yaşamaktır, mesele düşmanı geriletmektir. Senin verdiğin her kayıp düşmana moral kazandırıyor. Sen düşmana gerillanın yenilebileceği imajını veriyorsan, orada düşmana en büyük hizmeti yapmış oluyorsun. Gerilla, düşmana çok fazla kayıp verdirmese de, kendisi neredeyse hiç kayıp vermeyen bir güç olarak ortaya çıkmak durumunda. Böyle olsa, düşman gerilla üzerine gelmez, onun tasfiye edilebileceği umuduna kapılmaz.

Biz düşmana nasıl bir umut verdik? 'Önderlik gitsene PKK biter.' Gerçi düşmanın bu umut ve beklentisi boşa çıktı, ama biz yine de öyle bir umut verdik. Düşman, zayıflıklarımızı fark etti. Zeki, bu konuda düşmanı inandırdı. Bizim gerçekliğimizden yola çıkarak, tek tek kişiliklerimizi değerlendirerek, hepimizin zayıf olduğunu, hepimizi Önderliğin yönlendirdiğini, birleştirici gücün Önderlik olduğunu, Önderlik devreden çıkarsa hepimizin dağılacağını söyledi. Düşman o nedenle Önderliğe saldırdı. Burada bizim ciddi sorunlarımız var. Fakat bütünlüklü ele alındığında, aslında her arkadaşta şu veya bu düzeyde gerçekleşen bir Apoculuk var. Yetersizdir, ama önemli olan Apoculuğun herkeste vücut bulmasıdır. Bizim, eğitimlerimizle gerçekleştirmeye çalıştığımız şey budur. Apocu kadro budur.

Hep güçsüzlüklere, olumsuzluklara takılmak ve dikkati hep oralara yöneltmek, o açıdan da olumlulukları görmemek doğru değil. Çok büyük olumluluklarımız var diye ortaya çıkmak da doğru değil. Bazı arkadaşlarımız, sadece öldüklerinde iyi bir adam olduğunun söyleneceğini ifade ediyorlardı. 'Kimse bizim iyiliklerimizden bahsetmez' diyorlardı. Bu doğru bir yaklaşım değil. İyimserlik daima büyük önem taşır. Kötümserlik, karamsarlık, küçük burjuva bakış açısıdır. Geleceğe güvenle bakanlar, emekçi sınıflardır. Çünkü toplumun yasalarına hakimdirler; diyalektiğin akışını bilirler. İrade ile toplumun yasalarına müdahale edersen, bu yasalara hükmedebilir ve kalıcı olanı görebilirsin. Böylece geçici olan, yıkılmaya mahkum olan ortaya çıkar.

Kişi iç dünyasına kapandı mı, her şeyi bu küçük dünyanın penceresinden bakarak yargılamaya kalktı mı, orada bütün dünyayı küçük görür. Kuyunun dibindeki kurbağa gibidir; kuyunun ağzından gördüğünü, bütün bir evren sanır. Küçük burjuvazinin yaklaşımı böyledir. Oysa emekçi sınıfın bakış açısıyla baktığın zaman, gelişen yanı hissedebilirsin. Felsefeden insana umut verir. İnsana en büyük umudu veren, diyalektiğin kendisidir. Çünkü diyalektik, gelişmenin felsefesidir. Bunlardan habersiz olan, bunlarla fazla bütünleşmemiş olan, karamsarlıklara düşer; kötümserlikleri, hayal kırıklıklarını yaşar.

Şunu belirtmek gerekir: Bu ortamda moral bozucu şeyler yoktur. Fakat yine de yıllardır bu mücadelenin içinde yer alan arkadaşlar, kendilerini bu yönüyle bile sorgulamak durumundadırlar. Kendilerini yenileyebilirler. Arkadaşlar, halkın umudu olduklarını bilmek durumundadırlar. Tabii yeni arkadaşlar umut kırıcı olmak yerine, umut yaratıcı, umut tazeleyici güç olmak durumundadırlar.

ÖZGÜRLÜĞE YÜRÜYÜŞ

3 Aralık 1995

Arkadaşlarla olan bağlantı kopukluğumuz halen sürüyor. Bugün tekmilimizde arkadaşlara ulaşma kararı almıştık. Yalnız bağlantıyı kuramadığımız için ve üslenme yerlerini bilmediğimiz için gidemedik. Onun için de Tan... köyüne doğru gittik. Araziden sessiz yürüdüğümüz bir sırada, çalıların içinde bir gürültü ve hışırtı sesiyle dördümüz olduğumuz yerde durup, ellerimizi silahlarımızın kabzasına atarak, sesin geldiği yöne gözümüzü diktik. İçimden pusunun olduğu geçti ve diğer arkadaşlar da muhtemelen öyle düşünüyorlardı. Birden bir domuz hızla çalıların içinden çıkarak dağa doğru sürekli koşmaya başladı. O kadar telaşlı koşuyordu ki, birkaç kez ayağı takılarak tepe taklak yuvarlandı. Ama hemen kalkıp aynı hızla koşmaya devam etti. Hepimiz domuzun arkadaşından gülüyorduk.

Düşmanın pusu atabileceği birkaç yerden dikkatlice geçtik. Art arda ve mesafeli bir şeklide yürüyoruz. Aramızda en az 5-10 metre mesafe var. Herhangi bir durum karşısında anında müdahale edebilmek ve fazla kayıp vermemek için bu yürüyüş tarzı en ideali. Şiyar arkadaş önde yürürken Tan... köyüne yakın bir yerde birden ayağı bir çukura girdi. Çukura girişiyle birlikte bir toz ve duman yığını kalktı. Şiyar mayına bastı diye korkarak ona doğru koştum. Şiyar beni tuttu. "Dur korkma mayın değil" dedi. Ve ayağını çıkardı. Ayağında bir demir parçası sallanıyordu. "Allah belanızı versin" diyordu Şiyar kızarak. Tilkiler için kurulan bir tuzaktı. Kesin köylüler kurmuştu. Neyse ki, ayağında herhangi bir sorun yoktu. Sipan arkadaşın yardımıyla demiri Şiyar'ın ayağından çıkardık. "Kime niyet kime kısmet. Köylüler tilki yakalamak istiyordu, gerilla yakaladı." Bu esprime arkadaşların hepsi gülüyordu, Şiyar hariç. Şiyar pis pis bana bakıyor, "çok komik" diye surat yapıyordu. Ama onun o durumu ve kızışı bizi daha çok güldürüyordu.

Köye girdiğimizde dördümüz iki koldan ayrı evlere gittik. Sipan arkadaşla gittiğimiz evde yaşlı bir kadın ile erkek kalıyordu. Hemen sobayı yaktılar, üzerine bir çaydanlık yerleştirerek çay hazırlamaya başladılar. Her ikisi birden hem çalışıyor hem konuşuyordu. Hem de birbirine sıra vermemecesine. Bazen ihtiyar amca eşine kızıyor, onu susturmaya çalışıyordu. Ama ananın susacağı yoktu. Bir müddet onlarla oturduktan sonra kalkarak diğer arkadaşların yanına gittik. Daha önce bu eve uğramıştım. İlk başta beni arkadaşlarla görmeyince korkmuşlar. Çünkü Botan'la İsa unsurlarının teslim olduğunu duymuşlardı. Ama onları tanımadıkları için fazla ciddiye almamışlar. Arkadaşlar eve gittiklerinde beni onlarla görmeyince arkadaşlara "yoksa teslim olan Orhan mı" diye soruyorlar. Yılmaz ve Şiyar arkadaşlar benim şu an köyün ayrı bir evinde olduğumu söylüyorlar. Tam o anda da Sipan'la birlikte evin kapısını çaldık. Yurtsever beni karşısında görünce hemen boynuma sarıldı ve öpmeye başladı. Şaşırmıştım. Arkadaşların da güldüğünü görünce şaşkınlığım daha da arttı. İçeriye girip oturduktan sonra Yılmaz arkadaş durumu bana anlattı. Adam utanarak başını eğmişti. "Heval kusura bakma. Ne yapalım o kadar çok ihanet yaşanıyor ki. Hepsinin ceremesini de biz çektik. Yine kaçanlar olduğunu duyunca, bir de seni arkadaşlarla görmeyince acaba Orhan mı kaçtı diye düşündüm" diyordu biraz da sıkıla sıkıla.

4 Aralık 1995

Oh ne güzel kaç gündür hasret kaldığımız güneşin sıcaklığını bu gün yaşıyoruz. Kaç gündür kendimizi verdiğimiz dağ yamaçlarına hiç güneş vurmadığı için adeta iliklerimize kadar buz tutmuştuk. Bu gün ise güneşle uzanıp iki saatlik uykunun keyfine ulaştık. Botan'la, İsa unsurlarının yakınında teslim oldukları Sey..... köyüne gideceğiz bu gün. Yalnız Sipan'la Şiyar arkadaşlar gitmemizden yana görünmüyorlardı. Düşman köyü denetim altında tutuyor veya pusu atmış olabilir diyorlardı. Ben ve Yılmaz arkadaş ise gitmemiz gerektiği konusunda arkadaşları ikna etmeye çalışıyorduk. Çünkü Sey..... köyünün insanları oldukça yurtsever, hepsi devrimin birer neferleri, köy ise devrimin kalesi konumundaydı. Aldığımız istihbarata göre de düşman köyü boşaltma dayatmasında bulunmuştu. Belki şimdiye kadar köy boşaltılmış bile olabilirdi. Buna rağmen köyün durumunu öğrenmemiz için yerinde görmemiz gerekiyordu. Orada bizi bekleyen bir tehlike de olsa, dikkatli bir şekilde gitmeli, köyün ve yurtseverlerin durumunu öğrenmeliydik.

Bu gece tekrar Tan.... köyünden geçiyoruz. Köyün ilk girişinde daha önce kimsenin içinde olmadığı bir evin ışıklarını gördük. Biraz daha yaklaştığımızda insan seslerini duyduk. Sipan arkadaş kimlerin olduğunu öğrenmek için önden gitti. Kısa bir süre sonra tekrar yanımıza gelerek, daha önce şehre göç etmiş bir ailenin olduğunu söyledi. Onlarla görüşmemiz gerekirdi. Hem durumlarını hem de herhangi bir hareketlilik olup olmadığını öğrenebilirdik. Kapıya yaklaştığımızda evin hanımı bizi karşıladı. Oldukça samimi bir şekilde bizimle tokalaştı ve eve davet etti. Eşi de yine aynı samimiyetle bizimle tokalaşarak hepimizi teker teker öptü. Çocuklar da aynı samimiyetle yaklaşıyorlardı. Eve girer girmez ilk sözü kadın aldı. Büyük bir sevgiyle bize bakıyor ve konuşuyordu. Bizleri çok özlediğini, allahın bu duasını kabul ettiğini bu yüzden çok mutlu olduğunu söylüyordu. Kadın eski bir milisimizdi ve bu yüzden altı ay da cezaevinde kalmıştı. Yoğun işkenceler görmesine rağmen, yurtseverlikten ve parti taraftarlığından vazgeçmemişti. Mücadeleden ve Önderlikten bahsederken gözleri parlıyordu adeta. Belli bir süre ailenin misafiri olduktan sonra tekrar yolumuza devam etmek için veda edip evden ayrıldık.

Sey... köyüne doğru yürürken Ayne taburunda Çiyaye Reş'e doğru havan atışları sürüyordu. Arkadaşlarla bağlantımız uzun bir süreden beri kopuktu. Bağlantımız kopuk olduğu içinde neler olduğunu bilmiyorduk. Acaba bir operasyon veya çatışma mı vardı? Arkadaşların durumu nasıl? Kafamızda bin bir soruyla yolumuza devam ettik. Ama kimseden çıt çıkmıyordu.

Sey... köyüne yakınlaştığımızda sadece birkaç kedinin sesi geliyordu. Başka hiçbir ses yoktu. O an içimden geçenleri Yılmaz arkadaş ifade etmişti; "bence bu kedi sesleri köyün boşaltıldığının habercisidir." Çok gizli, sessiz, mesafeli, silahlarımızın kabzası elimizde köye girdik. Köyde bir ölüm sessizliği hakimdi. Sanki in cin top oynuyordu. Kedi sesleri de buna biraz ürperti ekliyordu sadece.

En büyük üzüntüleri gerillayı bir daha görememekti

Köyde kimsenin kalmadığına emindim artık. Ama yine de her tarafa bakmalıydık. Bu yüzden köyün içlerine doğru dikkatli bir şekilde yürümeye devam ettik. İlerde bir evin içinden soluk bir ışık yayılıyordu karanlığı yararak. Hemen oraya doğru yürüdük. Oyun olabilir endişesiyle daha duyarlı bir şekilde yaklaştık eve. Şiyar'la Sipan arkadaş kapıya yanaşıp kapıyı çaldılar. Kapı açılmıştı hemen içeri girdik sırayla. Bir odada üç erkek dört bayan oturuyordu. Bunlardan bir kısmı Batman'dan misafir gelmişti. Oturup köyün durumunu öğreniyoruz. Üç evin dışında kimsenin kalmadığını ve birkaç gün sonra kimsenin kalmayacağını söylüyorlardı. Bir de yalnız bize çok yakın ailelerin göç etmek zorunda bırakıldıkları belirtiliyordu.

Sessizce konuşulanları dinlerken, kapı çalındı. Hepimiz kapıya dikkatli bir şekilde baktık. Kapı açıldığında He... anayı karşımızda gördük. Hemen ayağa kalkıp sırayla annenin elini öptük. Oturmasını söyledik. Ana yanımıza otururken hiç konuşmuyor, gözleri yaşla dolmuş öylece bizi süzüyordu. Tek tek köylülerin durumunu anadan sorduk. Ana da yaşlı gözlerle her şeyi anlattı bize. Köylüler ağlayarak bırakmıştı evlerini ve hepsi de bizlere selam bırakmıştı. En büyük üzüntüleri bizleri –yani gerillayı– bir daha görememekti.

Ananın bir oğlu gerilayken yaralı halde düşmanın eline geçmişti. Diğer bir oğlu da milislik yaparken, deşifre olmuş ve bu yüzden uzaklara kaçmak zorunda kalmıştı. Ama ana bunlara değil, köyünden ayrılacağı ve bir daha gerillayla görüşemeyeceği için üzgündü. Ana yavaşça kulağıma eğilip Botan ve İsa unsurlarının Me... köyünden Z.. adlı yurtsever bir kadını ele verdiklerini söyledi. Bunun üzerine ayrıntıları anlatırken, sanki köyde kokumuzu almışçasına iki şehid babası Şex amca içeriye girdi. Bizi görünce büyük bir sevinçle dualar okuyor, bize sarılıyordu. 75 yaşını aşmış, sevimli, birçok kez göz altına alınmış, inatçı, düşman gerçekliğini kavramış bir yurtseverdi Şex amca. Yalnız kalsa da köyü terk edemeyeceğini ve son noktasına kadar direneceğini söylüyordu.

Artık gitme zamanı gelmişti. Müsaade isteyip kalktık. Tek tek herkesle vedalaştıktan sonra evin arka kapısından çıkarken ana önümüzü kesti. "Gecenin bu saatinde ve soğukta nereye gidiyorsunuz" diye bize çıkışıyordu. Onu ikna ettikten sonra hemen ayakkabısını giydi, üzerine bir şeyler aldı ve önümüze düştü. Onun bilipte bizim bilmediğimiz bir sığınağa bizi götürdü. Sığınağa yerleştikten sonra rahatlayan ana "ben burada oldukça allahın izniyle size bir şey olmaz" dedi ve sabaha kadar nöbet tutacağını söyleyerek, "siz rahat rahat uyuyun yavrularım" dedi. Ana yaşlı olmasına karşın oldukça çevik ve dinamikti. Büyük bir özveriyle bize hizmet ediyor, güvenliğimizi sağlamaya çalışıyordu. Zar zor anayı ikna ederek gönderdik. Eğer bir şey olursa bize haber verecekti.

5 Aralık 1995

Gecenin geç saatlerinde ananın ayak sesleriyle uyandık. Ana bize yavaşça seslenip sığınağın ağzını kapatmaya geldiğini belirtti. Buna gerek olmadığını söyledik. O da o zaman sabah keşfini yaptıktan sonra tekrar geleceğini söyleyerek eve gitti.

Sabah saat sekizi geçiyordu. Ana tekrar gelerek bir şeyin olmadığını, rahat olmamız gerektiğini ve bunun için de sığınaktan çıkabileceğimizi söyledi. "Kahvaltı hazır gelin kahvaltınızı yapın" diyordu. Gündüz köyün halini görünce daha çok üzülmüştük. Evler olduğu gibi duruyordu, ama içi boştu; yani eşya yoktu. Köyden insan ve hayvan sesi de gelmiyordu. Özellikle çocuk sesleri yoktu. Oldukça duygulandırmıştı bu durum beni. Ana bu evde gelini ve kızıyla oturuyordu. Birkaç gün öncesinde gelini gitmiş, eşyalarını da beraberinde götürmüş, kızı ise olan bitenlerden uzak, İstanbul'a bir süreliğine misafirliğe gitmiş.

Ana hemen ocağın başına oturmamız için naylon ve bez parçaları sermişti. Ocak yakılmış, üzerine sıcak kalması için demlenen çayı koymuştu. Ocağa yeni odunlar atarak içeriyi sıcak tutmaya çalışıyordu. Evde hiç bir şey olmadığı için kahvaltılık malzemeyi Şex amcalardan temin etmişti. Aradan yarım saat geçmeden yemeğimiz geldi. Şex amca ve karısı da gelmişti kahvaltıya. Şex amca yanımızda oturarak ikinci oğlunun şehadetini bizden öğrenmek istiyordu. Her ne kadar halktan duymuşsa da bizden duymadığı için tam ikna olmuş değildi. Elimizden geldiği kadar konuyu değiştirdik. Şimdi sırası değildi çünkü. Daha sonra uygun bir günde bu konu üzerinde konuşacaktık. Konuyu değiştirmek için Şek amcaya başından geçen ilginç bir olayı sorduk. O da anlatmaya başladı. Çok tatlı sohbeti vardı Şex amcanın. Anlattığı konulara gülmekten kırılıyorduk. Hele '92 sürecinde köylülerin Siirt'te yaptıkları serhildanı ve burada polislerle kapışmasını ve gözaltı sürecini anlatırken gülmekten gözümüzden yaş gelmişti. Ana ise bu sırada durmadan dua ediyor, habire odun taşıyıp içinde bir şey bulunmayan odayı ısıtmaya çalışıyordu. Ocağa su koymuş, banyo yapmamızı, hatta eşyalarımızı bile yıkamak istiyordu. Tabii biz kabul etmedik. Israrlı bir tartışma sonucu sadece kafamızı yıkadık. Ardından hemen sessizce çoraplarımızı yıkadık. Biz yıkamasaydık ana yıkayacaktı.

İçerde oturduğumuz bir sırada köye gelen bir kamyonun sesi duyuldu. Bir ev daha taşınacaktı köyden. Eşyaları almak için gelmişlerdi. Birkaç güne kadar kim bilir hiç kimse kalmayacaktı köyde.

Köyde kalan tek genç kız olan Xe... yanımıza geldi. Oturup biraz sohbet ettik onunla. Üzülerek bu gün kendilerinin de gideceğini söyledi. Gideceklerini söylerken genç kızın boğazı düğümleniyordu. Siirt'e gideceklerdi. Kalan eşyaları daha sonra babası getirecekti. Büyük bir üzüntü vardı genç kızın yüzünde. O da gerillayı bir daha göremeyeceği için üzülüyordu. Biraz konuşup moral ve umut vermeye çalıştık –ama tabii ki insanın büyüdüğü topraklarından ayrılması kolay değildi– genç kıza. Devrim ateşinin her yeri tutuşturduğunu bu yüzden gittiği yerlerde de mücadele ile birlikte olabileceğini, umudunu asla kaybetmemesi gerektiğini belirttik. Genç kız konuşmalarımızı dikkatle dinlemiş, yüzünün hali bir parça da olsa değişmişti. Daha sonra eşyaları taşımak için müsaade isteyerek yanımızdan ayrıldı.

Genç kız yanımızdan ayrıldıktan sonra ana geldi tekrar. Derin bir soluk alarak yanımıza oturdu. "Bu seferde birbirimizi gördük, başka zamana kadar Allah kerim" dedi, hüzünlü gözlerle. Anayı ilk kez görmüş gibi bütün yüz hatlarını inceliyordum. 65 yaşını aşmıştı. Zayıf, ama atik bir yapısı vardı. Sarıya kaçan yüz rengi, kınalı saçları vardı. Yüz çizgileri derinleşmiş, yokluğun ve çekilen sıkıntıların izleri işlemişti yüzüne. Ama oldukça moralli, konuşkan, zeki bir kadındı.

"Köyde kimsenin kalmadığına emindim artık. Ama yine de her tarafa bakmalıydık. Bu yüzden köyün içlerine doğru dikkatli bir şekilde yürümeye devam ettik. İlerde bir evin içinden soluk bir ışık yayılıyordu karanlığı yararak. Hemen oraya doğru yürüdük. Oyun olabilir endişesiyle daha duyarlı bir şekilde yaklaştık eve. Şiyarla Sipan arkadaş kapıya yanaşıp kapıyı çaldılar."

Anlattığı hikayelerle bizi çok güldürüyordu. Mücadeleye çok bağlıydı. Ne olursa olsun kimse ona geri adım attıramazdı.

Anayla sohbet ederken evin kapısı çalındı. Ana hemen dışarıya çıkarak "kim o" diye sordu. Ana dışarıda birisiyle konuşuyor, gülüşüyorlardı. Ardından genç kız içeri girdi. Annesiyle babasını göndermiş, birkaç saati bizimle geçirebilmek için köyde kalmıştı.

İlginç buluşma

Ana genç kızı suya göndermişti, akşam lazım olur diye. Beş on dakika sonra oldukça heyecanlı bir şekilde tekrar eve geldi. Çok sayıda askerin yaya olarak köye doğru geldiğini söyledi. Hemen nasıl geldiklerini, sayılarının tahminen ne kadar olduğunu, ağır silahın olup olmadığını öğrenmeye çalıştık. Ama kız tüm bunlara cevap veremiyordu. Çünkü askerleri görünce hızla bize haber vermeye gelmiş, iyi bakamamıştı. Tabii ana hemen dışarı çıktı, "ben gidip neler olduğuna bir bakayım" dedi. Kısa bir süre sonra ana sakin bir şekilde eve girdi. "Bir şey yok heval merak etmeyin. Bunlar Gırdara taburunun askerleri. Yerlerine dönüyorlar." Tabii her türlü olasılığı hesaba katarak kızı da gözcü olarak bırakmıştı. Eğer askerler köye doğru yakınlaşırsa hemen haber verecekti. Yarım saat sonra genç kız da ananın verdiği bilgiyi doğrulayınca rahat bir nefes aldık.

Artık gitme saati yaklaşıyordu. Son defa köyde kalanlarla konuştuk. Şehre göç edenlere çok selamlarımızı ilettik. Ve mücadeleyle ilişkilerini devam ettirmeleri gerektiğini, eğer arkadaşlar yoksa bile bunu kendilerinin yapmaları gerektiğini, bunun hepimizin görevi olduğunu belirttik. Daha sonra hepsiyle tokalaşarak köyden ayrıldık. İstemeye istemeye ayrıldık köyden. Genç kız yaşlı gözlerle bizimle vedalaşmıştı. Sanki bir daha görüşemeyecekmişiz gibi bize bakıyordu. Hava kapalıydı. Gökyüzünde ne ayın ne de yıldızların ışığı görünüyordu. Sanki köyün boşalmasına karşı tepkisini gösteriyordu.

6 Aralık 1995

Geceyi Süske dağının bir yamacında geçirdik. Arkadaşlarla bağlantı kopukluğu halen devam ediyor ve bu ciddi bir sorun haline geldi. Çünkü onlara ulaşmamız gerekiyor. Kış üstlenmesi için onlarla bağlantı kurmamız zorunlu. Onları merak ettiğimiz gibi onların da bizi merak ettiklerini biliyoruz ve onları çıkıp aramaya karar veriyoruz, ama onların nerede bulacağımızı bilmediğimiz için bu da başlı başına bir sorun oluyor. Bildiğimiz tek bir şey var o da Çiyayı Suska, Çiyayı Reş, Çiyayı Cına yada Çiyayı iskasada olabilirler. Fakat hangi dağın neresindeler? Daha önce bildiğimiz noktalar İsa'yla, Botan unsurları da bildiği için büyük ihtimalle artık kullanılmıyor.

Bu gün kafamızda durmadan savaş helikopterleri uçuşuyor. Kontrol uçuşları sanırım. Beynimin içinde yankılanıyor pot pot sesleri. Akşam arkadaşların bizi aramak için gelebileceği randevu noktalarından birisi olan Gın... köyüne gittik. Ama arkadaşlar gelmemişti. Köylüler arkadaşların uzun zamandır köye uğramadığını söylüyorlardı. Birkaç günlük erzakımızı alıp Çiyayı Ane'ye doğru yol aldık.

7 Aralık 1995

Kar ve yağmur yağmamasına rağmen Çiyayı Cına gelinlik giymiş bir genç kız gibi bembeyaz. Tek tek dağlarda arkadaşları arıyoruz. Önce Çiyayı Cına'yı arayacağız ardından da Çiyayı Reş'e geçeceğiz.

Çiyaye Cına'da arkadaşları bulamayınca Çiyayı Reş'e doğru harekete geçtik. Yolumuzun üzerindeki Tan..... köyüne arkadaşların buraya uğrayıp uğramadığını öğrenmek için çok sessiz bir şekilde, köpeklerin bile farkına varmayacakları bir sessizlikle girdik. İlk önümüze gelen eve yöneldik ve kapısını çaldık. Ev sahibi bizi görünce şaşırdı kaldı. Ama hemen bizi içeri aldı. Arkadaşları uzun zamandır göremedikleri için bizi görünce şaşırmışlardı. Evde güzelce karnımızı doyurduktan sonra, nöbetçi değiştirdik. Nöbetçi de yemeğini yedikten sonra Çiyayı Reş'e doğru hareket etmek için ayağa kalktık. Tam bu sırada eve giren evin hanımı çok fazla ayak sesi geldiğini ve köpeklerin de sürekli havladığını söyledi. Arkadaşlarımız olabilir diye hemen dışarı çıkmak istedik. Ama nöbete çıkan Şiyar arkadaş girip çantasını sırtlayarak, "düşman askeri köye girdi" hazırlanalım dedi. Evin ışıklarının söndürülmesini söyledik. Şiyar, Yılmaz önde ben ve Sipan arkada dışarı çıktık. Şiyar arkadaş evin arka bahçesine doğru sessizce ama seri bir şekilde yürüyor, biz de onu takip ediyorduk. Ama çıkmaz yola girmiştik. Önümüzde aşılması zor bir duvar vardı. Yılmaz ve Şiyar arkadaşlar duvara tırmanmaya çalışırken, benle Sipan savunmalarına geçtik. Sesler gittikçe yaklaşıyordu. Silahlarımızın emniyetini açtık, eğer üzerimize gelirlerse çatışacaktık. Kurtuluş imkanı kesinlikle yoktu, ama çatışmaktan başka çaremizde yoktu. Hava sisliydi. Silahların seslerin geldiği yere doğru doğrultmuş her an tetiğe basmak için hazırdık. Ama gelenleri görene kadar bekleyecektik. En iyisi böyleydi. Nasıl olsa kurtulamayacağız bari ne kadar asker vursak o kadar iyi diyorduk. Ama Kürtçe konuşma sesi geliyordu. "Kimsiniz" diye biz de Kürtçe sorduk. Karşıdakiler hemen pozisyon aldılar. Onlar da bize "siz kimsiniz" diye seslendi. Serhat arkadaşın sesini tanımıştım. "Heval biziz" dedim. Ama hala yerimizden çıkmamıştık. Bir oyun olabilirdi. Önce onları görmek daha doğru olurdu. Hemen siz kimsiniz sesi duyuldu. Ardından diğer tanıdık arkadaşların sesini ve ismini duyunca yerimizden çıkarak onların yanına gittik. Az kalsın ortaya bir felaket çıkacaktı. Eğer arkadaşların Kürtçe konuşmasını duymamış olsaydık, birbirimizi vurabilirdik. Ama sonuçta uzun zamandır bağlantımızın kopuk olduğu arkadaşlara kavuşmuştuk. Hepimiz mutlulukla birbirimize sarılıp, konuştuk.

Evin sahibi çok korkmuştu, tekrar eve girerek, merak etmeyin "gelenler bizim arkadaşlar" dedik. Onlar da rahatlamıştı. Hem bizim için hem de kendileri için korkmuştu. Onları rahatlattıktan sonra tekrar arkadaşların yanına gittik. Gelenler toplam altı arkadaştı. Yani sayımız ona çıkmıştı. Ayak üstü sohbet ediyorduk. Uzun zamandır bağlantımız kopuk olduğu için bizi merak etmişler ve hakkımızda bilgi alabilmek için bir grup hazırlamışlardı. Gelenler arkadaşlar bu amaçla köye inmişti. Bizden herhangi bir haber almadan geriye dönmeyecekleri talimatını almışlardı. Bizi bulmaları onları çok sevindirmişti. Hemen hazırlıklarımızı yaparak hep birlikte Çiyayi Suske'ye doğru yola çıktık.

8 Aralık 1995

On gündür her gece hiç durmadan yürüyoruz. Bu gün arkadaşlarla dinlenmeyi tasarlıyorduk. Ama akşam üzeri arkadaşlarla bağlantı kurduğumuzda Mervan arkadaş bizi Çiyayi Reş'e çağırdı. Ben, Yılmaz ve Sipan arkadaşlar gidecektik. Şiyar arkadaşın ise diğer arkadaşların yanın da kalması söylenmişti. O kadar yorgunduk ki, hiç gitmek istemiyorduk. Fakat ne olursa olsun gitmeliydik, çünkü talimattı.

Yürüyüşümüz tamı tamına on saat sürmüştü. Ve sabaha karşı ancak Çiyaye Reş'e ulaşabilmiştik. Tek kelimeyle bitmiştik. O kadar yorulmuştuk ki, gelir gelmez hemen yatacağımız yere gittik ve kendimizi bir çuval gibi yatağa attık.

9 Aralık 1995

Öğleye doğru ancak uyanabildik. Yemeğimizi yedikten sonra Mervan arkadaşın yanına gittik. Bize karşı çok öfkeliydi. Bağlantı kurulamadığı için bizi kayıp ilan etmişler. Ve partiye haber vermişler. Parti her gün bizim durumumuz sormuş, ama bir türlü cevap verilemediği için çok zor durumda kalmışlar. Konuşma boyunca birçok eleştiri ve fırça yedik. Ardından bize bölgenin yeni düzenlenmesi ve görevlendirmesi konusunda bilgi verdi. Bölgeye yeni geldiğimde savaş ve cephe çalışması tecrübemin az olması sebebiyle kendimi geri çekmiş, bölge yönetimine girmemiştim. Şimdi bu görev tekrar bana iade ediliyordu. Artık cephe bölge sorumlusu olarak Bölge yönetimine girmiştim. Yılmaz arkadaş bir grup arkadaşla birlikte Gabar'a giderek, kamp çalışmalarına katılacaktı. Bu çerçevede tamamlanan konuşmamız sonrasında sohbete başlamıştık. Bu ara bölge lojistik komutanı Hozan arkadaş elinde fotoğraf makinasıyla gelip tüm arkadaşlara fotoğraf çekme teklifinde bulundu. Hep birlikte birkaç fotoğraf çektikten sonra artık ikişer üçer çekilmeye başlandı. Sanki çok uzun süre görüşemeyecekmişiz ve artık hiç görüşmiyecekmişiz gibi bir hava yaratılmıştı. Özellikle çok sayıda arkadaşın benimle fotoğraf çekmek istemeleri nedeniyle merak etmeyin daha çok görüşeceğiz demekten kendimi alamadım.

Elindeki radyodan haberleri dinleyen Rızgar arkadaşın heyecanlı gür sesiyle birden bir koşturmaca başladı. Parti Önderliği konuşuyordu. Partimizin 17. kuruluş yıl dönümü nedeniyle Med Radyo Parti Önderliğimizin konuşmasını yayınlıyordu. Hepimiz pür dikkat, büyük bir içtenlik ve sessizlikle Önderliği dinliyorduk. Gabar'a gidecek arkadaşların artık gitme vakitleri gelmişti. Bu yüzden onlar için kısa bir uğurlama töreni yaptık. Ardından tekrar radyodan Parti Önderliği'ni dinlemek için toplandık.

İliğimize kadar işleyen soğuklar

10 Aralık 1995

Akşama doğru keşfimizi yaparak yönümüzü Çiyaye İskasa'ya verdik. Çiyaye Reş'ten Mişara ovasını dürbünle gözetlediğimizde, ovanın ortasından geçen caddede art arda, mesafeli askeri konvoy Ayne taburuna gidiyordu. Biraz beklendikten sonra yolumuza devam ettik. Çiyaye Reş ile Mışare Ovasını ayıran dereden geçme zorunluluğumuz vardı. Buradan beklemenin dakikası bile tehlike arz ettiğinden hiç beklemeden geçtik.

Gece kuru bir soğuk vardı. Ayakkabı, çorap ve dizlerimizle ve elbiselerimizi geçen suyu geçtik. Toplam sekiz arkadaş ve yanımızda ikide katır bulunmaktaydı. Blucine ve Ayne taburunun ortasından ovadan geçtik. Sık sık her iki taburunda ovayı havana tutmaları sebebiyle aramıza epey mesafe koyup öyle yürüyorduk. Bir süre yürüdükten sonra arkamdan gelen arkadaşlar gözden kayboldular. Hasan, Sipan ve Rıfat arkadaşlar yanlarında bulunan bir katırla bizden kopmuşlardı. Rızgar arkadaşa verdiğimiz işaretle onları beklemesini söyledik ve böylece ovayı geçtik.

Üç arkadaşı İs.... köyüne bazı ihtiyaçlarımızı temin etmeleri için yolladık. Benle Hawar arkadaş da yanımıza bir katır alarak kendimizi dağın eteklerine vererek arkadaşları beklemeye koyulduk. Bekleyiş sırasında ıslak elbise ve ayaklarımızla adeta buz kesilmiştik. Rızgar ve köye giden arkadaşlar bize yetişerek kopan diğer üç arkadaşı göremediklerini, yalnız bizim gideceğimiz noktayı bildiklerini, eğer başlarına bir şey gelmemişse kesin oraya gelebileceklerini söylüyorlardı. Köye giden arkadaşlar da boş dönmüşlerdi. Çünkü İs.. köyünü düşman boşaltmıştı. İki evin kaldığını, onlar da yarın gidecekleri için hazırlıklarını yaptıklarını söylediler. Bu soğukta ve ıslak halimizle beklemenin anlamı yoktu. Bu yüzden tekrar yürüyüşe geçtik noktamıza ulaşabilmek için. Üç dört saatlik bir yürüyüşle noktamıza ancak ulaşabildik. Noktada ise bizi bir sürpriz bekliyordu. Gruptan kopan arkadaşlar çoktan noktaya ulaşmış, hatta bizim için hazırlık bile yapmışlardı. Hemen yanan ateşte elbiselerimizi kuruttuk, yemeğimizi yedik ve ardından güzel bir çayla geceyi tamamladık.

11 Aralık 1995

Çiyaye İskasa'da erzak çıkarmak için bir grup arkadaşla Ba... köyüne gitme kararına varıyoruz. Düşmanın taburuna yakın olması ve köyde araçların geçebileceği iyi bir yolun olması, dikkatli gitmemizi zorunlu kılıyordu. Toplam on arkadaş gidecektik. Taburdan köye gelen yol güzergahına Havar, Hasan, Fırat ve Şernaz arkadaşlar pusu atacak, eğer düşman araçları gelirse vurulacaktı. Pusu grubu yerini aldıktan sonra köye girdik. Atlarla gelmiştik. Atları köyün girişinde uygun bir yere bağladık. Birkaç arkadaşı köyün durumunu öğrenmek üzere keşfe gönderdik. Arkadaşlar olağanüstü bir durumla karşılaşmamıştı, bu yüzden köye girdik. Karşımıza çıkan ilk köylüye muhtarın evini sorduk. Geldikten ve tekrar biraz bekledikten sonra köyün içinde karşılaştığımız bir köylüyle tokalaştıktan sonra bize muhtarın evini göstermesini istedik. Köylü önde biz arkasında muhtarın kapısına dayandık. Muhtar kim olduğumuzu sorduktan sonra kapıyı açtı. İçimizden hiçbirisini tanımadığı için ilk başta epey korkmuştu. O korkulu haliyle camide köylüleri toplamasını ve onlarla bir toplantıyı yapacağımızı söyledik. Acele etmesini söyledikten sonra birkaç arkadaşı da yanına verdik. Kısa bir süre sonra köyün erkekleri camide toplanmıştı. Bir kısım arkadaş caminin etrafında nöbetçi kalırlarken, benle Sipan arkadaş caminin içine girip askeri bir duruşla konuşmaya başladık. Köylüler bizi oturarak can kulağıyla dinliyordu. Konuşmanın sonunda kış hazırlığı için erzaka ihtiyacımız olduğunu kim ne kadar verebilirse iyi olacağını söyleyerek toplantıyı sonuçlandırdık. Bütün köylüler büyük bir şevkle işe başlamıştı. Herkes ten yeteri kadar erzak toplanmış, atlara yüklenmişti. Bir saat içinde gerçekleşmişti tüm bunlar. Atlarımızın yükü tamamlanıp bağlandıktan sonra köylülerle vedalaşıp bizi İskasa dağında bekleyen arkadaşların yanına gittik.

12 Aralık 1995

Bugün adeta bizim için bir dinlenme günüydü. Gün boyu noktamızda bekledik. Kimi arkadaş okumakla, kimisi de uyumakla geçirdi gününü. Akşam geç saatlerde Serhat arkadaşın mangası da bize ulaştı. Onların da gelişiyle sayımız çoğaldı.

Bu günlerde önemli olan tek olay, Rıfat arkadaşın ayağına sıcak su dolu çaydanlığı devirmesiydi. Ayağı feci şekilde yanmıştı. Elimizdeki imkanlarla tedavisini yapmaya çalışmıştık, ama haliyle imkanlarımız çok kısıtlıydı. Bu yüzden şehirden ilaç getirtmek zorunda kalmıştık.

14 Aralık 1995

Akşam üzeri noktada beklerken, Şiyar ve Rıfat arkadaş bağlantıya çıktılar. Yapılan bağlantı sonucu partinin tek taraflı ateşkes yaptığını öğrendik.

20 Aralık 1995

Bir gün öncesinde akşam Rizgar, Havar ve Çekdar arkadaşlar yanımıza gelmişlerdi. Onlarla toplam sekiz arkadaş olduk. Şiyar, Sipan, Dilbirin ve Rıfat arkadaşlar eski bir milisimiz olan Sadık arkadaşı getirmek için görevlendirildiler. Gece geç saatte geldi arkadaşlar. Sadık arkadaş da yanlarındaydı.

Havaların soğuk olmasından dolayı beni hiç uyku tutmuyordu. Görevden gelen arkadaşlar yorgun olmalarından dolayı hemen uzanıp uykuya daldılar. Yanımıza gelen milis ise çok sevinçliydi. İki yıldır şehre göç etmişti. Ve iki yıldır ilk defa gerillayla görüşüyordu. Bu yüzden uyku tutmuyordu onu da. İkimiz de uyuyamadığımız için Siirt'in durumu hakkında konuştuk bol bol. Halkın durumu, düşmanın yaklaşımları, ajanlaştırma faaliyeti ve ajanlar vb daha birçok konuyu sabaha kadar tartıştık.

21 Aralık 1995

Sabahın erken saatlerinde arkadaşlar henüz uyanmadan ateş hazırlıklarına başladık. Gün hemkü ağarmamıştı. Güneş doğar doğmaz arkadaşları kaldırdık ve ateşimizi yaktık. Kahvaltıdan sonra yanımıza gelen milisi bilgilendirmek, beklentilerimizi ve ona vereceğimiz yeni görevi değerlendirmek için Dilbirin, Sipan arkadaşlarla birlikte uygun bir yere geçerek Sadık arkadaşla konuşmamızı sürdürdük. Konuşma sonrasında Sadık arkadaşı şehir faaliyetlerine katılması için ikna etmiş ve görevlendirmiştik. Gerekli ilişkileri ona vererek toplantıyı bitirdik. Akşama doğru da onu aldığımız yere tekrar bıraktık.

25 Aralık 1995

Daha sabahtan bu akşam gideceğimiz İf... köyünün durumunu değerlendirerek gerekli planlamayı yaptık. Gece üstlenmesi için de Kalendera dağını seçtik. Kalendera dağında çok kayıplarımız olmuştu. Bu yüzden dikkatli olmamız gerekirdi. Bütün arkadaşların bu konudaki görüşleri alınarak ortak bir planlamaya gidilmişti. Hepsi geceyi orada geçirmekte hem fikirdi.

Akşam Botan suyunun bir kolundan karşıya geçtik. Kısa bir süre yürüyüşten

sonra ilk kez gördüğüm ve yabancısı olduğum İf... köyüne ulaştık. Yalnız Dilbirin ve Sipan arkadaşların tanıdığı bazı ilişkiler var köyde. Köye girer girmez köpekler bizi fark ettiler. Köpeklerin havlamasıyla suyun öbür tarafında olan G... köyünün köpekleri de onlara eşlik etti. Köy girişindeki bir evin ışığı o kadar parlaktı ki, neredeyse ortalığı gündüz gibi aydınlatıyordu. Gelişimizi fark eden evin çocukları hemen ışığı kapatmıştı. Evdekiler bizi fark ettiği için mecburen o eve gittik. Birkaç sefer kapıyı çaldıktan sonra evin hanımı kapıyı açtı. Çocuklar öylece kapıda dikilmiş bizi seyrediyorlardı. Kocası evde değildi. Şehre çalışmaya gitmişti. Bu yüzden kadın oldukça tedirgindi. Yüzünde bize karşı kuşkulu bakışlar vardı. Kontralar da bizim gibi köyleri dolaştığı için insanlar şüpheleniyordu.

Köyü tanıyan bir arkadaş devreye girince kadın bize güvendi ve içeriye davet etti. Eve girerken kadın bizden özür diliyor, düşmanın da birçok defa böyle geldiğini daha sonra gerillaya yardım ettikleri için onlara baskı yaptıklarını anlatıyordu. Cebimde üç tane bayram şekeri vardı. Onları çocuklara dağıttım. Çocuklar çok şirindi. Hepsi arkadaşların yanında oturuyor, onları ilgiyle izliyordu. Evde erkek olmadığı için fazla kalma tarafı değildim. Ama kadın hemen kocasının erkek kardeşini çağırtmıştı. Biz yurtsever bir insan olan köylüyle sohbet ederken kadın da bize yemek hazırlıyordu. Yemekten sonra, birçok kişiyle görüşmeler yaptık. Hem görev alacak ve yapacak insanları belirledik, hem de maddi durumları iyi olan koçerlerden mücadeleye maddi destek vermelerini sağladık. Geceye doğru köyden ayrılarak Kalendera dağının uygun bir bölümünde üslendik.

26 Aralık 1995

Bu dağ bizi ürpertiyordu. Kuşatmaya çok uygun bir yerdi. Zaten bu yüzden çok kayıp vermiştik geçmişte. İçimizde sıkıntı vardı akşamdan beri, bu yüzden beşimiz de doğal nöbetçi olmuştuk. Üslendiğimiz yere pek güvenemiyorduk. Herhangi bir durumda nasıl hareket etmemiz gerektiği üzerinde konuştuk bir müddet. Doğal olarak aklımıza düşmanın dağı kuşatma altına alması dışında bir şey gelmiyordu. Baktım olacak gibi değil konuyu müdahale ederek konuyu değiştirdim. Elimden geldiği kadar arkadaşlara hissettirmeden farklı bir konuyu tartışmaya açtım ve böylece Kalendera dağının insanı karamsarlaştıran atmosferinden kendimizi sıyırdık. Daha güzel, daha komik, moral veren bir sohbet başlamıştı aramızda. Herkes başından geçen komik olayları anlatıyor gülmekten kırılıyorduk. Böylelikle hiç fark etmeden akşam olmuştu.

Karanlık çöker çökmez yola devam ettik. Bu defa İk.... köyüne gidiyorduk. Orada da bazı işleri halletmemiz gerekiyordu. Noktamızdan biraz uzaklaştıktan sonra Sipan arkadaş bir ark. krem ve küçük kırılmış bir ayna buldu. Biraz daha yol aldıktan sonra parçalanmış şutiklere rastladık. Hemen yanında gerilla yeleği, gömlek vb vardı. Üzerlerinde mermi izleri vardı ve kurumuş kan lekeleri gözüküyordu. Gömlek ve yeleklerinin ceplerine baktık dikkatle. Arkadaşlara ait bir şeyler olabilirdi. Bunlar geçen yıl bahar ayında Garısan bölgesinden gelen ve 9 arkadaşımızın şehit düştüğü bir çatışma yaşayan arkadaşlarımıza ait eşyaları büyük ihtimalle. Eşyaları bilinçli olarak dağıtmışlardı çevreye. Biz sizi böyle vururuz aklınızı başınıza alın mesajı veriyorlardı akılları sıra. Ama bilmiyorlardı ki, böyle olaylar bizi korkutmaz, aksine daha fazla savaşmamızı sağlar. İntikam ve öfkemizi kabartır. Yine öyle olmuştu. Bütün arkadaşların gözlerinde büyük bir intikam ateşi vardı. Daha fazla orada kalamazdık. Bu yüzden tekrar yola koyulduk.

Öyle öfkeliydik ki, köye nasıl geldiğimizi bile fark etmedik bile. Köyde yoksul bir ailenin evine gittik. Aile bizi büyük bir içtenlikle hepimizi tek tek öperek misafir etti. Çok yurtsever bir aileydi. Belki evde fazla bir şeyleri yoktu, fakirlerdi, ama yürekleri oldukça zengindi. Yiyecek ekmekleri az olsa bile bunu tamamen gerillaya verecek kadar, aç açıkta kalmayı göze alacak kadar mücadeleye bağlıydılar.

Oturup biraz sohbet ettikten sonra adam yoksulluktan şehirde kalamadığını her şeyi göze alarak tekrar köye geldiğini söyledi. 6-7 yaşlarında sevimli bir erkek çocukları vardı. Onu sevmek için yanıma çağırdım, ama çocuğun babası müdahale etti. "Heval kusura bakmayın çocuğun kalbi delik, fazla harekete ve heyecana gelemiyor. Onu Ankara'ya götürmemiz gerekiyor. Tedavisi için çok para gerek. Evde yiyecek ekmeğimiz yok, bir de çocuğun tedavisi için iki milyar para gerekiyor" dedi üzüntüyle. Çok etkilenmiştik. O kadar sevimli bir çocuktu ki, insan bu çocuk kesinlikle yaşamalı diyordu. Yurtsevere Ankara'da tanıdığım birkaç ilişki verdim. Maddi durumları iyi, çevreleri geniş insanlardı. Onlar tedavi için yardım edebilirlerdi. Onlar için bir de not yazarak yurtsevere teslim ettim. Tabii artık yardım etmek onlara kalmıştı, bunu da ısrarla ona söyledim. Çünkü bunları daha önceden tanıyordum. Katıldığımı bilen insanlardı, ama insanlar çabuk unuturdu. Eğer yaparlarsa büyük bir sevaba gireceklerdi. Yapmazlarsa yapacak bir şey yoktu. Vicdanen kendimi rahatlatmak istiyordum belki de. Ama bir şeyler yapma veya yapmaya çalışma bile yetiyordu insana. Yurtsever bu davranışımdan çok etkilenmişti. Dualar ediyor, "canımız size feda olsun heval, yeterki siz, başkanımız sağ olsun" diyordu.

Her şeyi bir günde öğrenmek ister yeni katılanlar

28 Aralık 1995

Siirt şehir merkezinde yarattığımız ilişkiler yavaş yavaş nüvelerini vermeye başlamıştı. Yeni katılımlar vardı şehirden. Gelen bir notta yeni savaşçı adayları olduğu ve bunların nereye gelmesi gerektiği soruluyordu. Biz de gönderdiğimiz notta nereye gelmesi gerektiğini onlara bildirmiş, gerekli hazırlıkları yapmıştık.

Bu gün öğlen planlamamızı yaptık. Köye üç arkadaş gidecek, geri kalan iki arkadaş da noktada bekleyecekti. Akşama doğru Sipan, Dılbırin ve Şiyar arkadaşlar köye gittiler. Benle ve Rıfat arkadaş noktada bekledik.

Gece geç saatlere doğru Şiyar arkadaşın bana seslenmesiyle uyandım. Arkadaşlar gelmişti. Yeni katılan bayan arkadaş da vardı yanlarında. Oldukça canlı, moralli ve konuşkan bir arkadaş. Yeni tanışmamıza rağmen sanki yıllardır tanışıyormuşuz gibi konuşuyordu bizimle. Arkadaşlar yorgun olduğu için hemen yattılar. Ben arkadaşla sohbete devam ettim. On aya yakın cezaevinde kalmıştı. Mücadeleyi tanıyordu. Konuşmaları, değerlendirmeleri hiç de fena değildi. Uzun uzun sohbet ettikten sonra arkadaşa yatması için yerini gösterdim. Ama yolda gelirken arkadaşın ayağı kaymış ve suya düşmüş. Bu yüzden elbiselerinin bir kısmı ıslaktı. Hava da oldukça soğuk olduğu için uyumakta zorlanıyordu.

29 Aralık 1995

Bu dinlenme günü. İşimiz yok yani. Bu yüzden oturup sohbet dışında bir şey yapmadık. Bayan arkadaş, soru üzerine soru soruyor, gerillacılık hakkında her şeyi bir anda öğrenmek istiyordu. Ona kendi durumumu, ilk katıldığım ve gerillaya geldiğimi günden itibaren anlattım. İyi bir gerilla olabilmek için gerillacılığı biraz yaşayarak öğrenmek gerektiğini açıklamaya çalıştım. Tabii henüz yeni olduğu için tam anlayamıyordu.

Sipan ve Dılbirin arkadaşlar soğuk almışlar. Yataktan çıkamadı ikisi de. Dılbirin gün boyu uyumuş, Sipan ise durmadan kusmuştu.

Yeni arkadaş sohbet aralarında kendisini uzun yürüyüşlere alıştırmak için sürekli noktasının etrafında yürüyordu.

30 Aralık 1995

Yeni gelen arkadaş Azime ismini aldı. O kadar aceleci ki, neredeyse her şeyi bir günde öğrenmek istiyor. Çabası çok iyi, ama her şey bir günde öğrenilmez. Acele ederse erken kırılma da yaşayabilir. Bunu ona anlatmaya çalışıyoruz, ama tam kavrayamıyor. Gerillanın zorluklarının henüz bilincinde değil. Ona kısmi olarak silah ve askeri eğitimler verdik. Bunları aslında daha sonra kapsamlı olarak görecek, bizim ki sadece antrenman oluyor.

Bu gün planlamamızda Gın.... köyüne gidiş var. Buraya gelecek bir yurtseveri yanımıza alacağız. Bir gün yanımızda kalacak yurtsever. Onunla şehir faaliyetleri ve yapılması gerekenler konusunda konuşacağız. Ve görev durumunu netleştireceğiz. Yola çıktıktan sonra Mervan arkadaşla bağlantı kurduk. Mervan arkadaş bizi yanına çağırıyordu. Yani işleriniz yoğunsa sadece sen de gelebilirsin diyordu. Bu yüzden Sipan, Dılbırin ve Rıfat arkadaşları köye gönderdim. Telsizi de onlara verdim.

Ben, Şiyar ve Azime arkadaş Mervan arkadaşın yanına doğru yola çıktık. Azime arkadaş yürümekte çok zorlanıyordu. Gerillacılıkla tanışmaya başlamıştı. Şimdi bizi daha iyi anlayacaktı işte. Toplam üç dört saat yürümüştük aslında. Çok fazla değildi bu. Normal bir güçle herkes bunu yapabilirdi. Ama dağa ve yürüyüşe alışık olmadığı için, Azime arkadaş kan ter içinde kalmıştı. Şehir kızı olarak ilk defa bu kadar uzun süre yürümüştü. Yüzünden yorgunluğun, bitkinliğin izi okunuyordu. Elimizden geldiği kadar onu yormamaya, moral vererek yürütmeye çalışıyorduk.

Randevu yerine gittiğimizde bizi bekleyecek olan arkadaşlar yoktu. Havaların çok soğuk olmasından dolayı tir tir titriyorduk. Üçümüz iki kayalığın arasına girerek saat sabahın dördüne kadar bekledik. Ne Mervan arkadaş ne de köye gidenler gelmişti. Birbirimizi kaybetmemek için önceki noktamıza doğru harekete geçtik. Gün doğmadan ulaşmamız gerekiyordu noktaya. Bu yüzden acele ediyorduk. Haliyle Azime arkadaş hep geride kalıyordu. Bu bize hem zaman kaybettiriyor hem de daha fazla yorulmamızı sağlıyordu. Zorlu bir yürüyüş sonrasında noktaya ulaştık. Çevreyi biraz kontrol ettikten sonra arkadaşların akşamdan kendilerine söylemiş olduğumuz ve almaları gereken tencere ve tuzu almak için noktaya uğradıklarını gördük.

31 Aralık 1995

Arkadaşlardan kopuk bir gün önceki yerimizde bekliyoruz. Kesinlikle verilen randevuda bir yanlışlık var. Bunu Şiyar arkadaşa birkaç defa söyledim. Ama o doğru olduğunda ısrar ediyordu. Telsizle bağlantıya geçen de Şiyar olduğu için sesimi çıkartamıyordum.

Arkadaşları nasıl bulacağımızı düşünüyordum. Bir de Azime arkadaş yanımızdaydı. Onda hiç güç kalmamıştı. Bizim tempomuza uyum sağlayabilmesi mümkün değildi. Bir de oldukça rahat davranıyordu. Yürürken, otururken, sanki kır gezintisine çıkmış gibiydi.

Tam umudumuzu kesmişken, sonunda arkadaşların verdiği işareti gördük. Hemen oraya yöneldik. Şevger ile Lokman bizi bekliyordu. Sabah saat on buçuktan beri bizi aradıklarını buluşma yerinde bir yanlışlığın olduğunu söylediler. Birkaç saat bekledikten sonra Mervan, Kendal, Bedran, Sipan ve Dilbirin arkadaşlar da geldiler. Tabii yine Mervan arkadaşın eleştirisine maruz kaldım. Bir süre Mervan arkadaşla bölge çalışmaları üzerine konuştuk. Yapacaklarımızı ve görevlendirmeleri tartıştık. Hava iyice soğuk olunca arkadaşların bulunduğu mağaraya girdik.

Aslında bugün yılbaşıydı. Ama o kadar yorgunduk ki, bunu fark edememiştik bile. Arkadaşların getirdiği gazeteden fark etmiştim bunu. Ve arkadaşlara söylemiştim. Hiçbirisi umursamadı bile. Çünkü çoktan uyumuşlardı.

Bak mavzer mavzer bakışlım,
iyi bak
O çocuk ellerim yok artık
Ellerim iki vokan
namlusunda silahımın
İpek saçlarım ilmeği hain, çiyan
düşmanın
İşte gördüğün gibi savaştıkça
güzelleşiyor kadın

Yok, yok!
Sen demesende, ben bilirim
Anlatmadı kalemim sana kavgamı,
kavgamızı
Gelsin de abidin çizsin
Bu kavganın resmini!

Beritan
(Gülnaz Karataş)

APOCU FEDAİ OLMANIN ZAMANI GELDİ

Adı, soyadı: **Leyla DİLEK**
Kod adı: **Agiri Herekol**
Doğum yeri ve tarihi: **1979, Mardin**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997, Almanya**
Şahadet yeri ve tarihi: **29 Kasım 2003, Dersim-Kayadan düşerek**

Yurtsever bir ailenin kızı olarak Mardin'de dünya gelen Agiri arkadaş, yoğun düşman baskıları altında büyümüştür. Bu yüzden ailesi Avrupa'ya göç etmek zorunda kalmıştır. Avrupa'da yurtseverlik görevlerine devam eder aile, partiyle de kısa zamanda ilişki kurmuş ve ilişkilerini hep korumuştur. '97 yılında benim arkadaşla ilişkilerim gelişti. Duyarlı bir insandı. Bu yüzden kadın çalışmalarına katılım sağlıyordu. Daha sonra da partiye katılma kararı almıştı.

Partiye katıldıktan sonra bir devre eğitim görmüş ardından aktif olarak çalışmalara katılmıştır. Her ne kadar Avrupa'nın diline, kültürüne ve sistemine uyum sağlam yamamışsa da, Avrupa çalışmlarında oldukça başarılı bir performans sergiliyordu. Halkçı özellikleri halk tarafından sevilmesine sebep oluyordu.

1999 yılında çok büyük bir zorlanmayı yaşadı. Bu süreçte kadroların kaçışı, kendini esas alan yaklaşımların çokluğu, bir kesim arkadaşta da örgütten anladığı kadar uygulama yaklaşımının ortama zarar vermesi, onu oldukça zorluyordu. Anlam veremiyordu birçok şeye. Bu süreçte Agiri arkadaşın da içinde bulunduğu bir grup olarak aynı eyalette yer alıyorduk. Sadece duygusallıkla da sınırlı olsa kendi içimizde yaratmış olduğumuz bağlılık, toparlanmamıza neden olurken, aynı zamanda birbirimize sürekli güç verme çabalarımızı sürdürüyorduk. Agiri arkadaşın kadın tarihine ilişkin arayışları çok derindi. Bunun için ismini Dirok yapmıştı. Agiri arkadaşın şahadetini duyunca Agiri arkadaşa çok bağlı olduğu için onun ismini almıştı. Bu ismi almanın çok ağır olduğunu, ama bu ağırlığı taşıyabileceğini söylüyordu. "Son ana kadar ve kanımın son damlasına kadar şehitlere bağlı kalacağım" diyordu. Önderliğin tutuklanmasından sonra omuzlarımıza ağır görevler yüklendiğinin bilincine varmıştık. Faaliyetlerde ne kadar çabalarımız olsa da bize yeterli gelmiyordu. Grup olarak şunu ifade ediyorduk. "Apocu fedaileşme zamanı geldi." Ülkeye gitmek için kendimizi dayatıyorduk. Grupta ülkeye gelme kararını ilk ben vermiştim. Zaman araya girmeden diğer arkadaşlar da kararlarını verdiler. Grup olarak verdiğimiz karar bize moral veriyordu. Bu grupta ilk olarak ben ve başka bir arkadaş Avrupa'dan ayrıldık. Botan'da buluşmanın sözüyle ayrıldık. Özellikle Botan'ı seçmemizin nedeni büyük komutan Agit yoldaşın Botan'daki şehadetiydi.

Ülkeye dönüşte grupta son gelenlerin biz olduğumuzu öğrendik. Grup olarak birbirimizden büyük bir moral aldık. Ülkeye gelince fedai çalışmasının olduğunu öğrendik ve fedailere katılmayı önerdik. Fedai çalışmalarına katıldık. Yoğun çatışmalar yaşadık. Adeta hayal kırıklığına uğradık. Grubumuzda her arkadaş ayrı bir bölükte yer alıyordu. Ben ve Agiri arkadaş birbirimize yakındık. Agiri arkadaş gerilla ile bütünleşmekte zorlanmadı ve önceki süreçlerde çok çelişen bir gerilla duruşunun olduğunu belirtiyordu. Grup olarak birbirimizin gelişimini sürekli takip ediyor, yapılan toplantılarda görüşüyorduk. Önderlik çizgisini güçlü savunma konusunda birbirimizi uyarıp eleştiriler yapıyorduk. Bunlarla paralel olarak kabullenmediğimiz tarzlarla mücadele edip onların sonunun ihanetle bitmesi, yönetim de olsalar yanlış tarzlarını açığa çıkardı. Agiri arkadaşın Önderliğe bağlılığı sürekli bu tarzlarla mücadele içinde olmasını getiriyordu. O süreçte fedailerin dağılmasıyla bizim grup da dağılmıştı. Hep kendi aramızdaki yoldaşlığı arıyorduk. Aynı dönemde hamle savaşları başladı, üç arkadaş şehit düştü. Bizim üzerimizde yoğun bir etkisi olmuştu. Hamleden sonra Kendal, Agiri ve ben kalmıştık. Ben Kandil'de kaldım, Kendal arkadaş Botan'a geçti, Agiri arkadaş ise Kani Cenge alanına geçmişti. Agiri arkadaşı en son 2003 yılında görmüştüm. Agiri arkadaşla hastanede dergilere bakarken Kendal arkadaşın şehadetini öğrendik. Kısa bir yazı vardı. Kendal arkadaşın günlüğünden alıntı yapılmıştı. "Gidenler değil, kalanlar acı çekerler."

Bu dönemde ben özel kuvvetler için Agiri arkadaş da Dersim'e önerisini yapmıştı. Kısa bir süre sonra buluştuk. İkimizin önerisi de kabul görmüştü. İkimizin amacımıza yakınlaşması bize moral veriyordu. Tartışmalarımız derinleşiyordu. Bizim yeni bir başlangıç yapmamız gerekiyordu. Agiri arkadaşın en çok üzüldüğü, grup olarak Botan'da buluşamamamızdı. Bu nedenle "hepinizin yerine ben Kürdistan'ı kucaklayacağım, ama kollarım tüm ülkeyi kucaklamak için yetmiyor" diyordu. Ayrılık zamanları hatta saatleri yakınlaşmıştı. "Kuzeye yakınlaştıkça Önderliğe yakınlaşacağım sen de fedailikte Önderliğin fedaisi olacaksın" diyordu. Önemli olan fiziksel ayrılık değil ruhsal birlikteliklerdir diyordu. Son ayrılışımızda bana bunları söylemişti. "Benim resmimi dergide gördüğünde yaşlı gözlerle, yaralı bir yürekle değil, gülen bir yüzle karşılamalısın" demişti. Şehitlerin isminin yazıldığı listeler geldiğinde en sevdiğim bir insanın şehit düştüğünü hissetmiştim. İlk isimler arasında Agiri arkadaşın ismini görmüştüm. Çok derinden etkilensem de sana verdiğim sözün bir gereği olarak göz yaşlarımı yüreğime akıttım. Sabahtan akşama kadar şok anlarını yaşıyordum. Parti tarihini işliyorduk eğitimde. Göz yaşlarımı yüreğime akıttıkça öfkem güçleniyordu. Bundan sonra tek amacımız, çabalarımı şehitler ve Önderlik için yoğunlaştırmak olacaktır. Size cevap olmak için Apocu militan kişiliğe ulaşmak sonsuz çabalarımın zirvesi olacaktır.

En son da belirteceğim şudur, cevabım pratiğim olacaktır.

Mücadele arkadaşları adına
Valantina Axin

BARIŞ'IMIZ CAN'IMIZ

Adı, soyadı: **Barış ŞENOL**
Kod adı: **Cenk Can**
Doğum yeri ve tarihi: **Balıkesir, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **...**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Kasım 2002, Karadeniz- Çatışmada**

Kaç zamandır duymuştuk aslında başına bir şeyler geldiğini. Kimi demişti şehit, kimi demişti kayıp. Böyle bir haberin sonu nasıl netleşir biliriz aslında. Ama ölümün yaklaşamadığı bir umuttur, yaşam umudu. Bu yüzden iç kemiren tüm acı şüphelere karşın, bir yerlerde yaşıyor diye umutlu tuttuk gönlümüzü. Ve bir haber uçup geliyor Karadeniz'den. Can'ımız Barış'ımız şehit düşmüş. Geçen yıllar, paylaşılan güzellikler, acılar, umutlar ve yoldaşlık sözleri tüm kelimeleri kilitliyor yüreğimizde. Dünyanın en zor şeyidir, en vazgeçilmez yoldaşların miras dolu anılarını, yaşam çizgilerini anlatabilmek. Onları anlatmaya kalkmak, şehit olduklarına inanmayı zorunlu kıldığındandır bekli de bu. Kendi ellerimizle toprağa verdiğimiz yoldaşlarımızın bile şehit olduğuna inanmaz bazen yüreğimiz.

İşte Can da şehit olduğuna inanılmayacak can yoldaşlardan, can dostlardan, candan yürekli biriydi. Doğrusu O'nu dile dökecek kelimeleri bulmak ya da sözlerin içini O'na denk doldurabilmek zor. O'nu en iyi kendi ismi ifadelendiriyor belki de: ''Barış...''

İlk tanıştığımız günlerdi, Can kendine yeni bir isim arıyordu. Bir arkadaş 'Barış' isminin ona yakışacağını söyledi. Can'ın hemen rengi değişti, önce 'yok olmaz' dedi, sonra hepimizin tepkisine şaşırdığını fark ederek 'evet olabilir' dese de anlaşılmıştı paniğinin nedeni. Gerçek ismini bilmeden, ona yakıştırmıştık.

Savaş tanrılarının hiç hüküm sürmediği, savaş rüzgarlarının doğanın çehresini çizmediği ve dehşetinin yürekleri acıyla doldurmadığı bir memleketten miydi? Savaş izlerinin hırçın çizgileri yoktu simasında ve kişiliğinde. Kırıcı, bencil değildi. Yaşama gülümseyen ruhunun güne vurumu çehresi gülümseme çizgileriyle çizilmişti. Ve çocuk ifadesi hiç silinmemişti simasından. Çocuk coşkusunda mekanında sevinir, zeki ve kıpır kıpır gözleriyle içindekini hemen ele verirdi. Ruhunu gizleme gereğini duymazdı. Yüreğinin içi dışı bir, ne hissetse hemen söyler, ne öğrense hemen paylaşırdı. Yüzü her an bir şeyler öğrenme, bulma çabasının heyecanlı aceleciliği ile doluydu. Kaygısızdı, çünkü kötüyü düşünmeyi akıl etmezdi. Kötülükten arıydı yüreği.

İşte buydu O'nu ayıran; savaş rüzgarlarının hüküm sürdüğü coğrafyanın savaş izleriyle çizilmiş yürekli insanlarından. Kompleksli, çok bilmiş, kendinden aşırı emin havalarda yani toplumda şekillenmiş klasik erkek karakterlerinden uzaktı. Onlara hiç tenezzül etmemişti. Klasik kaba bir erkek olmaktansa, çocuk yürekli kalmaktı belki tercihi. Ve çocuk duygularının keskinliğinde sadeliğinde bağlıydı devrime, devrim değerlerine, devrim özlemlerine. Ve ruhuyla, düşünce tarzıyla, doğal bir yakınlığı vardı kadına. Kadınlar kadar içten heyecanlanırdı, kadın özgürleşmesinin halk ve tarih açısından getireceklerine. Ve aynı içtenlikle yine ilgiyle anlamaya çalışırdı Kadın kurtuluş ideolojisini. Ve kendini sorgular, erkek cephesinden kendi şahsında misyonunu anlamak için çabalardı.

Evet, kötülük çirkinlik sanki bir yaşam şartı gibi kendini dayatınca, doğrunun gereğinin tarafında olmakta tereddüt etmemişti. Taa Balıkesir'den O'nu Kürdistan'a çeken kişiliğinin toplum ölçülerinden farklı şekillenmiş olmasıydı.

Toplumda özlediği yaşam koşullarının olmadığını görerek barış dolu, candan ilişkiler üzerine kurulacak dünyanın yaratılma savaşının gereğini görmüştü. Onca uzaklardan gelmesine rağmen Kürdistan'da yabancılık çekmedi pek. Kendi özgünlükleriyle katıldı, kendi rengini, kendi kişiliğini gerilla yaşamının renkleriyle bütünleştirdi. Coşkusuyla bir örnekti gerilla ruhundan. Geriliklere taviz vermediği gibi, onda radikalizm emeğiyle, coşkusuyla örnek olmaktı. Hatta kaldığı Soran alanına öyle alışmıştı ki, dilini de öğrenmişti. Arkadaşlar ona Can Soran diye takılırlardı.

Evet! İlk tanıdığım yoldaşlardandı Can. Yeni yaşamın bir çok ilkini birlikte tanıdık, anladık. Yeni yaşamla ilk temaslarını, heyecanlarını, coşkusunu paylaşmak ortak şekillendirdi yüreklerimizi. İlk günlerden, bugüne ortak bir özlemdi, ülkemizin dağlarına birlikte yaslanmak. Karadeniz'in cennet yeşili sırtlarının uçsuzluğunda idi oralara dönük hayallerimiz.

Ve içimizde birileri ulaştığında oralara, bu onlarla birlikte bizim de o dağlarda gezişimiz anlamına gelirdi. Böyleydi sözleşmemiz. Böyle tanıyacaktık birbirimizi ve böyle cevap olacaktık ortak özlemlerimize.

Can yoldaş, enternasyonalistçe içindeki tüm ülke sevdasını Kürdistan'a döktü ve Kürdistan'la büyüttü. Ülkesini ve halkını Kürdistan özgürlük kavgasında daha çok tanıdı, hissetti. Ve dağlar yol verip açılınca Karadeniz yolları, artık tutamazdı hiçbir şey Can'ın kuş yüreğini. Kuş olup uçtu Karadeniz'in gözleri buğulu dağlarına. Bir selam bırakıp gitmişti. Ülke özlemimizi ise alıp kendisiyle götürüyordu. Bir de ismini Cenk yapmıştı, yani savaş. Barış ruhlu, barış yürekli Barış'ı savaşa tutkuyla çeken yaşam kararını savaşla birleştirip Cenk yapan, bir gerçeğin sırrıydı. Ki ruhunu hiç barıştan koparamadı. Barış yaşamın en güzel diliydi, en huzurlu, coşkulu bestesiydi. Ama gün, barışının yolunun savaştan geçtiği gündü. Yarının çocukları Barış adıyla özgürce dolaşabilsin diye, ruhunun barış kimliğini savaşa yatırmıştı. Türkiye'nin özgürlüğü Kürdistan'dan geçtiği kadar, Kürt halkının barışlı özgürlüğü Türkiye halklarının da özgürlüğe gözlerini açmasında gizliydi. Kürdistan'dan başlayan özgürlük yolu, şimdi Karadeniz'e, oradan tüm Anadolu'ya uzanıyordu. Özgürlük de, barış da halkların kardeşliklerini anlamalarıyla gerçekleşecekti.

Ve haber geliyor... Can doymadan Karadeniz'in gözleri buğulu seherlerine, kalbi hala ülkede olmanın heyecanını üzerinden atmadan, Karadeniz'e vermişti. Ülke özgürlüğüne bedel koyduğu canını.

Can'ımız Barış'ımız sensiz yaralıdır tüm gülüşler, sohbetler, ateşler, yürüyüşler ve gerillaya dair her şey. Ama anı olmayacaksın hiçbir zaman. Gerillaya dair her şeyde ilk günkü kadar canlı yaşayacaksın hep. Karadeniz'e giderken bıraktığın sımsıcak yoldaşlığın, yarım bıraktığın ortak özlem, yani hep bizimle olacaksın. Şimdi sana sözümüz devrime ve geleceğe, halkların kardeşliğine, özgür kişiliğe senden yansıyan candan renklerin ışığıyla barış ve özgürlük yolunda yürümektir. Kişiliğin, paylaşım ve anıların, gerçeği anlatan mirasın, özlemlerin, hayallerin üzerine ant içtiğimiz özgürlük sözüdür.

Gözlerin hep buğulu kalsın Karadeniz. Uzaktan için için yasta kal Marmara. Taa ki, ülkemizin barışı Karadeniz'den Marmara'ya tüm ülkeye doğana dek.

Emine ERCİYES

SEYİT RIZA AYAKTA

Adı, soyadı: **Serdar MORSÜMBÜL**
Kod adı: **Seyit Rıza**
Doğum yeri ve tarihi: **Bingöl, 1974**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993, Erzurum**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Ağustos 2004, Zil yaylası Dersim**

'Her ölüm erken ölüm'müş. Doğru, yaşamın kısalığı, insanın her zaman yapmak istediklerinin yaptıklarına göre çok fazla olması, her ölümün erken olduğunu düşündürür. Hele de ölenin yakınları için daha doğrudur bu. Bir dava için mücadele eden, yaşamını bu uğurda verenlerin ölümü karşısında ise bu söz bir yönüyle anlamını yitirir. Ölümün erkenliği, yaşamın uğrunda verildiği davanın başkaları tarafından sürdürülmesi ile bir yana itilebilir. Ama yine de her ölümle yaşayanlar da bir parçalarını yitirirler.

Hele bazı ölümler vardır ki; hem zamanlaması hem de ölenin kişiliği, yarattığı etkiler açısından çok daha derin yaralara yol açar. İlk elden niye şimdi? Niye O? diye düşünür insan. Giden ile kalanları karşılaştırır. Her yaşam ve ölüm kendi içinde anlama sahiptir, fakat bir dava savunucularının yaşamları da, ölümleri de bu anlam sınırını zorlar. Bazı kişiler yaşamları ile olduğu gibi, ölümleri ile de bir dönemeci ifade ederler.

İşte son 20 yılın her ağustosu gibi bu ağustosa da böylesi bir dönemeçten geçerek girdik. En azından ben böyle hissettim. Seyit Rıza (Serdar Morsümbül) ve iki yoldaşı Dersim'de sehit düşmüşler!

Seyit'in şehadetini duyar duymaz aklıma gelen ilk düşünce kalite, insan kalitesi oldu. Artık bulmanın daha da zor olduğu her bakımdan kaliteli bir insandı. Kişisel bellek ve vicdanımda Mehmet Şenol'dan Cafer (Ali Ekber Yaylagül), Gurbetelli Ersöz, Selçuk (Enver Polat), Vasfi (HamzaYavuz) ve Erdal'a (Engin Sincer) uzanan zincirin bir halkasıydı. O'nu 10 yıl önce ilk gördüğüm Ortadoğu'nun kadim şehri Şam ve ardından ayağından ve yüreğinden yaralı olduğu Zap'taki karşılaşmalarımızdan, '99 yılının temmuz ayında bir arada olduğumuz Kandil dağının Kasır-Çoman'a bakan yamaçlarından; 2 yıldır Dersim dağlarından yaptığımız telefon konuşmaları ve son olarak birkaç ay önce gönderdiği selamdan da hep aklımda kalan Ondaki insan kalitesi oldu.

1995 baharını Şam'da birlikte karşılamıştık. Yaklaşık 3 yıllık bir savaş tecrübesi ardından kendisini düşünsel olarak yeniden yaratmaya çalışan genç, ama olgunluğu, hatta deyim yerindeyse oturaklılığını elden bırakmayan biri olarak hemen dikkat çekiyordu. En açık deyimle insanda sonsuz güven uyandıranlardandı. Özel bir çabası yoktu bunun için. Bu açıdan da kısa sürede kaynaşabiliyordunuz. Daha sonra ayrıldık, ama hep uzaktan uzağa takip ettim. İkinci karşılaşmamız '97 sonbaharında Zap vadisindeki bir gerilla hastanesinde oldu. O yaralıydı ben ziyaretçi. Ayağı kırıktı, Zağros'un meşhur dağlarında kayalardan düşmüştü.O dönemin asker geçinen, ama asıl kıyıcılıklarını bir dönem yoldaş olduklarına karşı kontra olarak sergilemekte daha sonra çekinmeyen tipleri tarafından Zagros'ta oldukça zorlanmıştı, ama kırık ayağına, yaralı yüreğine rağmen ayaktaydı. Yüreğinin yaralılığı '97 sonbaharında gerçekleşen operasyonda Avaşin kıyılarında 17 yoldaşının gözleri önünde asker, korucu ve KDP'lilerce kurşuna dizilmesindendi. Bir de niye zamanında önlem alınmadı diye, o dönem sorumlu olan arkadaşa kızgındı. Operasyon çıkacak aynı durumlar yine yaşanacak kaygısını 10 civarında ayağı kesik arkadaşla beraber birkaç gün Zap'ta da yaşadık. Seyit Rıza soğukkanlılığı, metaneti ve gururlu duruşu ile o zaman da onların komutanıydı. Ardından soğuk bir kasım gecesi birlikte Metina'ya geçtik. Yaralıların bir kısmını Şam'a gönderiyorlardı. Seyit Rıza'nın durumunu, özelikle yaşadıklarından dolayı bazı arkadaşlara öfkeli olduğunu aktarınca, tepki duyduğu arkadaşı da şikayet eder diye yolladıkları Akademi'den 15 Şubat öncesinin o karmaşalı günlerinde geri dönmüştü. Artık ayağı aksıyordu.

Son olarak '99 yazında Kandil'in Kasır-Çoman'a bakan yamaçlarında bir arada olduk. Genelde kendisi gibi fiziki zorlanmaları olan arkadaşların bir arada olduğu bir bölgeydi. Arazi ise hiç buna uygun değildi, ama Seyit Rıza da, diğer arkadaşları da sözünü bile etmiyorlardı. İşte o zaman anlattı; '97 sonunda kendisini Akademi'ye sorumlu arkadaşı şikayet etmesi için gönderdiklerini, bunu bildiğini, fakat böyle bir şeyi yapmayı da kendisine yediremediğini... Seyit Rıza buydu. Daha sonra Temmuz '99'da gündüz gözü ile Çoman'a baskın yapan sözümona askeri dehalara (!) karşı tavır alışında da tekrar gösterdi kalitesini. Hem eleştiren, tutum alan; hem de doğru bildiğini pratikleştirmek için kendisini sınırsız katanlardandı. Daha da önemlisi kendi rengi vardı birçok şeyde. Tavrı vardı.

Sanırım 2002'ye girerken bu tavır, aslında fiziki durumu çok uygun olmasa da, Dersim'e gitme ısrarına yol açtı. Dersim'den açtığı ilk telefonda çoşkusu, kararlılığı her zamankinden daha çok gösteriyordu bunu.

Seyit Rıza, yaşanan savaşta ortaya çıkan, kimi lümpen, kimi çeteci, daha çok da dar askeri yaklaşıma karşı kişilik ve pratik olarak doğru tutumun temsilcisiydi. Üstelik de bunu sözü ve pratiğiyle birlikte yapıyordu. Bu ise, en çok asker, komutan kesilen kimilerinin gerçek yüzlerini ortaya koyuyordu.Üstelik sadece askeri alandaki yaklaşımı ile değil; örgütsel sorunlar karşısındaki duruşu ile de gerçek arkadaşlık, bağlılık ve dürüstlüğün örneği idi. Doğru bildiğini her koşul altında savunan, savundukları ile yaşadıklarını birleştirenlerdendi. Özellikle yaşam tarzları, kişilikleri ile güven vermeyen; özleri ile sözleri bir olmayanların makamları, yetkileri ne olursa olsun her zaman karşılarına dikilir; açık ve net tutumunu ortaya koyardı.

Bakıyorum da, tesadüf mü acaba diyorum: Seyit Rıza'nın karşılarına çıktığı, tavır aldıklarının aşağı yukarı hepsi bugün yollarını ayırmışlar onun inandığı davadan. Anlı şanlı komutan, gerillacı, siyasal lider diye ismi çıkanlar bugün ne halde? Güney'in de güneyine kaçan 'Çoman fatihleri'ne nispet; Seyit Rıza Dersim dağlarının asiliklerinde dipdiri ayakta. Hem yaşamı, hem de şehadeti –biçimiyle, yeriyle– onların yüzüne inen bir tokat olmalı. Anlarlarsa tabii.

Karşısında savaştıkları O'nu ve kim olduğunu doğru anlamış gözüküyor. En azından adı ve yaşı devlete denk gazete boşuna atmadı o başlığı: 'Seyit Rıza öldürüldü; PKK'ya darbe!..'

M. ŞENOL

FEDAKARLIĞIN SİMGESİ ŞAHİN YOLDAŞ

Adı, soyadı: **Kemal Purmend**
Kod adı: **Şahin Piro**
Doğum yeri ve tarihi: **1982, Alçekal-Urmiye**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999, Kelareş**
Şahadet yeri ve tarihi: **16 Ocak 2003 Amed-Ape Musa alanında çatışmada şehit**

Önderliğe karşı yürütülen ve gerçekleştirilen uluslararası komployla birlikte mücadele daha farklı bir boyut almış, topyekün bir mücadele pratiği gerektirmiştir. Böyle bir komplodan sonra tüm Kürt halkına, onun düşüncesine ve bilincine zincir vurulmak istendiği bir anda mücadele vermeye mecbur bırakılmış ve yeni bir tarihi çıkışı gerektirmiştir. Kürdistan halkı hiçbir şeyden etkilenmeden halk olarak varlığının Başkan Apo'ya bağlı olduğunu dile getirerek her dört parçada Önderliğe sahip çıkma şiarıyla ayaklanmış ve üzerine düşen görevi yerine getirmeye çalışmıştır. Yine toplumun dinamik gücü olan gençlik dağlara akın etmeye başlamış ve kendisini Önderlik ve halk uğrunda feda edecek bir düzeyi yakalamıştır. Önderliğe ve Kürt halkına karşı yürütülen zorbalığı, haksızlığı ve onursuzluğu kabul etmeyip bunlara karşı savaşabilme ve onurlu bir yaşamın sahibi olabilmek için yüzünü dağlara çevirenlerden biri de Şahin yoldaştır.

Şahin yoldaş Doğu Kürdistanlıdır. Saflara katılmadan önce mücadeleye karşı herhangi bir sempatisi yoktur. Önderliğin esaretiyle birlikte Doğu Kürdistan'da ayaklanan halk bölgede etki yaratmış ve mücadelenin sesini yükseltmiştir. Bu ayaklanmalar onu derinden etkilemiş ve mücadeleye karşı sempatisini geliştirmiştir.

Henüz kendisini yeni yeni tanımaya başlayan Şahin yoldaş, ciddi bir arayış içerisindedir. Bu arayışlar sonucu vardığı karar O'nu yaşadığı boşluktan kurtaracak olan aktif çalışma alanlarıdır. Yani gerilla saflarıdır. Bu şekilde mücadeleye katılımın ilk adımlarını atan Şahin yoldaş, soluğunu gerillada almak ister. Daha yeni tanıştığı mücadeleye hemen katkı sunmayı hedefler ve örgütlenmeye çalıştığı akraba çevresindeki bazı gençleri de kendisiyle birlikte özgür dağlara getirmeye çalışır. Yanındaki kişilerin yarı yolda geri dönmeleri, kararlarını değiştirmeleri sonucu Şahin yoldaş tek başına kararlı adımlarla, dağlara ulaşabilme umuduyla yoluna devam eder. Günlerce geçen aç ve zorlu bir yürüyüşten sonra sürekli gözlerinin önünde canlandırdığı gerilla saflarına ayak basar. İlk başarılı adımını tek başına bu şekilde gerçekleştirir.

Şahin yoldaş gerilla saflarına katıldıktan sonra hemen pratik güçlere katılmak ister ve bu isteği gerçekleşir. Pratik çalışmalara ilk adımını Botan eyaletinde atar. Fedakarlığı ve istekli çalışması etrafındaki tüm arkadaşların dikkatini çeker ve her zaman ön saflarda olmayı ister. Gidilen eylemlerde yeni ve genç olduğundan dolayı fazla öne verilmez. Ama Şahin yoldaş bunun acısını hisseder ve öne çıkabilmek için dayatmalarda bulunur. Kısa bir Botan pratiğinden sonra Önderliğin talimatıyla birlikte Güney'e geri çekilen güçler arasında O da Güney sahasına geçer.

Şahin yoldaş geri çekilme sürecinde içinde bulunduğu grupla birlikte düşman pususuna düşer, arkadaşlardan kopar ve düşman çemberi içinde kalır. Yağmur gibi yağan mermiler arasında bir bayan arkadaşın şehit düştüğünü gören Şahin yoldaş koşarak onun yanına gider, cenazenin düşman eline düşmemesi için saklar. Gruptan kopan başka bir arkadaşın olduğunu gören Şahin yoldaş onu da yanına alır. Daha yeni geldiği ortamda bu tür zorluklarla karşılaşır. Böyle zorlu bir alanda mücadeleye ve yoldaşlarına karşı gösterdiği bağlılık, cesaret ve fedakarlık birçok şeyi başarabileceğinin işareti olmuştur. Gösterdiği cesaret ve fedakarlıktan dolayı ilk ödülünü bu süreçte alır.

Şahin yoldaş Güney alanında Kandil'e geçer. Bu alanda partimizin yürüttüğü eğitim çalışmalarına katılır. Eğitimde bilmediği birçok şeyi öğrenen ve ideolojik, askeri anlamda derinleşmeyi de yaşar. Bilinç düzeyini geliştirir. Aynı zamanda kendini yeni bir pratik sürece hazırlar. Uzun süre bu alanda kalan ve eğitim çalışmalarında yer alan Şahin yoldaş kendini hazır bir hale getirdikten sonra pratik alanlara katılabilmek için öneride bulunur. Herkes tarafından olgun bir kişilik olarak tanınan Şahin yoldaş partinin hazırladığı yeni hamle sürecinde zorlu alanlarda atılım yapma istemini de dile getirir. Gerçekleşen düzenlemeler sonucu Amed eyaletine gitmek üzere üstün bir coşku ve moralle yola çıkar. Gideceği alan Amed'in Dicle ilçesine bağlı olan Ape Musa'dır. Şahin arkadaşın da içinde bulunduğu ve kararlı adımlarla yürüyen grup yolda düşman pususuna düşer. Uzun süreli bir çatışma yaşanır. Şahin yoldaş ve grupta bulunan on iki arkadaş düştükleri pusuda yaşamını yitirir ve mücadelemizin öncü gücü olan ve ışık saçan şehitler kervanına katılır.

PAJK, kendimizi tarihimizin içinde arayıp bulmanın ve bilmenin kararlaşmasıdır

V. Olağanüstü Kongremizle birlikte içine girdiğimiz yeniden yapılanma çalışmalarımız Kadın özgürlük hareketinin gelişim süreçlerinin Önderliğimizin demokratik-ekolojik toplum paradigması ekseninde sorgulanması üzerinden derinleşerek devam etmektedir. Kongrede PAJK (Partiya Azadiya Jın a Kurdistan) olarak kararlaştırdığımız yeni partileşmemizin en temel örgütlenme esprisi tüm hiyerarşik örgüt, yaşam, ilişki biçimlerinden arınarak, kadının öncülüğünde halkların, binlerce yıllık özlemimiz olan demokratik, özgür toplum sisteminin öncü modelini gerçekleştirmektir. Hedeflediğimiz demokratik ekolojik toplum sisteminin zihniyetini örgüt modelinden, ilişki gerçeğine, düşünce yapısından moral düzeyine kadar öncelikle kendimizde yaratmayı mücadele hedeflerimizde başarmanın ön koşulu olarak belirledik. Önderliğimizin de belirttiği gibi 'kendini bilmeden' gerçekleştirilecek hiçbir yaratım, sergilenecek hiçbir pratiğin başlangıç özüne denk sonuçlanmayacağını, hatta bir çok noktada o özün karşıtına dönüşebileceğini, hatta bu karşıtlığı kendi ideolojik söylemleri üzerinden teorize ederek daha da tehlikeli kılacağını hem insanlık tarihinde halklar adına yola çıkıp da egemen sistemin tuzaklarında ya yenilen, ya sistem içileşerek tükenen, ya da egemenine benzeşerek kendi halkının başına daha da büyük bela kesilen pratiklerden hem de kendi mücadele tarihimizde benzer nedenlerle yol açtığımız benzer sonuçlardan öğrendik. Bu nedenle çekirdek kadro formülü ve bu nedenle 'tanrıçalaşma, melekleşme, Afroditleşme' ekseninde yoğunlaşan bir kadın partileşmesi. Kendimizi tarihimizin içinde arayıp, bulup, bilmek, egemen sistemin tuzaklarında bilincimizi yitirmemenin, düşünce ve duygularımızı saflığın gücünde yüceltebilmenin, kendi öz tercihimizle belirlediğimiz özgür yaşam tanımımızı özgürce yapabilmenin ve pratikleştirebilmenin yegane yolu olarak kongremizde kararlaştırılmıştır.

Uzun mücadele tarihimiz büyük değer yaratımlarının, büyük kahramanlıkların, bedeli şehadetlerle ödenmiş yüksek bir özgürlük bilincinin tanığı ve sahibidir. Bugün kendimizi yeniden yapılandırırken gücümüzü böyle bir mirasa dayanıyor olmaktan alıyoruz. Fakat bu mirastan güç almayı unutup kendimiz olmaktan, 'kendimizi bilmekten' uzaklaştığımız zamanlar da oldu. Büyük kaybettik böyle zamanlarda. Erkeğin dilinden konuşup, onun gözünden dünyaya baktığımız, onun tarzında güç olup iktidarlaşmaya çalıştığımız, onun değer yargılarından cinsimize bakıp yargıladığımız, onun zaman ve mekanından sınırlar oluşturup kendimizi mahkum ettiğimiz zamanlar. Beş bin yıllık egemen erkek tarihi boyunca kadının kurban olduğu tuzakların tekrarını kendimize yaşattığımız zamanlar. Özellikle de Önderliğimiz şahsında halklara dayatılan uluslararası komplo süreci boyunca kadın cephesinden kutsallık derecesinde sergilenen direniş ve Önderlik çizgisine bağlılık gücü kadar maalesef komplo gerçeğine, komplocu egemen erkek zihniyetine teslim olma, giderek sistem içileşme, ona benzeşme iç içe gelişmiştir. Önderliğimizin tüm çabalarına rağmen Kürdistan'da ve Ortadoğu'da halklar lehine çözümün bu denli geri sınırlarda seyretmesinin sistemin muhafazakar egemen karakterinden kaynaklı nedenleri olmakla beraber Özgürlük hareketinin özüne denk pratikleşememesinden kaynaklı nedenleri de bizim açımızdan sorgulama konusudur. Kadın hareketi olarak 'kadının özgürlük düzeyi genelin özgürlük düzeyini belirler' ilkesinden hareketle bu nedenleri kendimizde sorgulamanın sorumluluğuyla karşı karşıyayız. Bu anlamda genel olarak özgürlük hareketinin yeniden yapılanması ve çözümün demokratik mücadele gücünü pratikleştirmesinde de kadın hareketinin geçmişin köklü sorgulanması temelinde yeniden yapılanması önemli bir rol oynayacaktır. Bunu başarabilecek kadın ancak kendi öz bilinci ve bağımsız iradesiyle hareket eden kadındır. Kongremiz bu nedenle PAJK'ı KONGRA GEL'in tüm komitelerinde tüzel kimliğiyle temsil gücüne kavuşan özerk bir parti olarak kararlaştırmıştır.

Kadının ideolojik yapılanma partisi olan PAJK'ın Kürt kadınıyla, tüm kadınlarla buluşma, ideolojisini topluma kanalize etme kanalı Özgür kadın birlikleridir. Kürdistan'ın dört parçasında ve yurtdışında Kürt kadınının mücadele kimliği özgür kadın birlikleri esprisi ile örgütlenecektir. PAJK'ın özgür kadın birlikleri ile ilişki biçimi geçmişteki merkezi örgüt modelini aşarak yatay örgütlenme esprisiyle düzenlenmiştir. PAJK, özgür kadın birlikleri ve PAJK'ın meşru savunma gücü olarak YJA Star'ın katılımıyla gerçekleştirilecek yıllık kurultaylarda kadın hareketinin ideolojik, siyasal, askeri perspektifi kararlaştırılacaktır.

Özgür kadın birlikleri ideolojik yapılanmamızın pratikleşme, toplumsallaşma sahası olarak mücadelemizin en önemli ayağını teşkil etmektedir. Gerek toplumun tüm kurumlarıyla, yaşam biçimi, ilişkileriyle demokratikleştirilmesinde, gerek Kürt sorununun demokratik çözümünde Kürt kadınının üstlendiği öncü rolü yerine getirebilmesi için ne kadar siyasal, sosyal örgüt gerekiyorsa tümü Özgür kadın birlikleri kapsamına girmektedir. Kadının, Özgür kadın birlikleri bünyesinde örgütlenme tarzı, belirlediği yaşam esasları, mücadele iradesi kadın cephesinden demokratik-ekolojik toplum modelinin uygulama gücünü temsil edecektir. Örgütlenen kadın örgütlenen toplum demektir. Demokratik katılım iradesini açığa çıkaran kadın demek egemen sistem iradesinin tek taraflı hakimiyetine karşı demokratik halk iradeleşmesi demektir. Kongremizce onaylanan toplumsal sözleşme projesi bu iradeleşmenin temel esaslarını formülleştirmiştir. Hiyerarşik sistemin cinsler arası ilişkilerden, birey toplum, insan doğa ilişkilerine; devletten aileye tüm kurumlarına kadar aşılmasını ve demokratik ekolojik zihniyetle toplumsal sistemin yeniden yapılanmasını içeren toplumsal sözleşme projesi aynı zamanda kadının beş bin yıllık egemen erkek tarihiyle hesaplaşmasını içermektedir.Toplumsal sözleşme, nasıl ki beş bin yıl önce kadın şahsında halklara büyük kaybettirildiyse bugün de kadın şahsında halkların nasıl büyük kazanacağının yasalarını içermektedir. Nasıl ki tanrıçalık zamanlarında yüce ana yüreğinin sorumluluğuyla insanlığı büyüttüyse, bugün de aynı sorumlulukla insanlığı yeniden özgür, adil, sevginin, aşkın kanunlarının geçtiği zamanlara taşımanın iddiasını içermektedir.

YJA Star önderliğimiz şahsında Kürt halkı ve kadınları olarak özgür demokratik yaşam haklarımıza kavuşana kadar, bu haklarımız inkara maruz kılındığı sürece meşru savunma gücümüz olarak varlığını koruyacaktır. Aynı zamanda içerden meşru savunma çizgimize dayatılacak her türden çeteci rantçı eğilime karşı mücadele etmeyi temel görevi olarak belirlemiştir. Önderliğimize, halkımıza ve kadına yönelecek her türden saldırı YJA Star'ın meşru savunma gerekçesidir.

Kadın hareketinin üç temel ayak üzerinden yeniden yapılanmasını kararlaştıran kongremiz 'Önderlik çizgisinde kararlaşma ve yeniden yapılanma' şiarıyla kararlaşma düzeyini adlandırmıştır.

KÜRT HALKI DEMOKRATİK ADİL BARIŞ İSTİYOR

Baştarafı sayfa 2'de

Avrupalılar şunu demiş. Belli Kürt siyasetçilerine şunlar söylenmiş ya da AP şu kararı almış, Avrupa'da herhangi bir yetkili Kürt sorunuyla ilgili şunu söylemiş! Kürt halkı bunlara bakarak geleceği konusunda sorumsuz, duyarsız yaklaşamaz. Hele Ortadoğu gibi güç ve siyasal dengelerin her gün değiştiği bir yerde söylenen sözün yarın ne olacağı bilinmez. Ortadoğu'da bugün bir söz söylenir yarın unutulur. Bugün bir konu görmezlikten gelinir, ama yarın tümden gündeme sokulur. Ortadoğu siyasetindeki bu gerçekliği bilmeden kendimizi şu ya da bu sözün insafına bırakamayız. Bu konuda Kürtler geçmiş tarihlerde yaşadıkları gafleti, ihaneti bugün yaşayamazlar. Duygusal da yaklaşamazlar. Birilerinin pohpohlamalarıyla bazı haklarından da vazgeçemezler. Ya da işte şimdi idare edin, gelecekte bazı şeyler olur türünden laflarla da kendini kandıramazlar.

Türkiye'de demokrasinin en önemli kuvveti Kürtlerdir

Kürtlerin ne istediği açık ve nettir. Bir ulusun bir etnik topluluğun temel haklarını istiyorlar. Devlet tercihleri değildir hatta federasyon bile istemiyorlar. Devlet ya da federasyon, özgürlüklerinin kullanmanın siyasal biçimi, bir ulusun ekonomik, sosyal, kültürel, siyasal yaşamı konusundaki tercih sorunudur. Tercihini devletten yana koyabilir, federasyondan yana koyabilir veya özerklikten koyabilir. Ya da demokratik bir cumhuriyet içerisinde bütün haklarını kullanarak yaşamını sürdürebilir. Türkiye'deki Kürtler, demokratik bir cumhuriyet içinde anadilde eğitim yaparak, dil, kültür, kimlik özgürlüğünü tümden yaşayarak bu konularda hiçbir kısıtlama ile karşılaşmadan serbest örgütlenme özgürlüğü temelinde Türkiye'nin birliği içinde kalmayı tercih etmişlerdir. Bu zaten bir tercihten öte bir halkın en temel doğal haklarıdır. Bunların inkar edilmesi hukuk dışılıktır, antidemokratiktir, insanlık dışılıktır. Kürtler bunu istiyorsa demokratım diyen herkesin ve demokrasiyi uyguluyorum diyen herkesin bunları yerine getirmesi gerekir.

Zaman zaman AB ülkelerinde ya da kimi çevrelerde işte Kürtlerin ne dediği bilinmiyor biçimindeki yaklaşımlar tamamen demagojidir, yalandan ibarettir. Ancak şöyle bir şey var, Kürtlerin talepleri bilinmesine rağmen Kürtlerin bu taleplerinin çok çok gerisinde bir dayatmada bulunulmaktadır. Bunu hem Avrupa yapmaktadır hem de Türkiye yapmaktadır. Kürtlerin demokratik haklarını dayatanları ve görüşlerini net ortaya koyanları ise görmezden gelmektedir.

Kürtler demokratik cumhuriyet temelinde Kürt sorununun çözüleceğine inanmaktadırlar. Bunun da Türkiye'yi bölme, parçalama değil aksine Türkiye'nin siyasal birliğini güçlendirmeyi düşünmektedirler. Kürt sorununu çözdüğü takdirde AB'nin bütün kriterlerini Avrupa istemeden gerçekleştirmiş olacaklardır. AB'nin Türkiye'yi almama gerekçesi de kalmayacaktır. Demokratikleşmiş ve Kürt sorununu çözmüş, kendi ayakları üzerinde duran, bir irade kazanmış, kendine öz güveni gelişmiş bir Türkiye'nin AB'ye girişine Ortadoğu'da hiçbir halk da karşı gelmez. Çünkü demokratik bir Türkiye haline gelmiş olur. Ortadoğu ile ilişkilerini şu ya da bu gücün uzantısıyla değil de demokratik Avrupa'nın Ortadoğu'ya bir köprüsü ya da Ortadoğu'nun demokratik Avrupa'ya köprüsü rolünü oynar. Kürt sorununu çözmüş demokratik bir Türkiye sadece Avrupa açısından bir köprü değil, Ortadoğu açısından da Avrupa'ya uzanan bir köprüdür.

Kürtlerin Türkiye'de demokrasinin en önemli kuvveti oldukları dikkate alınırsa böyle bir Türkiye'de yerleşecek demokratik değerlerin, Avrupa'daki demokratik değerlerden daha da derinleşmiş demokrasisiyle Ortadoğu'da demokratikleşmenin gelişmesinde çok daha önemli bir rol oynayacağı açıktır. Avrupalılar zaman zaman Türkiye konusunda kaygı duymaktadırlar. Şunu söyleyebiliriz; Kürt sorununun çözülüp Türkiye demokratikleştiği takdirde, Türkiye'de demokrasinin ölçülerini yüksel- tecek Diyarbakır olacaktır, Kürt halkı olacaktır. Hatta bu ölçüler Avrupa'nın ilerisinde demokratik ölçüler olacaktır. Böyle bir birlik içerisinde AB Türkiye'nin demokratik ölçülerini değil de, Türkiye Avrupa'nın demokratik ölçülerini tartışır hale gelecektir. Bunun en somut örneği de Kürt kadınının özgürleşme ve demokratikleşme düzeyidir. Kürt kadınının bu durumu Avrupa'nın demokratikleşme, özgürlükçü düzeyinden daha yüksek olduğundan Türkiye'deki demokratikleşmenin derinliği daha da artacaktır. Çünkü bir toplumda demokrasinin, özgürlüğün derinliği kadın özgürlüğü ve demokrasinin derinliğiyle bağlantılıdır. Dolayısıyla Kürt sorununu çözmüş Türkiye'nin özgürlük ve demokrasideki yeri Avrupa'dan ileri olacaktır. Bu yönüyle Ortadoğu halkları da Türkiye'ye güven duyacaklardır. Çünkü Avrupa'nın demokratik ölçülerine hala Ortadoğu halklarının, diğer halkların güvensizliği vardır.

KONGRA GEL yakın zamanda Avrupa'nın Kürt sorunu konusundaki yaklaşımlarını eleştirdi. Kürt sorununu Türkiye'nin demokratikleşme sorunu olarak görmesi gerektiğini ortaya koydu. AB Kürt sorununa Türkiye'nin demokratikleşme sorunu olarak yaklaşmalıdır. Kürt sorununu bir pazarlık sorunu olarak, Türkiye'yi ikna etmek ve yanında tutmak konusu olmaktan çıkarması ve bu politikayı terk etmesi gerekmektedir. Avrupa'nın ulaştığı demokratikleşme düzeyi artık Avrupa'nın 20. yüzyılda Ortadoğu'da Kürt sorununa yaklaşım politikasını kabul etmeyecek durumdadır. Hala 20. yüzyılın Kürt politikasını izlemek Avrupa'nın demokratik değerlerine de ihanettir. Hatta Avrupa'nın Ortadoğu'da güçlü politikalar üretememesinin nedeni Kürt sorunundaki bu yaklaşım yetersizliğidir. Eğer, Kürt sorununa demokratik çözümü dayatarak ve bu konuda ilerleme sağlayarak, Türkiye'yi birliğin içine alabilirse, Kürt sorunundaki bu demokratik çözümün etkisiyle Ortadoğu'da ABD'den daha etkili olacaktır. AB, Türkiye ve bunun içinde demokrasinin öncülüğünü yapan Kürtler üzerinden Ortadoğu'daki bütün ülkeler üzerinde en etkili ekonomik, siyasi, kültürel güç olabilecektir. Bu da zoraki bir etki değildir. Bir çekicilik anlamında etkili olacaktır. Bu da Avrupa'nın tarihinde olmadığı kadar Ortadoğu'yla ilişkilenmesini sağlayacaktır.

İnsanlık ve tarih, Avrupa ile Ortadoğu'nun yakınlaşmasını gerektirmektedir. Aslında kültürel olarak da coğrafik olarak da yakındır. En temel değerleri olan hıristiyanlık açısından da Avrupa Ortadoğu'ya uzak değildir. Çünkü hıristiyanlık da bir Ortadoğu kültürüdür, dinidir. Hıristiyanlık Ortadoğu kaynağından beslenerek kendini geliştirmiştir. İslamiyet de bir çok şeyini yahudilikten ve hıristiyanlıktan almıştır. Bunlar birbirinden çok kopuk değerler manzumesi değildir.

KONGRA GEL hem Türkiye'nin girişini destekleyecek, hem de Kürt sorununun çözümünü dayatacaktır. Kürt sorunu çözülmeden, ne Türkiye AB'ye girebilir ne de Avrupa Türkiye'yi alabilir. Kürt sorunu çözülmeden herhangi bir birleşme, demokratik bir birleşme olamaz. Bunun da ne Türkiye ne de Avrupa'ya faydası olur. Biz bu nedenle Avrupa ile Türkiye'nin birleşmesini ekonomik, siyasi çıkarların birleşmesi olarak değil de demokratik değerlerin birleşmesi, olumlu yanların birleşmesi olarak görüyoruz. Türkiye'nin AB ile birleşerek Avrupa'ya büyük güç katması, Avrupa'nın Türkiye'yi içine alarak hem Türkiye'yi güçlendirme hem de Türkiye üzerinden Ortadoğu değerleri ile buluşma politikası izlenmelidir. Bu konuda stratejisini kısa vadeli değil, uzun vadeli yapmalıdır. Gerçek birleşme temelinde yapmalıdır. İnsanlığın çıkarları açısından böyle bir birleşmeyi gerçekleştirmelidirler.

Biz şunu söylüyoruz, Kürt halkının özgürlüğü ve demokrasisi, Ortadoğu'nun da çıkarınadır, AB'nin de çıkarınadır, insanlığın da çıkarınadır. Kürt sorunu çözülmeden tüm Ortadoğu politikaları ekonomik ve siyasi çıkarların çıkmazından kurtulamaz. Biz bu nedenle Kürt sorunu çözülmüş, demokratik bir Türkiye'nin AB'ye girişini insanlık açısından Ortadoğu açısından da politikaların ekonomik ve siyasi çıkarlardan kurtarılıp, insanlığın, Ortadoğu halklarının hizmetine girmesi olarak anlamaktayız.

İHANET KÜRT HALKININ TARİHSEL TRAJEDİSİDİR

PKK Yeniden İnşa Komitesi Üyesi Murat Karayılan ile yapılan Röportaj

***Serxwebûn:** Özgürlük hareketi, oluşum sürecinden ve yürütmüş olduğu mücadelenin her aşamasında, birçok komplo, ihanet ve tasfiyecilikle karşı karşıya kaldı. Son dönemde ise Osman'ın öncülüğünü yaptığı bir grubun ihaneti söz konusu. Yaşanan bu ihanetin öncekilerle benzerlikleri ve farklılıkları nelerdir?*

Murat Karayılan: Son dönemde ortaya çıkan ihanet güruhunu içerik olarak kendisinden öncekilerden çok fazla bir farkı yoktur. Kendisinden önce yaşanan ihanet ve tasfiyeci pratiklerden bir hayli sonuç çıkararak kendisini örgütlemek isteyen bu ihanet güruhu, tarihimizde yaşanan tüm tasfiyeci, ihanetçi eğilimlerin bir toplamı biçiminde gelişmiştir. Fakat buna rağmen yine de kendisinden öncekilerden farkını, bazı açılardan koymak mümkündür. Öncelikle bu ihanet girişiminin ayırt edici yanı, mücadelenin başında ya da ortasında değil de mücadelenin artık çözüm sürecine geldiği, çözümün gündemde olduğu, çözümün tartışıldığı bir süreçte ortaya çıkmasıdır. Kuşkusuz ki, bu durum onun ne kadar dış güçlerle, dış güçlerin amaçlarıyla bütünleştiğinin de, izahıdır.

Osman ve diğerleri çözümün gelişmesini engellemekle görevli kılınmıştır

Özgürlük ve demokrasi hareketimiz çeşitli zor ve çetin aşamalardan geçerek, artık çözüm sürecine gelip dayanmıştır. Çözüm sürecinin arifesi yaşanmaktadır. Böyle bir dönemde Kürt halk güçlerinin bütünlüklü bir duruşu sergilemesi, güçlü bir birlik ruhuyla karşı tarafa etkili mesajlar vermesi çözüm açısından, çözümün dayatıcılığı açısından önemli bir politik duruş olacaktır. Çözümü olmazsa olmaz kabilinde dayattığımız bu dönemde, zerre kadar yurtseverliğe sahip olan, değer yargılarına bağlı olan her kimsenin bu birlik ve bütünlüğü bozmaması, nedenleri ne olursa olsun güçlü bir duruşun önüne geçmemesi gerekmektedir. Gerçekten halkın çıkarlarını düşünen, bin bir emekle yaratılmış olan bu devrim hareketine saygısı olan, bu anlamda halkın geleceğini karartmak istemeyen, çözümden yana olan her yurtseverin takınması gereken tavır, öncelikli olarak ne olursa olsun güçlü bir duruş yönünde olmalıydı.

Biz hareket olarak çözümü olmazsa olmaz kabilinde, dayatmak üzere PKK-KADEK sürecinden KONGRA GEL sürecine geçiş yapmakta olduğumuz bir aşamada, bu güruhun ortaya çıkıp yeniden yapılanma, değişim dönüşüm sürecini sabote etmesi neyle izah edilecektir?

Biz karşı tarafa şunu söylüyoruz; Kürdistan halkı bütünüyle örgütlenmiş, kendisini kurumlaştırmış, siyasal, örgütsel ve askeri olarak güçlü bir duruşu sağlamış bir halktır. Bu bir iradedir. Bu iradeyi kabul etmeniz, sunduğumuz çözüm projelerini görmezlikten gelmemeniz gerekir. Aksine, görmezlikten gelinmesi halinde, halkımızın güçlü bir demokratik iradeyle bunu kabul etmeyeceğini, gerekirse meşru savunma çizgisi temelinde tüm gücünü ortaya koyabileceğini belirtirken ve bu yönlü mesajlar verirken; saflardan bir grubun ortaya çıkıp "hayır KONGRA GEL'in aşılması gerekiyor, bütün çabaların buna dönük olması gerekiyor, öncelikle aşılması gereken inkar ve imha siyaseti değil, bu inkar ve imhayı aşma pozisyonunda olan KONGRA GEL'in aşılması gerekiyor" söylemini belirtiyorsa, bu ne anlama gelir?

Safları muğlaklaştırma, karşıt güçlerin yürüttüğü psikolojik savaşın bir öğesi olup Kürt sorununun çözümünde en temel faktör olan gücü hedefleme ne anlama gelebilir?

Açık ki, bununla öncelikle demokratik çözümün önüne geçmek istemektedirler. Bunun, Başkan Apo'nun geliştirmekte olduğu halkların kardeşliğine ve özgür birliğine dayanan çözümü değil, halkları birbirine kırdırtan, milliyetçi ve şövenist eğilimleri körükleyip derinleştiren bir konseptin amaçları doğrultusunda demokratik çözümün önüne set çekme ve bu anlamda küresel emperyalizm ve ilkel milliyetçiliğin mesajları sunulurken, çözüme gelmemede direten, inkar politikasını yürüten devletlere mesajlar vererek 'zaten çözülüyorlar, zayıftırlar, bölünüyorlar' görüntüsünü verdirerek, bu yönlü mesajlar vererek çözüm eğilimini zayıflatma ve çözümsüzlük eğilimini güçlendirmeye dönük bir çıkış olduğu çok açık bir gerçektir.

Bunlar, çok iki yüzlüce çözümden yana oldukları yönünde söylemler ifade etmiş olabilirler, ancak gerçekte bilinmelidir ki Kürdistan özgürlük hareketi, çözümün eşiğine gelirken, çözümü sabote etmenin, çözümsüzlüğü dayatarak derinleştirmenin dışında hiçbir anlamı yoktur. İstenildiği kadar söylenen sözler 'demokratik çözüm, demokrasi, yurtseverlik' içerikli olsun, bunların hiçbir anlamı yoktur. Yürütülen pratik girişimin, politik sonucunun ne olduğu önemlidir. Yapılan pratiğin tek bir anlamı vardır; Kürdistan halkının bin bir emekle ortaya çıkardığı ulusal demokratik güçlerin çözümü dayatan konumunu zayıflatma ve bu konumdan çıkartma girişimidir. Dolayısıyla tam bir düşmanca anlayışı ihtiva etmektedir. Dolaysız bir ihanettir. Direkt günlük sözleriyle, pratikleriyle karşıt cepheye hizmet eden ve halkımızın özgürlük cephesine yaptıklarıyla büyük zarar veren affedilmez bir ihanet girişimidir.

Evet diğerlerinden çarpıcı farkı budur. Çözüm sürecinde ortaya çıkmış olması ve çözümün gelişmesini engellemekle görevli kılınması, bu anlamda bir rol oynamak istemesidir. Bu ihanet grubunun kendilerinden öncekilerden çarpıcı farkı budur. Dolaysız bir ihaneti yaşamasıdır. İkinci farklı özelliği de; önceden dış bağlantılarına sahip olmasıdır. Şimdi bütün belgeleriyle ortaya çıkmaktadır ki, bu ihanet grubu uzun bir süreden beri saflarımızda yer almasına rağmen hep ikili oynamıştır. Yani dış bağlantılarını gözeterek ve geliştirerek, içteki ihanetçi çabalarını geliştirmişlerdir.

Biliniyor ki hareketimize karşı bir uluslararası konsept vardır; bu konseptin temel amacı hareketi Önderlik çizgisinden koparma, özünden boşaltma, rayını değiştirme ve bağımsız bir çizgiden işbirlikçi çizgiye çekme, bu olmuyorsa da tasfiye etmedir. Bu yönlü bir konseptin hayranı durumuna geçmişlerdir. Açık açık bu konseptin savunuculuğunu yapabilen, bununla bütünleşmekte ve bütünleşmeyi bizzat ifade etmekte hiçbir sakınca görmeyen, bunu övünmenin vesilesi yapabilen çok iğrenç bir konumu yaşamasıdır. Burada halkın öz gücüne dayanma, özgürlük ve demokrasi davasını kişilikli bir duruşla geliştirme ve en azından sözde de olsa bir söylemde bulunmadan ziyade; tamamen dışa yaltaklanmış, bütün beklentilerini dış güçlerin konseptine bağlamış bir ihanetçi olmasıdır. Diğerlerinin de dış güçlerle bağlantıları olmuştur, ama ayırt edici yanı; bu grubun önceden bağlantılaşması ve bir bütünen saf değiştirerek karşı tarafın konseptine ümit bağlaması ve onun iyi bir hizmetçisi olabilmek için de her türlü çabayı arsızca ve büyük bir utanmazlıkla sergilemiş olmasıdır.

Bununla birlikte bu çete güruhunun diğerlerinden farklı olarak uzun bir geçmişe sahip olması durumu vardır. Baştan beri orta yolcu bir çizgi izleyen bu unsurlar, '87'den bu yana hareketin içinde gelişen çizgi dışı çeteci pratiklerin zemini olmuşlardır. Hatta bu çeteci pratiklerin taşıyıcısı ve çoğu zaman uygulayıcısı, kollayıcısı, koruyucusu olma pratiğini sergilemişlerdir.

Aslında hareketin Önderlik çizgisi doğrultusunda yeterli bir performansı gösterememesinde, dolayısıyla çizgi dışı eğilimlerin ortaya çıkmasında bu kişiliklerin önemli rolü vardır. Dörtlü çetenin gerilla pratiğini çarpıtma sürecinde en sorumlu kişilikler, bu kişiliklerdir. Özellikle hareketimize karşı uluslararası konseptin başlangıcı olan '92 Güney savaşıyla beraber bu kişiliklerin bu konsept karşısında yalpalanmaları ve güçlü bir duruşun önüne geçme pratikleri çok fazladır. Konseptin başlangıcı olan '92 Güney Savaşında teslim olarak, kendi deyimleriyle, 'beyaz bayrak'ı çeken bu kişilikler, bu tarihten bu yana Önderlik çizgisinin gelişmesi ve pratikleşmesinden ziyade, çeşitli biçimlerde köstek olma pratiğinin sahibi olmuşlardır. Ve en son olarak '99'dan bu yana kendi içinde daha ileri düzeyde çete örgütlenmesine giderek hareketi içten içe bozma, yozlaştırma, çarpıtma pratiğini geliştirmişlerdir. Adım adım içten kendilerini örgütleyerek, dış bağlantılarıyla beraber hareketi Önderlik çizgisinden koparmaya dönük yoğun çabalarda bulunarak, hareketimizin KADEK'TEN KONGRA-GEL'e geçiş yapmakta olduğu bir aşamada, bu geçiş sürecinin getirdiği örgütsel zaafları kullanarak, çeteci örgütlenmelerini tüm örgüte dayatma teşebbüsünde bulunmuşlardır.

Çok sinsi ve kurnazca, ikiyüzlü bir tarzda, gizliden gizliye hareketin dayandığı bütün dinamikleri yozlaştırma ve böylece hareketi esas sahiplerinden hırsızlayarak, uluslararası konseptin bir yedeği haline getirme teşebbüsünde bulunmuşlardır. Bu anlamıyla diğer ihanetçi, tasfiyeci eğilimlerin tecrübelerinden de yararlanıp daha iddialı ve büyük oynamak istemişlerdir. En önemli farklarından biri budur; özellikle bütün pratiklerinde Önderliğe bağlı görünme ve bundan hareketle adeta Önderliğe dayanma taktiğini yürütmek istemişlerdir. Önderlikle hareketi karşı karşıya getirme, Önderlikle Önderliğe çok sadık, bağlı kadroları karşı karşıya getirmenin senaryolarını çok iki yüzlüce geliştirerek sonuç almak istemişlerdir.

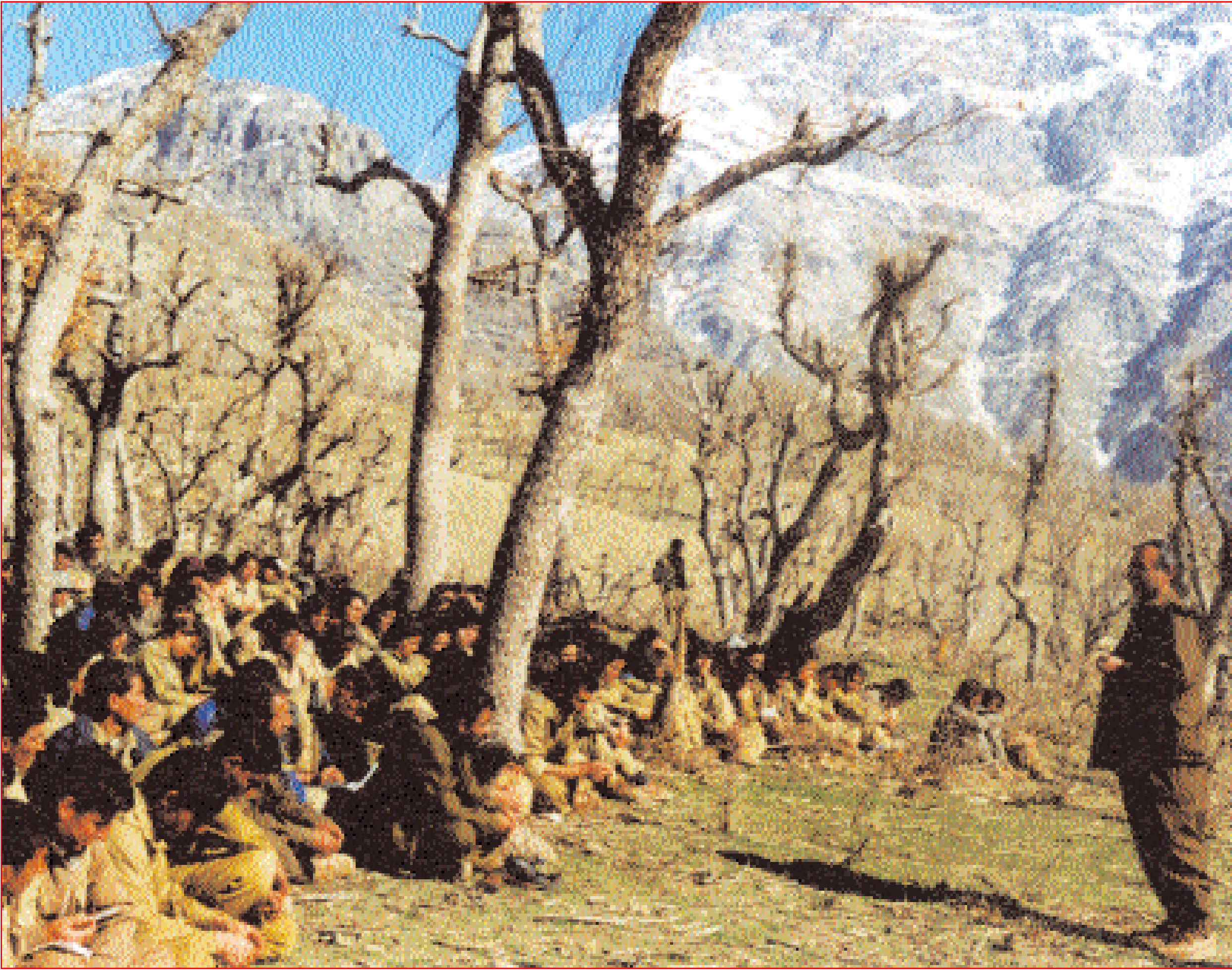
Bir kez daha Önderlik çizgisi zafer kazanmıştır

Geçmişte ortaya çıkan ihanetçi kişilikler de aslında başta hep Önderlikten yana, Önderliği sahiplenme sloganlarını kullanmışlardır. Ama bunlarınki daha farklı bir biçimde Önderlikle örgütü, Önderlikle kadroları karşı karşıya getirmenin en vahim türden senaryolarını geliştirerek sonuç alma girişimi ön plandadır. Tamamen Önderliğe karşı olmalarına ve aslında Önderlik dışında hiç kimseyle çok ciddi sorunlarının olmamasına rağmen, farklı kişilerle sorunları varmış gibi davranıp büyük bir çarpıtma ve bu çarpıtma temelinde Önderliği boşa alarak, etkisizleştirerek sonuç almak istemişlerdir. Bu konuda geliştirdikleri olaylarla Bizans entrikalarını aratmayacak cinsten iki yüzlüce bir hesapçılığı geliştirmişlerdir.

Şimdi burada ihanet şebekesinin kendisinden öncekilerden en önemli farklarından birisi de Osman Öcalan'ın bu güruh içinde olması ve hatta bu güruhun öncülüğüne soyunmuş olmasıdır. Bu kişi Önderliğimizin kardeşi olmasına rağmen hiçbir zaman Önderliğe, Önderlik çizgisine katılmamış, Önderliğimize dürüst yaklaşmamış bir kişidir. Bu durum kendi başına ayrı bir değerlendirme konusudur. Önderliğimiz bu kişiliğe ilişkin geçmişte iki ciltlik çözümleme yapmıştır. Eğer bu kişilik bugün yeniden hareketin başına bela olabiliyorsa, bu tamamen bizim yönetim anlayışımızın bir sonucudur. Bu konuda, hem bu kişiliğin ve hem de bir bütün olarak bu güruhun kendisini bir şebeke olarak örgütleyip harekete zarar vermiş olması pratiği, tamamen bizim yönetimimizin idareci, uzlaşmacı, Önderlik çizgisinde ısrarcı ve netleştirici olmayan yaklaşımından kaynaklanmaktadır. Tarih karşısında sorumluluk bize ve yönetimlerimize aittir. Bu bizim için ayrı bir özeleştiri konusudur. Fakat özellikle bu çeteci güruhun kendisini örgüt içerisinde gizliden gizliye örgütleyerek gelmesi ve bugün de Önderliğimizin soyadına dayanarak buradan rant sağlamak istemeleri ve bu konuda bizim zamanında gereken tedbiri alamayışımız, tamamen bizim sorumluluğumuz dahilindeki bir husustur.

– Özgürlük alanlarından kaçarak Irak'a giden bu ihanetçi grubun gücü var mı? Partileştiklerini ifade ediyorlar. Siyasal, askeri vb açıdan güçleri ve etkileri nedir?

– Bu ihanetçi güruh aslında büyük oynadı. Ya da büyük oynamak istedi. Hedefleri hareketin tümü üzerinde etkinlik sağlayarak tümünü Önderlik çizgisinden koparmak, onun askeri güçlerini dağıtarak mücadele konumundan çıkarıp uluslararası konseptin hizmetinde bir siyasal güç yapmak idi. Bu olmazsa da en azından yarısını alıp götürerek hareketi parçalamak, ikiye bölmek ve böylece güçten düşürmek hedeflenmişti.

"İnsan gerçeği halen çözümlenmiş bir olgu değildir. İnsan hakikatten, özünden, gerçeğinden kopuşu yaşadığında, insan bile diyemeyeceğimiz bir varlığa dönüşebilmektedir. Şimdi bu grubun işlevi harekete karşı yürütülen psikolojik savaşın iyi bir uygulayıcısı olmaktır. Zaten kendileri de belirtiyor: "KONGRA GEL'i aşmak gerekir" diyorlar. Yani 'KONGRA GEL'i tasfiye etmek gerekir' diyorlar. Peki eğer zerre kadar bir yurtseverlik varsa, destansı direnişlerle ortaya çıkarılan bu hareketi tasfiye edersen acaba altmış yılda yarısını kurabilecek misin?"

Devamı sayfa 5'te